MARY HIGGINS CLARK

Autoarea bestsellerurilor
ENIGME* şi *SFÎRŞIT DE COŞMAR

FĂRĂ SCĂPARE

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Captivantă şi plină de neprevăzut, cartea de față înfățişează problemele unei familii distruse de o crimă.

Cu acest roman, MARY HIGGINS CLARK demonstrează, dacă mai era nevoie, de ce este scriitoarea de suspans favorită a Americii şi nu numai.

Ellie Cavanaugh, personajul principal, este încă marcată, după 23 de ani, de şocul provocat de moartea surorii sale mai mari. Remuşcările continuă să îi apese cugetul. Ea îşi reproşează că, dacă nu ar fi păstrat un anumit secret, Andrea nu ar fi sfîrşit atît de tragic, iar părinții lor nu s-ar fi despărțit. Aşa se explică crunta înverşunare cu care se opune eliberării şi reabilitării vinovatului. În demersul său, Ellie descoperă fapte cutremurătoare în legătură cu dispariția Andreei şi cu trecutul ucigaşului. Ea reuşeşte să transforme o probă pierdută, un detaliu ignorat – medalionul sustras de la locul faptei – în dovada de necontestat că acesta este autorul mai multor asasinate. Disperat, criminalul încearcă prin toate mijloacele să o reducă la tăcere.

O luptă pe viață şi pe moarte, în care tenacității şi curajului tinerei i se opune abilitatea unui spirit diabolic. Iar rezultatul este absolut imprevizibil.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

MARY HYGGINS CLARK
FĂRĂ SCĂPARE
Traducere: Daniela Ioan
EDITURA LIDER

Mary Higgins Clark

DADDY'S LITTLE GIRL, 2002

1

În dimineaţa aceea Ellie se trezi cu sentimentul că se întâmplase ceva rău.

Ca de obicei, întinse mâna căutându-l pe Bones, căţelul ei pufos şi moale, pe care îl îndrăgea şi cu care împărţea întotdeauna perna. Luna trecută, când îşi sărbătorise a şaptea aniversare, Andrea, sora ei, care împlinise deja cincisprezece ani, încercase să o necăjească spunându-i că e timpul ca Bones să mai doarmă şi la mansardă.

Asta îi aminti ce se întâmplase: noaptea trecută Andrea nu venise acasă. După cină plecase la Joan, prietena ei cea mai bună, să înveţe pentru testul de matematică. Promisese, însă, că se va întoarce înainte de ora nouă. Pe la nouă şi un sfert mama s-a dus la Joan să o ia pe Andrea, dar i s-a spus că plecase pe la opt.

Mama s-a întors foarte îngrijorată şi aproape plângând, tocmai când a venit şi tata de la serviciu. Tata era locotenent în cadrul poliţiei din New York. S-a apucat să-i sune pe toţi prietenii Andreei, dar nimeni nu o văzuse. Tata se hotărî să facă un drum până la terenul de bowling şi la cofetărie, sperând ca Andrea să se fi oprit acolo.

— Dacă ne-a minţit că până la nouă învăţă cu prietena ei, n-are să mai iasă din casă jumătate de an, ameninţase el furios la culme, apoi către mama: De-atâtea ori am zis că nu sunt de acord să iasă singură după ce se întunecă.

Deşi vorbea pe un ton ridicat, Ellie înţelesese că îngrijorarea tatălui lor era mai profundă decât mânia.

— Dar, pentru Dumnezeu, Ted, a ieşit pe la şapte. Şi a plecat la Joan. Urma să se întoarcă până la nouă şi chiar eu m-am dus după ea.

— Atunci *unde* este?

O trimiseră pe Ellie la culcare şi, în cele din urmă, ea adormi şi se trezi abia acum. Poate că Andrea s-a întors deja, îşi zise. Se strecură jos din pat, alergă la uşă şi apoi

dădu fuga spre camera Andrcci. Dă, *Doamne*, *să fie în cameră*, se rugă. Deschise încetişor uşa. Patul Andreei era nedesfăcut.

Păşind încet cu picioarele goale, Ellie coborî în grabă scările. În bucătărie se aflau mama şi doamna Hilmer, vecina lor. Mama era îmbrăcată în hainele de aseară şi pe chipul ei se vedea că plânsese mult.

Ellie alergă spre ea.

— Mami!

Mama o luă în braţe şi oftă. Ellie îi simţi mâna strângându-i umărul cu putere.

— Mami, unde e Andrea?

— Nu ştim… Tata o caută, împreună cu poliţia.

— Ellie, ar fi bine să te îmbraci, iar între timp am să-ţi pregătesc micul dejun, bine? zise doamna Hilmer.

Nimeni nu pomeni nimic de autobuzul care urma să sosească din clipă în clipă, să o ducă la şcoală. Fără să mai întrebe, Ellie înţelese că în ziua aceea nu va merge la şcoală.

Îşi spălă cu grijă faţa, mâinile, dinţii, se pieptănă, apoi îşi îmbrăcă hainele de joacă – un pulover pe gât şi o pereche de pantaloni albaştri – şi coborî din nou în bucătărie.

Când se aşeză la masă, unde doamna Hilmer îi pregătise suc şi cereale, intră şi tata pe uşă.

— Nici urmă de ea, zise. Am căutat-o peste tot. Se pare că ieri a trecut prin oraş un individ care suna pe la uşile oamenilor, cerând de pomană. Aseară a luat masa la o bodegă, de unde a plecat cam pe la opt. E posibil să fi trecut pe la casa lui Joan chiar când pleca Andrea. Acum individul este căutat.

Lui Ellie îi făcu impresia că tatălui ei îi venea să plângă. Părea că nu o observase, însă ea nu dădu importanţă acestui lucru. Câteodată, când tata venea acasă, era atât de supărat din cauza problemelor de la serviciu că o vreme nu scotea niciun cuvânt. Aceeaşi expresie îi era şi acum întipărită pe faţă.

Andrea se ascundea Ellie putea să jure. Probabil că

intenţionat plecase mai devreme de la Joan, ca să se întâlnească în secret cu Rob Westerfâeld; apoi poate s-a făcut prea târziu şi s-a temut să mai vină acasă. Tata o avertizase că dacă avea să mai mintă vreodată în legătură cu locurile pe unde mergea, n-o să-i mai dea voie să facă parte din orchestra şcolii. Îi spusese asta când a aflat că Andrea se plimbase cu maşina cu Rob Westerfâeld, spunând că a fost la bibliotecă.

Andrea ţinea mult să fie în orchestră; anul trecut a fost singura „boboacă" aleasă pentru secţiunea flaut. Dacă într-adevăr a plecat devreme de la Joan ca să se întâlnească cu Rob Westerfâeld şi tata ar afla treaba asta, atunci va trebui să-şi ia adio de la orchestră. Mama spunea mereu că Andrea îl juca pe tata pe degete; luna trecută când un poliţist i-a spus tatii că l-a amendat pe Rob Westerfâeld pentru depăşirea vitezei legale şi că Andrea era atunci şi ea în maşină, tata nu a spus nimic.

De fapt nu a spus nimic până după cină. Atunci a întrebat-o pe Andrea cât stătuse la bibliotecă.

Ea, însă, nu i-a răspuns.

Apoi tata a continuat:

— Văd că eşti destul de înţeleaptă încât să-ţi dai seama că poliţistul care l-a amendat pe Westerfield mi-a spus că erai cu el. Andrea, individul ăsta nu e doar plin de bani şi răsfăţat, ci e o pramatie fără pereche. Nu vreau să te ştiu în maşina lui când o să se sinucidă conducând cu viteza asta. *Îţi interzic categoric* să mai ai de-a face cu el.

Locul secret unde se întâlneau era garajul din spatele conacului în care îşi petrecea vara bătrâna doamnă Westerfield, bunica lui Rob. Garajul era mereu descuiat şi de multe ori Andrea şi prietenele ei se furişau acolo şi fumau. De câteva ori Andrea o luase şi pe Ellie cu ea când nu avea cu cine să o lase acasă.

Prietenele ei se înfuriaseră la culme văzând-o acolo, dar Andrea le potolise:

— Ellie e o fată de treabă. N-o să ne pârască.

Auzind-o, lui Ellie îi plăcu grozav, însă Andrea nu i-a dat voie nici măcar o dată să tragă un fum.

Ellie era sigură că noaptea trecută Andrea plecase devreme de la Joan pentru că plănuise să se întâlnească cu Rob Westerfield. O auzise ieri vorbind cu el la telefon, iar când discuţia lor s-a sfârşit, Andrea plângea.

— I-am zis lui Rob că vreau să merg la o petrecere cu Paulie, spuse ea, şi s-a supărat pe mine.

În timp ce îşi termina sucul şi cerealele, Ellie se gândea la această conversaţie. Tata stătea lângă aragaz, cu o ceaşcă de cafea în mână. Mama începuse din nou să plângă, în tăcere.

Abia atunci, pentru prima oară în dimineaţa aceea, tata observă că era şi ea acolo:

— Ellie, cred că ar fi mai bine dacă ai merge la şcoală. La prânz vin eu să te iau.

— Acum pot să ies un pic afară?

— Da. Dar să nu te depărtezi de casă.

Ellie dădu fuga să-şi ia jacheta, apoi ieşi. Era cincisprezece noiembrie, iar frunzele alunecau umede sub picioare. Cerul era înnorat şi dădea semne de ploaie. Ellie îşi dorea să nu se fi mutat din Irvington. Casa doamnei Hilrner – în afară de a lor – era singura pe strada unde locuiau acum.

Tatălui ei îi plăcuse în Irvington, dar se mutaseră aici, la o distanţă de cinci oraşe, pentru că mama a vrut o casă mai mare, mai mult spaţiu. Ceea ce şi-au permis să cumpere a fost casa aceasta, departe în Westchester, într-un orăşel care încă nu devenise suburbie a New York-ului.

Când tata spunea că îi este dor de Irvington, locul în care a copilărit şi unde au şi locuit până în urmă cu doi ani, mama răspundea – invariabil – cu laude la adresa noii locuinţe. Atunci tata îi amintea de priveliştea superbă pe care o aveau, de râul Hudson, de Tappan Zee Bridge, repetându-i mereu că acolo nu era nevoit să meargă aproape opt kilometri cu maşina pentru a cumpăra un ziar sau o pâine.

Casa era înconjurată de pădure. Reşedinţa familiei Westerfield se afla chiar în spatele locuinţei lor, dincolo de pădure. Privind înapoi către geamul de la bucătărie,

asigurându-se că nu o vede nimeni, Ellie o zbughi printre copaci.

După câteva minute ieşi din pădure şi pomi, alergând pe câmp, către proprietatea Westerfield. Simţind tot mai profund fiorii singurătăţii, grăbi pasul în sus, pe cărare, şi dădu ocol conacului – cu silueta ei greu de observat printre umbrele furtunii care se apropia.

Garajul avea o uşă laterală care nu se încuia niciodată. Dar chiar şi aşa, lui Ellie i-a trebuit ceva vreme până a reuşit să apese pe clanţă. În cele din urmă deschise uşa şi păşi în interiorul sumbru al garajului. Era aşa de mare, încât puteau fi ţinute acolo patru maşini, dar singura pe care o lăsase doamna Westerfield era o dubiţă. Andrea şi prietenele ei aduseseră nişte pături vechi pe care să poată sta când petreceau timpul acolo. Stăteau mereu în acelaşi loc, în fundul garajului, ascunse după dubiţă, să nu fie văzute de cineva care s-ar fi uitat pe fereastră. Ellie ştia că acolo avea să o găsească pe Andrea, dacă ar fi fost în garaj.

Nu-şi putea explica de unde apăruse senzaţia aceea de spaimă, dar o simţea tot mai acut. În loc să alerge, acum era nevoită aproape să-şi târască picioarele, ca să ajungă în fundul garajului. Dar chiar în clipa aceea văzu un colţ al unei pături ivindu-se de după dubă. Andrea *chiar* se afla acolo! Ea şi prietenele ei nu obişnuiau să lase păturile afară; înainte să plece le strângeau şi le băgau într-o magazie mică.

— Andrea… Abia acum mări paşii, strigând-o încet, să nu o sperie. Poate că dormea, îşi zise Ellie.

Da, era acolo. Deşi garajul era slab luminat, Ellie zări părul lung al Andreei ieşind de sub pătură.

— Andrea, eu sunt. Ellie se lăsă în genunchi lângă sora ei şi ridică pătura de pe cap. Faţa Andreei era acoperită de o mască înfiorătoare, lipicioasă, cleioasă. Ellie întinse mâna să o dea la o parte şi atinse fruntea zdrobită a Andreei. Se trase înapoi îngrozită şi observă că pantalonii i se mânjiră de sângele surorii sale.

Apoi i se păru că aude respiraţia greoaie a cuiva care

se afla tot acolo, în garaj – o respiraţie întreruptă de un fel de horcăit, ori de chicote; Ellie nu-şi dădea seama ce anume auzea de fapt.

Înspăimântată de ce găsise acolo, încercă să se ridice, însă genunchii îi alunecară în sângele scurs şi căzu peste Andrea. Atinse cu buzele ceva rece şi lucios – medalionul Andreei. Apoi se căzni să se ridice în picioare, se întoarse şi fugi cât putu de repede.

Îşi dădu seama că ţipa numai când se apropie de casă şi îi văzu pe părinţii săi Ted şi Genine Cavanaugh – ieşind speriaţi în curtea din spate, privind-o cum venea în fugă dinspre pădure, cu braţele întinse şi cu hainele mânjite de sângele surorii ei.

2

În afara zilelor când se antrena cu echipa sau când avea vreun meci în timpul campionatului de base-ball, Paulie Stroebel, un tânăr de şaisprezece ani, lucra după ore şi sâmbătă toată ziua la un service în Hiliwood. Avea de ales între slujba aceasta şi aceea de ajutor la băcănia părinţilor lui, de pe Main Street, treabă pe care o făcea de la şapte ani.

Fără înclinaţii de elev silitor, dar priceput la chestiuni care ţineau de mecanică, avea o adevărată pasiune pentru repararea maşinilor, aşa că părinţii lui s-au arătat înţelegători faţă de dorinţa lui de a lucra pentru altcineva. Cu părul blond şi mereu ciufulit, cu ochii albaştri şi obrajii rotunzi, cu statura lui deloc impunătoare, ci mai degrabă îndesată, Paulie era considerat de şeful său un angajat de nădejde, în vreme ce colegii de la liceul Delano îl tratau ca pe un prostănac. Singurul lucru cu care se putea mândri la şcoală era faptul că făcea parte din echipa de fotbal.

Vineri, când se auzi la şcoală vestea uciderii Andreei Cavanaugh, consilierii fură trimişi prin clase să dea ştirea mai departe elevilor. Paulie citea ceva când domnişoara Watkins intră în clasă, îi vorbi în şoaptă profesorului, apoi atrase atenţia elevilor, bătând cu palma în catedră:

— Am o veste tristă, începu ea. Tocmai am aflat… Şi cu glas tremurând le spuse că Andrea Cavanaugh, elevă în

anul doi, fusese ucisă, într-un act de cruzime greu de explicat. Se auziră, deodată, exclamaţii şi proteste ce dădeau glas şocului şi durerii.

Apoi răsună un strigăt îngrozit, care le înăbuşi pe celelalte:

— Nu! Şi Paulie Stroebel, atât de liniştit, atât de calm de obicei, sări în picioare, cu figura schimonosită de durere. Colegii îşi întoarseră privirile spre el şi văzură cum umerii începură să-i tremure, cum suspinele tot mai greu de stăpânit îi zguduiau impui, şi ieşi din clasă. Când uşa tocmai se închidea în urma lui, Paulie îngăimă ceva – dar nimeni nu înţelese desluşit ce spusese. Totuşi, elevul care stătea chiar lângă uşă jură mai târziu că vorbele lui fuseseră întocmai următoarele: *Nu pot să cred că a murit*!

Eraraa Watkins, consilier al şcolii, deja năucită de tragedie, simţi cum i se strânge inima. Ţinea la Paulie şi înţelegea izolarea elevului modest, dar cinstit, care se străduia atât de mult să placă colegilor săi.

La rândul ei, era convinsă că, în durerea care îl cuprinsese, Paulie strigase: *N-am crezut că a murit*!

În după-amiaza aceea, pentru prima oară în cele şase luni de când lucra la service, Paulie nu merse la lucru, şi nici nu-l sună pe şeful său să-i dea vreo explicaţie. Seara, când părinţii lui ajunseră acasă, îl găsiră întins în pat, cu ochii pironiţi în tavan şi înconjurat de o mulţime de fotografii ale Andreei împrăştiate pe pat.

Hans şi Anja Wagner Stroebel se născuseră în Germania şi, când erau copii, emigraseră împreună cu părinţii lor în Statele Unite. Când aveau aproape patruzeci de ani, s-au cunoscut şi s-au căsătorit, punându-şi apoi laolaltă economiile şi deschizând băcănia. Cum era de aşteptat, manifestau o grijă deosebită. Faţă de unicul lor fiu.

Toţi cei care intrau în băcănie discutau despre crimă, întrebându-se unii pe alţii cine ar fi putut comite aşa o faptă strigătoare la cer. Familia Cavanaugh se număra printre clienţii fideli ai băcăniei, iar soţii Stroebel interveneau şi ei în discuţia despre posibilitatea ca Andrea

să fi plănuit o întâlnire cu cineva în garajul de pe proprietatea Westerfield.

Împărtăşeau şi ei aceeaşi părere, că era o fată drăguţă, dar prea încăpăţânată. Părinţii ei ştiau că îşi făcea temele împreună cu Joan Lashley până la ora nouă, dar plecase de acolo pe neaşteptate. Plănuise să se întâlnească cu cineva, sau fusese răpită în drum spre acasă?

Anja Stroebel reacţionă aproape instinctiv când zări fotografiile pe patul fiului ei. Le adună repede şi le îndesă în poşetă. Văzând privirea întrebătoare a soţului ei, dădu din cap, semn că acesta nu trebuia să pună nicio întrebare. Apoi se aşeză lângă Paulie şi îl strânse uşor în braţe.

— Andrea era o fată atât de drăguţă, zise ea, încercând să-i aline durerea, mâhnirea făcându-i şi mai evident accentul. Mi-aduc aminte cum te-a felicitat primăvara trecută, când pur şi simplu ai salvat meciul acela. Înţeleg că eşti foarte trist, ca toţi ceilalţi prieteni ai ei.

Lui Paulie i se păru că mama lui îi vorbeşte de undeva de departe. Ca toţi ceilalţi prieteni ai ei. Oare ce voia să spună?

— Paulie, acum poliţia o să caute pe oricine i-a fost mai apropiat Andreei, continuă ea cu glas blând, dar ferm.

— Am invitat-o la o petrecere, răspunse el, abia rostind cuvintele. A spus că o să meargă cu mine.

Anja ştia sigur că fiul ei nu mai invitase niciodată o fată la o petrecere. Anul trecut refuzase să meargă până şi la balul bobocilor.

— Înseamnă că ţie chiar îţi plăcea, nu-i aşa, Paulie?

Paulie Stroebel începu să plângă.

— Mamă, am iubit-o mult!

— Paulie, doar ţi-a *plăcut* fata asta, insistă Anja. Să ţii minte lucrul acesta.

Sâmbătă, Paulie veni la lucru ceva mai liniştit şi îşi ceru scuze pentru că nu se prezentase vineri după ore.

În aceeaşi zi după-amiază, Hans Stroebel a dus salate şi şuncă de Virginia la familia Cavanaugh şi a rugat-o pe

doamna Hilmer, vecina lor care îi deschisese uşa, să transmită condoleanţe familiei.

3

Păcat că Ted şi Genine sunt singuri la părinţi, o auzi Ellie sâmbătă de câteva ori pe doamna Hilmer. E mai uşor când în momente ca acestea se strânge toată familia.

Lui Ellie nu-i păsa dacă era prezentă sau nu toată familia. Singura ei dorinţă era ca Andrea să se întoarcă; ar fi vrut ca mama să nu mai plângă, iar tata să-i dea puţină atenţie. Nu-i mai spusese niciun cuvânt de când se întorsese acasă alergând îngrozită, de când o luase în braţe, iar ea îi spusese unde se afla Andrea şi că era rănită.

Mai târziu, după ce fusese în ascunzătoare, după ce o văzuse pe Andrea şi venise şi poliţia, îi zise:

— Ellie, aseară ştiai că ar fi putut merge la garaj. De ce nu ne-ai spus atunci?

— Nu m-ai întrebat şi m-ai trimis la culcare.

— Aşa e, încuviinţă el. Dar mai târziu îl auzi spunându-i unui poliţist: „De-aş fi ştiut că Andrea era acolo! Putea să fie încă în viaţă la nouă. Aş fi putut să o găsesc la timp”.

Unul dintre poliţişti veni să stea de vorbă cu Ellie şi îi puse întrebări despre ascunzătoarea aceea şi despre cei care mai veneau acolo. Parcă auzea glasul Andreei: „Ellie e un copil tare de treabă. N-o să pârască”.

Gândindu-se la Andrea şi ştiind că nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă, Ellie începu să plângă şi poliţistul renunţă să-i mai pună întrebări.

Sâmbătă după-amiază veni acasă la ei un bărbat care se prezentă drept detectivul Marcus Longo. O luă pe Ellie în sufragerie şi închise uşa. Ei îi plăcu înfăţişarea acestui necunoscut. În plus, îi spusese că avea şi el un fiu cam de vârsta ei, care semăna destul de mult cu ea.

— Are şi el ochi albaştri, la fel că ai tăi, îi zise el. Iar culoarea părului este întocmai ca a ta. Îi spun mereu că mă duce cu gândul la nisipul în care se răsfrâng razele de soare.

Apoi o anunţă că patru dintre prietenele Andreei au recunoscut că fuseseră de mai multe ori împreună în ascunzătoare, dar niciuna dintre ele nu o însoţise în noaptea aceea. Îi spuse despre ce fete era vorba, după care o întrebă:

— Ellie, ştii cumva şi alte fete care ar fi putut să vină acolo cu Andrea?

Nu se putea considera o pârâcioasă, din moment ce ele deja recunoscuseră.

— Nu, şopti ea. Doar acestea erau.

— E posibil ca Andrea să se fi întâlnit cu altcineva în ascunzătoare?

Ezită. Nu-i putea spune despre Rob Westerfield. Asta chiar ar fi însemnat să o pârască.

Detectivul Longo continuă:

— Ellie, gândeşte-te că e cineva care i-a luat viaţa Andreei. Să nu protejezi un astfel de om. Sunt sigur că Andrea ar vrea să spui tot ce ştii.

Micuţa lăsă privirea în jos. Din toată casa imensă, aceasta era camera ei preferată. Pereţii fuseseră îmbrăcaţi cu un tapet uzat, însă acum erau zugrăviţi într-o nuanţă de galben pal, iar deasupra mesei era suspendat un candelabru nou cu becuri în formă de luminări. Mama îl găsise la un târg de vechituri şi spusese că era o adevărată comoară. Îi luase ceva vreme să-l cureţe, dar acum toată lumea care venea în vizită îl admira.

Cina o luau mereu în sufragerie, deşi tata era de părere că nu avea rost atâta deranj. Mama avea o carte în care se dădeau sfaturi cum trebuia aranjată o masă festivă. Andrea era cea care se ocupa în fiecare duminică de aranjarea mesei, chiar şi atunci când erau doar ei la masă. Ellie o ajuta şi le plăcea la nebunie să aşeze pe masă argintăria şi porţelanurile.

„Oaspetele de onoare este astăzi lordul Malcolm Bighottom, anunţa Andrea. Citind apoi în cartea despre bunele maniere, îi oferea locul din dreapta mamei. A, nu, Gabrielle, paharul de apă trebuie să stea în dreapta cuţitului”.

Numele adevărat al lui Ellie era Gabrielle, însă nimeni nu-i spunea aşa, în afară de Andrea atunci când avea chef de glumă. Se întreba dacă de acum înainte ea va fi cea care va aşeza masa în fiecare duminică. Spera să nu-fie aşa. Fără Andrea nu-i mai ardea de glume.

Era ciudat să se gândească la aşa ceva. Pe de o parte ştia că Andrea era moartă şi că urma să fie înmormântată marţi dimineaţă în cimitirul Tarrytown, alături de bunicii Cavanaugh. Pe de altă parte, încă se aştepta să o vadă intrând pe uşă, luând-o deoparte şi spunându-i un secret.

Un secret. Câteodată Andrea se întâlnea cu Rob Westerfield în ascunzătoare. Dar Ellie jurase să nu spună nimănui.

— Ellie, cel care i-a făcut rău Andreei poate face şi altcuiva dacă nu este oprit, îi zise detectivul Longo. Avea un glas liniştit şi prietenos.

— Credeţi că Andrea a murit din vina mea? Tata aşa crede.

— Nu, Ellie, nu crede asta, răspunse detectivul Longo. Dar tot ce ne poţi spune despre secretele tale şi ale Andreei ne-ar putea fi de ajutor.

Rob Westerfield, îşi zise Ellie. Poate nu s-ar interpreta că îşi încalcă jurământul dacă i-ar povesti detectivului despre el. Dacă Rob era de vină pentru ce i se întâmplase Andreei, atunci ar trebui să afle toată lumea. Privi din nou în jos.

— Câteodată se mai întâlnea cu Rob Westerfield în ascunzătoare, spuse ea abia şoptit.

Detectivul Longo se plecă spre ea.

— Ştii cumva dacă trebuia să-l întâlnească şi aseară? o întrebă el. Ellie îşi dădu seama că era nerăbdător să afle cât mai multe despre Rob.

— S-ar putea. Paulie Stroebel o invitase la o petrecere de Ziua Recunoştinţei, iar ea a acceptat. De fapt, nu prea voia să meargă cu el, dar Paulie i-a zis că ştia de întâlnirile ei pe ascuns cu Rob Westerfield, iar ea s-a temut să n-o spună tatii dacă îl va refuza. Dar Rob s-a înfuriat, iar ea voia neapărat să-i explice de ce a acceptat să iasă cu

Paulie. Aşa că din cauza aceasta s-ar putea să fi plecat mai devreme de la Joan.

— De unde ştia Paulie că Andrea se întâlnea cu Rob Westerfield?

— Andrea zicea că ar fi urmărit-o de câteva ori până la ascunzătoare. Paulie ar fi vrut să fie prietena lui.

4

Maşina de spălat fusese folosită.

— Doamnă Westerfield, dar ce era aşa de important că nu mai putea fi amânat? întrebă Rosita, încercând parcă să se apere de o acuză ce nu-i fusese încă adusă, temându-se să nu fi lăsat o treabă nefăcută. Fusese plecată din oraş de joi, să-şi viziteze mătuşa bolnavă. Acum era sâmbătă dimineaţă şi abia se întorsese. Nu trebuia să vă mai bateţi capul şi cu spălatul după ce aţi zugrăvit.

Fără să-şi dea seama de ce, Linda Westerfield simţi cum se declanşează o alarmă în creierul ei. Dintr-un anume motiv nu se grăbi să-i răspundă Rositei.

— A, din când în când, dacă mai fac o pauză cu zugrăveala, nu mi-e greu deloc să bag în maşină câteva cârpe, zise ea.

— Ei bine, după cât detergent aţi folosit, cred că a fost mult de spălat. Doamnă Westerfield, am auzit ieri la ştiri despre fiica soţilor Cavanaugh. Nu mai pot să-mi iau gândul de la ea. Cui i-ar fi trecut prin minte că se poate întâmpla aşa ceva în orăşelul ăsta? Ţi se rupe inima, pur şi simplu.

— Aşa este. Probabil Rob a folosit maşina, se gândi Linda. Soţul ei, Vince, nu s-ar apropia pentru nimic în lume de o maşină de spălat. Nici nu ştia cum funcţionează.

Ochii negri ai Rositei se umplură de lacrimi şi fata şi-i acoperi cu mâna.

— Biata mamă!

Rob? Dar ce putea fi atât de important încât să-şi spele singur?

Era o veche şmecherie de-a lui. Când avea unsprezece ani, a vrut să-şi spele hainele ca să nu se mai simtă mirosul de ţigară din ele.

— Andrea Cavanaugh era cea mai drăguţă fată. Iar tatăl ei este locotenent în poliţie! Nu poţi să te gândeşti că un om ca el nu-şi poate proteja copilul.

— E adevărat. Linda stătea în bucătărie la masă, uitându-se la nişte schiţe de ferestre pe care le făcuse pentru noua locuinţă a unui client.

— Cum să-ţi treacă prin minte că cineva ar putea zdrobi capul acelei fete. Trebuie să fie un monstru. Sper să-l pună în lanţuri când l-or prinde.

Rosita vorbea acum cu ea însăşi şi nu părea să aştepte vreun răspuns. Linda puse schiţele în mapă.

— Rosita, eu şi domnul Westerfield o să cinăm la han împreună cu nişte prieteni, spuse ea, ridicându-se de pe scaun.

— Rob o să fie acasă?

Bună întrebare, îşi zise Linda.

— A ieşit să alerge puţin, dar de-acum trebuie să se întoarcă. Vorbeşte cu el când vine.

I se păru că simţise o ezitare în glas. Ieri Rob fusese agitat şi morocănos toată ziua. Când vestea despre moartea Andreei Cavanaugh împânzise oraşul, se aşteptase să-l vadă supărat. Când colo, Rob se arătase mai degrabă indiferent: „Mamă, nu o cunoşteam prea bine”, afirmase el.

Nu cumva, ca majoritatea tinerilor de nouăsprezece ani, Rob nu putea accepta ideea morţii unei tinere de vârsta lui? Oare să se fi simţit deodată el însuşi în pericol?

Linda urcă agale scările, simţindu-se dintr-odată împovărată de iminenţa unei catastrofe. În urmă cu şase ani se mutaseră din vila luxoasă de pe Seventieth Street din zona de est a Manhattanului în casa aceasta veche, când Rob a trebuit să meargă la şcoala unde învăţa acum. Ştiau amândoi că locul în care ar fi vrut să trăiască pentru tot restul vieţii era oraşul în care se afla casa mamei lui Vince, unde ei îşi petreceau regulat verile. Vince fusese de părere că aici aveau mari şanse de a se îmbogăţi, aşa că începuse să investească în proprietăţi imobiliare.

Casă, cu atmosfera ei de atemporalitate, o făcea

mereu să se simtă bine, însă acum Linda nu mai întârzie cu palma pe lemnul lăcuit al balustradei şi nici nu se mai opri în capul scărilor să admire de la fereastră priveliştea din vale.

Se duse direct în camera lui Rob. Uşa era închisă. Plecase de-o oră şi putea să apară în orice clipă. Deschise uşa cu un sentiment de nelinişte şi intră. Patul nu era făcut, însă în rest camera era straniu de ordonată. Rob avea mare grijă de hainele lui, câteodată chiar călcându-şi singur pantalonii de la uniformă, ca să le facă dunga impecabilă, dar faţă de hainele pe care le dezbrăca nu mai manifesta niciun fel de grijă. De aceea Linda se aştepta să-i găsească hainele pe care le purtase joi şi ieri împrăştiate pe jos, aşteptând întoarcerea Rositei.

Străbătu în tăcere camera şi intră în baie. Coşul de rufe era, de asemenea, gol.

Era limpede, între plecare Rositei, joi dimineaţă, şi dimineaţa aceasta Rob spălase şi uscase hainele pe care le purtase joi şi ieri. *De ce*?

Linda ar fi vrut să-i cerceteze puţin dulapul, dar ştia că era riscant: putea să se întoarcă şi să o găsească acolo. Nu era încă pregătită pentru o astfel de confruntare. Ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei, şi coborî în hol, apoi merse în aripa de clădire pe care Vince şi cu ea o adăugâseră când măriseră casa.

Simţind dintr-odată ameninţarea unei migrene, lăsă mapa pe canapeaua din salon, merse în baie şi deschise dulăpiorul cu medicamente. Înghiţind două pilule – prescrise de medicul ei – se privi în oglindă şi rămase stupefiată văzând cât era de palidă şi neliniştită.

Era îmbrăcată în trening, pentru că avusese de gând să alerge după ce se ocupa puţin de schiţele acelea. Îşi prinsese părul scurt şi castaniu cu o bentiţă şi nu se machiase. Ochiul ei critic îi spunea că părea mai bătrână de patruzeci şi patru de ani, cu ridurile acelea fine care se formau înjurai ochilor şi la colţurile gurii.

Fereastra băii dădea spre curtea din faţă şi spre alee. Când privi afară, zări o maşină necunoscută care urca spre

conac. După câteva clipe auzi soneria. Se aştepta ca Rosita să-i comunice prin interfon cine era oaspetele, însă Rosita veni sus şi-i înmână o carte de vizită.

— Doamnă Westerfield, domnul acesta vrea să stea de vorbă cu Rob. I-am spus că Rob a ieşit să alerge puţin şi a zis că o să-l aştepte.

Linda era mai înaltă cu vreo cincisprezece centimetri decât Rosita, care abia dacă avea un metru jumătate, însă aproape că înşfăcă umărul bietei femei ca să se poată sprijini să nu cadă când citi numele de pe cartea de vizită: detectiv Marcus Longo.

O.

friunde s-ar fi dus, Ellie se simţea în plus. După plecarea acelui detectiv cumsecade, încercă să o găsească pe mama, dar doamna Hilmer îi spuse că doctorul îi dăduse ceva a se poată odihni puţin. Tata îşi petrecea aproape tot timpul în birou, cu uşa închisă. Spusese că vrea să fie lăsat în pace.

Bunica Reid, care locuia în Florida, venise şi ea târziu în upă-amiaza acelei sâmbete, dar tot ce putea face era să plângă.

Doamna Hilmer şi câteva prietene de-ale mamei de la clubul de bridge se retraseră în bucătărie. Ellie o auzi pe una dintre ele, pe doamna Storey, spunând:

Aş vrea să pot face şi eu ceva, dar în acelaşi timp mă gândesc că prezenţa noastră aici îi ajută pe Ted şi Genine să nu se simtă singuri.

Ellie ieşi în curte şi se aşeză în leagăn. Împinse cu picioarele până când leagănul începu să se ridice tot mai sus. Voia să ajungă sus de tot. Ar fi vrut să cadă şi să se lovească. Poate că aşa n-ar mai fi simţit sfâşierea dinăuntru.

Nu mai ploua, dar nici soarele nu apăruse şi era frig. De la o vreme, îşi dădu seama că nu avea niciun rost să mai încerce; leagănul nu voia să se dea peste cap. Se întoarse în casă şi intră în holul ce dădea în bucătărie. Auzi vocea mamei lui Joan. Era cu celelalte lemei şi Ellie îşi dădu seama că plângea.

— M-a mirat că Andrea pleacă atât de repede. Afară se întunecase şi m-am gândit s-o duc eu cu maşinq. De-aş fi…

A e n

HI

Apoi E

— Dacă Ellie le-ar fi spus că Andrea obişnuia să meargă în garajul acela… Poate că Ted ar fi ajuns la timp. Dacă Ellie…

Ellie urcă tiptil pe scara din spate să nu o audă careva. Pe patul ei se aflau bagajele bunicii. Ce ciudat! Bunica nu avea să doarmă în camera Andreei? Doar era liberă acum.

Sau poate că o lăsau pe ea s-a doarmă acolo. În felul acesta, dacă s-ar fi trezit noaptea, putea să-şi închipuie că Andrea avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Uşa de la camera Andreei era închisă. O deschise cu grijă, aşa cum făcea în fiecare sâmbătă dimineaţa, când se furişa să vadă dacă Andrea se trezise.

Tata stătea la biroul Andreei. Ţinea în mâini o fotografie înrămată. Ellie ştia că aceea era fotografia Andreei de când era mică, fotografia cu ramă de argint pe care erau gravate cuvintele „Fetiţa dragă a tatii”.

În vreme ce ea stătea la uşă şi privea, tata deschise capacul cutiei muzicale. Aceasta era încă un dar luat pentru Andrea îndată după ce se născuse. Tata glumea şi spunea că Andrea nu voia niciodată să adoarmă când era mică, aşa că răsucea mereu cheiţa cutiei muzicale şi dansa prin cameră cu ea în braţe, cântându-i încet, până când aţipea.

Ellie întrebase dacă şi cu ea a făcut la fel, dar mama îi spusese că nu era nevoie pentru că ea adormea imediat. De când se născuse, cu ea nu se chinuiseră deloc.

În timp ce melodia se împrăştia prin cameră, în căpşorul lui Ellie răsunau stins versurile cântecului. *Tu eşti fetiţa dragă a tatii… Eşti voia bună a Crăciunului, eşti steaua din brad… Şi rămâi fetiţa dragă a tatii.*

În timp ce ea îl privea, tata se aşează pe marginea

patului Andreei şi începu să suspine.

Ellie ieşi uşor din cameră, închizând uşa încet, aşa cum o şi deschisese.

II

ci a îi hi

După douăzeci şi trei de ani m

m

O în *r* aproape douăzeci şi trei de ani în urmă a fost ucisă i”.

sora mea, Andrea, însă tot mi se pare că toată povestea aceasta i, s-a întâmplat ieri.

La două zile de la înmormântare, Rob Westerfâeld a fost I, arestat şi condamnat pentru crimă cu premeditare. Folosind informaţia pe care le-am dat-o eu, poliţia a obţinut un mandat de percheziţie pentru reşedinţa Westerfâeld şi pentru maşina o lui Rob. Au găsit hainele pe care le purtase în noaptea când o te omorâse şi, cu toate că le curăţase cu meticulozitate, cei de la ja laboratorul poliţiei au descoperit urme de sânge. Cricul cu ic care o lovise pe Andrea fusese găsit în portbagajul maşinii e.

lui. Îl curăţase bine, însă o şuviţă mică din părul Andreei rămăsese agăţată de el.

Rob se apărase spunând că în noaptea când fusese ucisă Andrea el era la film. Pentru că nu mai găsise loc în faţa cinematografului, îşi lăsase maşina la service-ul de alături. A mai zis că benzinăria era închisă, însă l-a găsit pe Paulie Stroebel lucrând în garaj, apoi că a trecut pe la Paulie şi i-a spus că-şi lasă maşina acolo şi că avea să o ia după film.

A susţinut de asemenea că, în timp ce el se afla la film, Paulie Stroebel trebuie să fi plecat cu maşina lui la ascunzătoare, a ucis-o pe Andrea, după care s-a întors şi a lăsat maşina la service. Rob a spus că a lăsat de zeci de ori maşina la service când mergea la dentist, ocazii în care Paulie ar fi putut să-şi facă dublură după cheie.

A încercat să le explice poliţiştilor că adidaşii şi hainele îi erau pătate de sânge pentru că Andrea îl implorase să se întâlnească cu ea la ascunzătoare. Spunea

că îl sâcâia tot timpul cu telefoane şi că l-a sunat chiar şi în seara când a murit, îi zisese că avea să meargă la o petrecere cu Paulie Stroebel şi că n-ar fi vrut ca el să se supere pe ea.

— Puţin îmi păsa cu cine ieşea ea în oraş, afirmase Rob când fusese chemat în faţa instanţei. Nu era decât o puştoaică oarecare din oraş căreia i se pusese pata pe mine. Mă urmărea peste tot. Dacă ieşeam la plimbare, era pe urmele mele. Dacă mergeam la bowling, o vedeam imediat şi pe ea alături. Le-am prins pe ea şi pe prietenele ei fumând în garajul bunicii mele. Am vrut să fiu un băiat de treabă şi am spus că nu e nicio problemă. Se ruga mereu de mine să o plimb cu maşina. Totdeauna ea mă suna pe mine.

Avea o explicaţie şi pentru drumul lui la ascunzătoare în noaptea aceea.

— Am ieşit de la film, mărturisise el, şi am pornit spre casă. După aceea, însă, mi-am făcut griji pentru ea. Cu toate că-i spusesem că nu voi veni să mă întâlnesc cu ea, Andrea îmi zisese că o să mă aştepte indiferent că vin sau nu. M-am gândit că ar fi mai bine să trec pe acolo şi să mă asigur că plecase acasă înainte ca tatăl ei să se înfurie. Becul din garaj se arsese. Am cam bâjbâit prin întuneric până când am ajuns în spatele camionetei. Acolo obişnuiau să stea pe pături şi să fumeze Andrea şi prietenele ei. Am simţit că am călcat pe pătură. Mi-am dat seama că cineva era întins acolo şi mi-am închipuit că e Andrea care a adormit aşteptându-mă. Apoi m-am lăsat în genunchi şi am simţit că faţa îi era acoperită de sânge. Am fugit.

A fost întrebat de ce a fugit.

— Pentru că mi-a fost teamă să nu se creadă că eu am omorât-o.

— Ce ai crezut că i se întâmplase?

— Nu ştiu. M-am speriat. Dar când am găsit cricul plin de sânge în portbagaj, mi-am dat seama că Paulie a ucis-o.

A fost viclean, şi şi-a pus bine la punct declaraţia. Un tânăr chipeş care a făcut o impresie puternică. Dar eu

trebuia să fiu pedeapsa lui Rob Westerfield. Îmi amintesc când am fost chemată în boxa martorilor şi a trebuit să răspund la întrebările procurorului.

— Ellie, i-a telefonat Andrea lui Rob Westerfield înainte să meargă acasă la Joan să-şi facă temele?

— Da.

— El i-a dat vreodată telefon?

— Câteodată, dar dacă răspundea tata sau mama, închidea mereu. Voia ca Andrea să-l caute pe el, pentru că avea propriul telefon în camera lui.

— Andrea a avut vreun motiv special să-l sune în seara în care a murit?

— Da.

— Ai auzit convorbirea lor?

— Doar puţin. Am mers la ea în cameră. Era gata să izbucnească în plâns. Îi spunea lui Rob că nu avea încotro, şi că trebuia să meargă cu Paulie la o petrecere. Nu voia ca Paulie să-i spună tatii că ea se întâlnea uneori cu Rob în ascunzătoare.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— I-a spus lui Rob că va merge acasă la Joan să-şi facă temele, iar el i-a cerut să se întâlnească la ascunzătoare.

— L-ai auzit tu spunându-i asta?

— Nu, dar am auzit-o pe ea spunând „O să încerc, Rob” şi după ce a închis mi-a zis „Rob vrea să plec mai devreme de la Joanie şi să ne întâlnim în ascunzătoare. Este furios pe mine. A zis că nu trebuie să ies cu nimeni altcineva”.

— Andrea ţi-a spus asta?

— Da.

— Şi apoi, ce s-a mai întâmplat?

Atunci, stând acolo în boxa martorilor, am dezvăluit ultimul secret al Andreei şi mi-am încălcat jurământul pe care i-l făcusem, acela de a nu spune nimănui despre medalionul pe care i-l dăduse Rob. Era din aur, avea formă de inimioară şi era decorat cu pietricele albastre. Andrea îi arătase că Rob gravase pe spate iniţialele lor. Am început

să plâng pentru că îmi era tare dor de sora mea şi mă durea să vorbesc despre ea. Fără să fiu întrebată, am adăugat:

— Şi-a pus medalionul înainte să plece, aşa că eram sigură că se va întâlni cu el.

— Un medalion?

— Rob i-a dat un medalion. Andrea îl purta pe sub bluză, ca nimeni să nu-l poată vedea. Dar eu l-am simţit când am găsit-o în garaj.

Mi-aduc aminte cum mă simţeam acolo, în boxa martorilor. Mi-aduc aminte că încercam să nu mă uit spre Rob Westerfield. Mă privea fix; simţeam ura lui îndreptată asupra mea.

Şi jur că puteam citi gândurile părinţilor mei, care stăteau în spatele procurorului: „Ellie, ar fi trebuit să ne spui; ar fi trebuit să ne spui”.

Avocaţii apărării au atacat mărturia mea. Au arătat că Andrea purta adesea un medalion primit de la tata, că acesta se afla pe măsuţa ei de toaletă după ce i-a fost găsit trupul neînsufleţit, că inventam tot felul de poveşti sau că repetam poveştile despre Rob inventate de Andrea.

— Când am găsit-o, Andrea purta medalionul, am insistat eu. L-am simţit. După care am izbucnit: De aceea ştiu că Rob Westerfield se afla în ascunzătoare când am găsit-o pe Andrea. Se întorsese după medalion.

Avocaţii lui Rob s-au înfuriat şi au cerut ca remarca aceasta să nu fie reţinută. Judecătorul s-a întors către juraţi şi le-a cerut să nu ia în considerare ultimele cuvinte.

Oare a crezut cineva ce am spus eu despre medalionul pe care Rob i l-a dat Andreei? Nu ştiu. Cazul a fost dezbătut de juriu aproape o săptămână. Am aflat că unii dintre juraţi au optat la început pentru crimă prin imprudenţă, dar restul au insistat pe crimă cu premeditare. Erau convinşi că Rob cărase acel cric în garaj cu intenţia de a o ucide pe Andrea.

Am recitit procesul-verbal atunci când Westerfield a cerut să fie eliberat pentru bună purtare şi am scris scrisori vehemente prin care protestam împotriva

eliberării lui. Dar, de vreme ce a stat în închisoare aproape douăzeci şi doi de ani, ştiam că de data aceasta putea să i se acorde eliberarea pentru bună purtare. De aceea m-am întors în Oldham-onthe-Hudson.

Am treizeci de ani, locuiesc în Atlanta şi lucrez ca reporter la *Atlanta News*. Redactorul-şef, Pete Lawlor, consideră un adevărat afront dacă vreunul dintre angajaţi îşi ia măcar o dată pe an concediu, aşa că mă aşteptam să sară în sus când i-am spus că am urgent nevoie de câteva zile libere, şi poate chiar mai multe mai târziu.

— Te căsătoreşti?

I-am zis că acesta era ultimul lucru care îmi trecea prin minte.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Nu vorbisem nimănui de la ziar despre viaţa mea personală, însă Pete Lawlor este genul de om care pare să ştie totul despre toată lumea. În etate de treizeci şi unu de ani, cu un început de chelie şi străduindu-se tot timpul să dea jos cele câteva kilograme pe care le avea în plus, era poate cel mai inteligent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. La şase luni după ce m-am angajat *anews*, când a trebuit să mă ocup de povestea unui adolescent ucis, mi-a spus fără ocolişuri:

— Trebuie să-ţi fi fost greu să scrii despre asta. Ştiu ce s-a întâmplat cu sora ta.

Nu aştepta un răspuns, nici eu nu i-am dat vreunul, dar am simţit că este alături de mine. Şi asta mi-a fost de folos. Fusese o sarcină îndeplinită cu strângere de inimă.

— Asasinul Andreei cere să fie eliberat pentru bună purtare. Mă tem că de data aceasta va reuşi; vreau totuşi să văd dacă pot face ceva să-l împiedic.

Pete se lăsă pe spate în scaun. Purta întotdeauna o cămaşă deschisă la gât şi unpulover. Câteodată chiar mă întrebam dacă are sau nu vreun sacou.

— Cât a stat în închisoare?

— Aproape douăzeci şi doi de ani.

— De câte ori a mai încercat să iasă aşa?

— De două ori.

— Ceva probleme în închisoare?

Mă simţeam ca o şcolăriţă ascultată la lecţie.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci, s-ar putea să-i dea drumul.

— Mă aştept la asta.

— Şi atunci, pentru ce îţi mai baţi capul?

— Pentru că trebuie.

Pete Lawlor nu este adeptul timpului pierdut şi al vorbelor irosite. Nu a mai pus nicio întrebare. Doar a dat din cap.

— Bine. Când are loc audierea?

— Săptămâna viitoare. Luni trebuie să stau de vorbă cu cineva din comisie.

Se întoarse la hârtiile la care lucra, dându-mi de înţeles „m că întrevederea noastră se sfârşise.

— Poţi să mergi, îmi spuse. Dar, când mă îndreptam către uşă, adăugă: Ellie, nu eşti chiar atât de puternică cum crezi.

— Ba da. Nu i-am mulţumit pentru zilele libere pe care mi le-a acordat.

Asta s-a întâmplat vineri. A doua zi am zburat din Atlanta la aeroportul din Westchester County şi am închiriat o maşină.

Aş fi putut să stau la un motel din Ossining, lângă Sing Sing, închisoarea unde îşi ispăşea pedeapsa asasinul Andreei. Dar am preferat să merg încă cincisprezece mile, până în oraşul meu natal, Oldham-on-the-Hudson, şi am găsit vechiul han Parkinson unde, din câte îmi aminteam, luam uneori prânzul sau cina cu familia.

Hanul mergea din ce în ce mai bine. În această răcoroasă după-amiază de sâmbătă, în luna octombrie, mesele din sufragerie erau pline de oameni îmbrăcaţi simplu, majoritatea veniţi cu familia sau perechi. O clipă m-am simţit cuprinsă de nostalgie. Îmi aminteam că aşa era şi viaţa mea în primii ani, când veneam aici toţi patru să luăm prânzul sâmbăta, iar câteodată tata ne ducea pe mine şi pe Andrea la film. Ea se întâlnea cu prietenele ei, dar nu o deranja să mă ia şi pe mine.

În cei ca i în uni

„Ellie este un copil bun, nu pârăşte”, spunea ea.

Dacă filmul se termina repede, ne repezeam toate la garajul-ascunzătoare unde Andrea, Joan, Margy şi Dottie se bucurau în fugă de o ţigară înainte să mergem acasă.

Andrea avea mereu un răspuns pregătit când tata îi spunea că hainele ei miros a fum.

„Ce să-i faci? După film am mâncat o pizza şi fuma multă lume acolo”. După care îmi făcea cu ochiul.

Hanul avea doar opt camere pentru oaspeţi, dintre care numai una rămăsese liberă, o încăpere destul de austeră în care se găseau doar un pat cu tăblie metalică la cap, un birou cu două sertare, o noptieră şi un scaun. Dădea spre răsărit, spre locul unde se afla casa în care locuiserăm noi. În după-amiaza aceea era un soare capricios care ba se ascundea, ba apărea de după nori, strălucitor într-o clipă, nevăzut în clipa următoare.

Stăteam la fereastră, privind afară, şi am avut senzaţia că eram din nou de şapte ani şi că-l priveam pe tata ţinând în mână cutia muzicală.

Îmi amintesc de după-amiaza aceea ca de un moment decisiv pentru viaţa mea. Sfântul Ignatius de Loyola spunea: „Daţi-mi copilul înainte de a împlini şapte ani şi vă voi arăta bărbatul”.

Bănuiesc că e valabil şi în cazul femeii. Stăteam acolo, fără să scot un sunet, privindu-l pe tata, pe care îl adoram, suspinând şi ţinând lipită de piept fotografia surorii mele moarte, în vreme ce în cameră răsunau pierdut sunetele cutiei muzicale.

Privesc în urmă şi mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ar fi trecut prin minte să alerg în braţele lui şi să las durerea lui să se contopească cu suferinţa mea. Adevărul este, însă, că de atunci am înţeles că durerea lui era unică şi că orice aş face, n-aş putea niciodată să o alin.

Locotenentul Edward Cavanaugh, ofiţer decorat în poliţia New York-ului, erou al multor situaţii de viaţă şi de moarte, nu fusese în stare să împiedice asasinarea frumoasei şi ambiţioasei sale fiice de cincisprezece ani, iar

agonia lui nu cu se cuvenea să fie împărtăşită cuiva care suferea ca şi el, chiar; în dacă aveau acelaşi sânge.

De-a lungul anilor am ajuns să înţeleg că, dacă durerea în nu este împărtăşită, se dă repede vina pe cei din jur, fiind până în la urmă asumată de acela care nu poate să învinuiască pe altcineva.» ci, în acest caz persoana respectivă eram eu. Detectivul Longo nu a mai pierdut vremea cu remuşcările mele pentru trădarea încrederii Andreei. Deschisesem două portiţe care duceau la doi posibili suspecţi: Rob Westerfield, cel care se folosise de înfăţişarea sa de playboy bogat şi de atitudinea sa îndrăzneaţă şi seducătoare ca să-i sucească minţile Andreei, şi Paul le Strocbel, adolescentul timid şi retras care se îndrăgostise de frumoasa din formaţia şcolii, care s-a entuziasmat atât de mult când el a obţinut victoria pe terenul (I

de fotbal.

Ura! Ura! Ura pentru echipa gazdă Andrea se pricepea, de minune la asta! mi în timp ce se studiau rezultatele de la autopsia Andreei csc şi pe când se făceau pregătiri pentru înmormântarea ei la \m cimitirul „Poarta Raiului”, alături de străbunicii pe care abia mă mi-i mai aduc aminte, detectivul Longo îi interoga atât pe

Rob Westerfield, cât şi pe Paul Stroebel. Amândoi susţineau că nu o văzuseră pe Andrea oi seara şi nici nu îşi propuseseră să o întâlnească.

Paul lucra la benzinărie şi, chiar dacă închisese la şapte, susţinea că rămăsese în atelier să termine de reparat nişte maşini. Rob Westerfield jura că fusese la film şi chiar prezentase ca dovadă un bilet.

Mi-amintesc cum stăteam lângă mormântul Andreei cu un trandafir în mână şi cum, după ce se încheiată rugăciunile, mi s-a spus să îl aşez pe sicriul Andreei. Îmi mai amintesc că mă simţeam lipsită de viaţă, la fel de rece şi încremenită ca Andrea atunci când am îngenuncheat lângă ea, acolo, în ascunzătoarea aceea.

Voiam să-i spun cât de rău îmi pare că am dezvăluit secretul întâlnirilor ei cu Rob şi în acelaşi timp cât de mult

regretam că nu mărturisisem despre ei doi în clipa în care am aflat că a plecat de la Joan şi nu ajunsese acasă. Desigur, nu am putut spune nimic. Am lăsat trandafirul să cadă, dar a alunecat de pe capacul sicriului, şi, înainte să apuc să-l ridic, bunica a trecut în faţa mea să aşeze floarea ei pe sicriu strivind cu piciorul în noroi trandafirul meu.

Câteva momente mai târziu ieşeam din cimitir şi în mulţimea aceea de chipuri grave am surprins câteva priviri mânioase îndreptate asupra mea. Familia Westerfield nu s-a apropiat, dar domnul şi doamna Stroebel erau acolo, de-o parte şi de alta a lui Paulie. Îmi amintesc sentimentul de vinovăţie care mă copleşea aproape sufocându-mă. Este un sentiment care nici acum nu-mi dă pace.

Încercasem să le spun că atunci când stăteam în genunchi lângă trupul Andreei auzisem respiraţia cuiva, dar nu mă crezuseră pentru că eram atât de speriată, aproape isterică.

Respiraţia mea însă, atunci când am fugit din pădure, era greoaie şi agitată ca în timpul crizelor de astm. Ani de-a rândul m-am trezit de nenumărate ori din cauza aceluiaşi coşmar: sunt în genunchi lângă trupul Andreei, alunec pe sângele ci şi ascult respiraţia dură, animalică şi râsul ascuţit al criminalului.

Instinctul de conservare care ne-a salvat pe noi, oamenii, de la dispariţie îmi spune că Rob Westerfield este un monstru care, o dată eliberat, va lovi din nou.

8

Simţind că îmi dau lacrimile, am plecat de lângă fereastră, mi-am luat bagajele şi le-am trântit pe pat. Mi-a venit să zâmbesc în timp ce despachetam, gândindu-mă că am el, îndrăznit să-l critic în mintea mea pe Pete Lawlor pentru garderoba lui simplistă. Eu însămi eram îmbrăcată cu o pereche de blugi şi un pulover pe gât. În rucsac, în afară de cămaşa de noapte şi de lenjeria intimă, mai aveam doar o fustă lungă de lână şi încă două pulovere. Încălţările mele preferate sunt saboţii cu talpă înaltă, ceea ce este foarte bine, pentru că am aproape un metru şi şaizeci înălţime. Părul, de culoarea nisipului, mi-a rămas

neschimbat. E lung şi-l port fie prins în vârful capului, fie lăsat pe spate şi strâns în coadă.

Frumoasa şi feminină Andrea semăna cu mama. Eu am moştenit trăsăturile ferme ale tatălui meu, potrivite mai degrabă pentru un bărbat decât pentru o femeie. Nimeni n-ar putea să-mi spună vreodată „steaua din pomul de Crăciun”.

În ci Cil în im na au cu un re. În

Din sufragerie veneau arome îmbietoare şi abia atunci mi-am dat seama că-mi era foame. Prinsesem o cursă mai devreme din Atlanta, aşa că am ajuns prea devreme la aeroport. Micul dejun – dacă se poate numi aşa – a fost doar o ceaşcă de cafea proastă.

Era unu şi jumătate când am coborât în sufragerie şi mulţimea de la prânz începuse să se răărească. Mi-a fost uşor să găsesc o masă într-un mic separeu, chiar lângă foc. Nu mi-am dat seama cât eram de înfrigurată decât în momentul în care am simţit cum căldura îmi dezmorţeşte mâinile şi picioarele.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă ospătăriţa, o femeie zâmbitoare, căruntă, care răspundea la numele de Liz.

De ce nu? mi-am zis, şi am comandat un pahar de vin roşu.

Când s-a întors, i-am spus că m-am hotărât să mănânc supă de ceapă, iar ea ni-a încurajat spunându-mi că era specialitatea casei.

— Eşti de mult aici, Liz? am întrebat-o.

— De douăzeci şi cinci de ani. Nici mie nu-mi vine să cred.

Poate că tot ea ne servea şi pe noi în urmă cu mulţi ani.

— Mai faceţi sandvişuri cu unt de arahide şi cu jeleu? am întrebat.

— Sigur că da. Obişnuiaţi să serviţi aşa ceva la noi?

— Da. În clipa următoare, însă, mi-a părut rău că am adus vorba. Ultimul lucru pe care îl doream era ca vechii mei cunoscuţi să-şi dea seama că eram „sora fetei care

fusese ucisă în urmă cu douăzeci şi trei de ani”.

Însă Liz era obişnuită să discute în treacăt cu cei care mai luaseră masa la han cu ani în urmă, aşa că Eră să mai adauge ceva plecă de la masa mea.

Am gustat din vin şi încet-încel am început să-mi amintesc anumite ocazii când veneam aici cu întreaga familie, atunci când încă eram o familie. De regulă fie sărbătoream aici zilele de naştere, fie ne opream să luăm cina după ce călătoream mult cu maşina. Ultima dată când am venit aici cred că a fost când ne-a vizitat bunica, după ce aproape un an de zile locuise în Florida. Îmi amintesc că tata a luat-o de la aeroport şi ne-am întâlnit cu toţii aici. Îi pregătiserăm un tort. Pe glazura albă era scris, cu litere roz, „Bun venit acasă, bunică!”

A început să plângă. Lacrimi de fericire. Ultimele lacrimi de fericire pe care le-a mai vărsat cineva în familia noastră. Gândul acesta m-a iacut să-mi amintesc din nou de lacrimile vărsate în ziua înmormântării Andreei şi de confruntarea aceea teribilă dintre părinţii mei.

9

După înmormântare ne-am întors acasă. Femeile din cartier pregătiseră o masă la care venise multă lume: vechii noştri vecini din lrvington, noile prietene ale mamei din parohia noastră, membrele de la clubul de bridge unde mergea miercurea şi voluntarele de la spital. Veniseră şi mulţi dintre prietenii şi colegii tatii, unii în uniformă, aflându-se în timpul serviciului şi luând o pauză pentru a-şi exprima compasiunea.

Cele cinci fete care îi erau mai apropiate Andreei se retrăseseră într-un colţ, cu ochii umflaţi de plâns. Joan, la care Andrea fusese ultima dată, era mai abătută decât toate, iar celelalte patru încercau să-i aline durerea.

Simţeam că locul meu nu era acolo. Mama, arătând foarte tristă în costumul ci negru, stătea pe canapeaua din salon înconjurată de prietene, care mai de care voind să o ţină de mână sau să o convingă să bea o cană cu ceai.

— Genine, o să te încălzească. Ai mâinile prea reci.

Era destul de stăpână pe sine, deşi lacrimile îi

curgeau încontinuu şi de câteva ori am auzit-o spunând:

— Nu pot să cred că nu mai este.

Lângă mormânt, mama şi tata stătuseră unul lângă celălalt, lipiţi, însă acum se aflau în camere diferite, ea în salon, iar el undeva în altă parte a casei, unde îşi improvizase un birou. Bunica era în bucătărie împreună cu câteva dintre vechile ci prietene din Irvington, depănând amintiri legate de timpuri mai fericite din viaţa lor.

Eu mă tot plimbam printre ei şi, deşi unii încercau să vorbească cu mine şi-mi spuneau că sunt o fetiţă tare curajoasă, mă simţeam îngrozitor de singură. O voiam înapoi pe Andrea. Voiam să urc în camera surorii mele, să o găsesc acolo şi să stăm împreună pe pat, iar ea s-a sporovăiască la telefon cu prietenele ei sau cu Rob Westerfield.

Înainte să-l sune, mă întreba mereu: „Ellie, pot să am încredere în tine?”

Sigur că putea să aibă încredere. El nu suna mai deloc la noi acasă, pentru că Andreei i se interzisese să aibă de-a face cu el şi îi era mereu teamă că, dacă răspundea la telefonul din camera ei, mama sau tata puteau să ridice receptorul de jos şi să-i audă vocea.

Mama sau tata? Nu cumva doar tata? Oare şi mama s-ar fi supărat? La urma urmelor, Rob era un Westerfield, şi amândouă doamnele Westerfield frecventau când şi când clubul femeilor, unde şi mama era membră.

Ne-am întors acasă la prânz. Pe la două lumea începu să spună lucruri de genul: „Oameni buni, după toate prin câte aţi trecut, aveţi nevoie de puţină odihnă”.

Ştiam ce însemna asta: după ce şi-au prezentat

FĂRĂ SCĂPARE

condoleanţele, după ce şi-au exprimat durerea pentru cele întâmplate, se pregăteau să plece la casele lor. În acelaşi timp ar fi fost dornici să rămână, ca nu cumva să se afle în lipsa lor ceva despre asasinul Andreei.

Până la acel moment aflaseră cu toţii de izbucnirea lui Paulie Stroebel la şcoală şi ştiau, de asemenea, că Andrea fusese văzută în maşina lui Rob Westerfield luna

trecută, când fusese oprit pentru depăşire de viteză pe strada principală.

Paulie Stroebel. Cui să-i treacă prin minte că un puşti atât de încuiat, atât de timid s-ar putea îndrăgosti de o fată ca Andrea, sau că ea ar fi putut accepta să-l însoţească la o petrecere de Ziua Recunoştinţei?

Rob Westerfield. Terminase un an la colegiu şi, fără îndoială, nu era un tăntălău. Se zvonea, însă, că i se ceruse să plece din colegiu. Se pare că nu făcuse decât să piardă vremea un an de zile. Avea nouăsprezece ani când a cunoscut-o pe sora mea. Ce-o fi fost în mintea lui când s-a hotărât să se încurce cu Andrea, o puştoaică în al doilea an de liceu?

— Parcă circula odată un zvon despre implicarea lui în ceea ce s-a întâmplat cu bunică-sa chiar la ea în casă, nu?

În momentul când prindeam din zbor remarca aceasta se auzi soneria, iar doamna Storey, de la clubul de bridge, care se afla în vestibul, deschise uşa. În prag se afla doamna Dorothy Westerfield, bunica lui Rob şi proprietara domeniului cu garajul unde murise Andrea.

Era o femeie frumoasă, cu o ţinută impunătoare. Faptul că stătea dreaptă, adoptând o verticalitate impecabilă, o făcea să pară mai înaltă decât era de fapt. Părul ei cărunt, aproape argintiu, era uşor ondulat şi îl purta pieptănat pe spate. La şaptezeci şi trei de ani, sprâncenele îi erau încă negre, întunecate şi atrăgeau atenţia asupra privirii inteligente ce se citea în ochii ei căprui deschis. Bărbia dreaptă şi fermă nu putea face din ea o femeie drăguţă, însă o făcea să pară şi mai autoritară, mai puternică.

Avea capul descoperit şi purta o scurtă de iarnă de culoarea cărbunelui, foarte frumoasă. Păşi în hol şi scrută cu privirea interiorul căutând-o pe mama, care încerca să se desprindă de prietenele ei şi să se ridice de pe canapea.

Doamna Westerfield se îndreptă spre ea.

— Abia acum m-am întors din California dar, Genine, trebuie să ştii că îmi pare tare rău pentru tine şi pentru

familia ta. Cu mulţi ani în urmă mi-am pierdut şi eu un llu – cam de vârsta Andreei – într-un accident de schi, aşa că înţeleg prea bine prin ce treci acum.

În timp ce mama primea condoleanţele dând din cap recunoscătoare, răsună deodată în cameră vocea tatii:

— Fiica mea a fost *asasinată*. A fost lovită până şi-a dat sufletul şi s-ar putea ca nepotul dumneavoastră să fie asasinul. De fapt, după reputaţia pe care o are, cred că vă daţi seama că e principalul suspect. Aşa că vă rog să plecaţi de-aici. Sunteţi grozav de norocoasă că încă mai sunteţi în viaţă. Aşa-i că tot nu credeţi că a fost vârât până peste cap în jaful acela, când aţi fost împuşcată şi lăsată aproape moartă?

— Ted, cum poţi să spui una ca asta? interveni mama. Doamnă Westerfield, vă cer iertare. Soţul meu…

În afară de ei trei, parcă nu mai era nimeni altcineva în cameră. Toţi îngheţaseră la locurile lor, de parcă s-ar fi jucat de-a statuile, cum făceam eu când eram mică.

Tata părea un profet din Vechiul Testament. Îşi scosese cravata şi avea cămaşa deschisă la guler. Era alb la faţă şi ochii albaştri i se întunecaseră. Părul său des şi aproape negru părea acum şi mai des şi dezordonat, de parcă fusese supus unui şoc electric.

— Genine, să nu îndrăzneşti să ceri scuze şi în numele n meu, strigă tata. Nu e un poliţist în camera asta care să nu – i ştie că Rob Westerfield e un ticălos până în măduva oaselor. A

Fiica mea – fiica *noastră* – e *moartă*. Iar dumneata – se”.

Îndreptă către doamna Westerfield –, dumneata să ieşi imediat din casa mea şi să-ţi iei şi lacrimile de crocodil.

Doamna Westerfield se întoarse, la fel de palidă ca şi tata. Nu-i răspunse, însă îi strânse mâna mamei mele şi se grăbi spre uşă.

Când mama începu să vorbească, o făcu pe un ton calm, însă fiecare vorbă era ca o lovitură de bici.

— Vrei *neapărat* ca Rob Westerfield să o fi ucis pe Andrea, nu-i aşa, Ted? Ştii prea bine cât de mult îl plăcea

Andrea şi n-ai putut să te împaci cu ideea asta. Ştii ceva? Ai fost *gelos*! Dacă ai fi gândit mai limpede şi ai fi lăsat-o să iasă cu el, sau cu oricare alt băiat, nu ar mai fi ţinut secrete întâlnirile ei…

După care mama începu să imite felul de a vorbi al tatii: o

— Andrea, ai voie să mergi doar la serbările de la şcoală, e însoţită de un coleg de vârsta ta. *Îţi interzic* să mergi cu el cu a maşina. Te voi duce şi te voi aduce eu. E

Tata se înroşi la faţă, nu ştiu dacă din cauza ruşinii sau a mânici.

— Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi în viaţă, răspunse pe un ton amar. Iar dacă tu n-ai fi luat atât în braţe pe oricine se numeşte Westerfield…

— Bine că nu investighezi tu cazul acesta, îl întrerupse mama. Ce poţi să-mi spui de puştiul acela, Stroebel? Dar de Will Nebels, cel care e priceput la toate? Şi despre acel comis-voiajor ce se ştie? *Pe el* l-au găsit?

— Dar pe Zâna Măseluţă au găsit-o? Acum tata vorbea pe un ton dispreţuitor. Îi întoarse spatele şi se retrase în birou, unde se strânseseră toţi prietenii lui, închizând uşa în urma lui. Se lăsă o tăcere deplină.

10

Bunica ar fi vrut să stea la noi peste noapte, dar gândindu-se că ar fi fost mai bine ca tata şi mama să fie singuri, îşi făcu bagajele şi plecă împreună cu o prietenă din Irvington. Avea să rămână la ea peste noapte, iar a doua zi dimineaţă să plece la aeroport.

Nu i se împlini, însă, dorinţa ca mama şi tata să se mai împace după schimbul acela de replici tăioase.

Mama s-a culcat în camera Andreei în noaptea aceea şi în cele care urmară, timp de două luni, până după proces, când toţi banii familiei Westerficid şi toată acea echipă de avocaţi nu l-au putut salva pe Rob Westerficid de la condamnarea pentru asasinarea Andreei.

Apoi casa noastră a fost vândută. Tata s-a mutat înapoi în Irvington, iar eu şi mama am început o viaţă de călătorii, plecând mai întâi în Florida, aproape de bunica.

Mama, care înainte să se căsătorească lucrase puţin ca secretară, s-a angajat la un lanţ hotelier. Foarte atrăgătoare, era în acelaşi timp inteligentă şi muncitoare, dar şi-a croit repede drum spre tot felul de necazuri, fapt care a determinat mutarea ei de la un hotel la altul cam la câte un an şi jumătate.

Din păcate, era la fel de sârguincioasă şi în a ascunde lumii – în afară de mine – faptul că devenise alcoolică, ajungând să bea în mod constant, în fiecare zi, de cum se întorcea de la lucru. Ani de zile a reuşit să nu-şi piardă controlul şi să nu absenteze de la serviciu, cu excepţia rarelor atacuri de „gripă", „în când avea nevoie de câteva zile să-şi poată reveni. treci

Uneori băutura o determina să devină tăcută şi ursuză. A ca

Alteori era extrem de vorbăreaţă, şi abia atunci îmi dădeam b în seama cât de îndrăgostită rămăsese de tata.

— Ellie, m-am îndrăgostit nebuneşte de el din clipa în cum care l-am văzut prima oară. Ţi-am povestit vreodată cum mna ne-am cunoscut? rlau

„De zeci de ori, mamă". Mi

— Aveam nouăsprezece ani şi lucram de vreo jumătate de an ca secretară. Mi-am cumpărat o maşină, una portocalie, pe benzină. Am vrut să văd ce viteză pot să prind cu ea pe... Strada principală. Atunci am auzit deodată o sirenă şi, când – m-am uitat în oglinda retrovizoare, am zărit în spate luminile de pe capota unei maşini, după care am auzit un glas strigându-mi iţ) Ci în portavoce să opresc. Tatăl tău m-a amendat şi mi-a ţinut o prelegere, încât până la urmă mi-au dat lacrimile. Însă când s-a înfăţişat la tribunal, m-a anunţat că avea să-mi dea lecţii pl e de conducere auto. Poate

Altă dată se plângea: CIC

— Era nemaipomenit în mai multe privinţe. A absolvit bine colegiul; era chipeş şi inteligent. Numai că se obişnuise prea aţic mult cu prietenii lui şi nu era adeptul schimbărilor. Din cauza re. Aceasta nu voia să ne mutăm la Oldham. Nu unde locuiam ne-< era problema. Ci faptul că

era prea sever în ce o privea peste Andrea. Chiar dacă am fi rămas în Irvington, tot s-ar fi întâlnit pe ascuns cu cine îi plăcea ei. Jare

Toate acele amintiri se sfârşeau de obicei cu: şi nu

— De-am fi ştiut unde să căutăm atunci când nu a venit iresi acasă. An

Adică ce bine ar fi fost dacă le spuneam despre om ascunzătoare.

Clasa a treia în Florida. A patra şi a cincea în Louisiana. A şasea în Colorado. A şaptea în California. A opta în New Mexico.

Banii pe care îi trimitea tata pentru mine veneau cu regularitate în prima zi a lunii, însă în primii ani îl vedeam foarte rar, după care nu l-am mai văzut deloc. Andrea, copilul preferat, nu mai era. Între el şi mama nu mai rămăsese nimic decât amare păreri de rău şi o iubire care se răcise, iar ceea ce simţea el pentru mine nu era suficient ca să-l facă să-mi dorească prezenţa. Dacă ar fi stat sub acelaşi acoperiş cu mine ar fi însemnat ca rănile să nu i se cicatrizeze niciodată. Dacă i-aş fi spus despre ascunzătoare…

Când am mai crescut, adoraţia pe care o simţeam pentru tatăl meu se transformă în resentimente. De ce nu te întrebi pe tine însuţi: ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi trimis-o pe Ellie la culcare? De asta ce zici, tată?

Din fericire, până să intru la colegiu locuisem în California suficient timp ca să putem obţine rezidenţă, aşa că m-am înscris la UCLA, la jurnalistică. Mama a murit bolnavă de ficat la şase luni după ce mi-am dat licenţa, iar eu, căutând un nou început, am trimis un CV şi am şi obţinut o slujbă în Atlanta.

Rob Westerfield a făcut mai mult decât să-mi ucidă sora în noaptea aceea de noiembrie, în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Stând la han şi privind-o pe Liz cum îmi aşeza în faţă supa caldă de ceapă, am început să mă întreb cum ar fi decurs vieţile noastre dacă Andrea ar fi trăit.

Mama şi tata ar fi încă împreună, ar locui încă aici. Mama avea planuri măreţe în legătură cu renovarea casei,

iar tata cu siguranţă că s-ar fi acomodat. Mergând cu maşina prin oraş am băgat de seamă că orăşelul pe care mi-l aminteam cu se mărise considerabil. Se înfăţişa acum ca un Westchester emancipat, exact cum prevăzuse mama. Tata nu ar mai fi, trebuit acum să meargă opt kilometri cu maşina să cumpere cei un litru de lapte. Ca

Dacă am fi rămas sau nu aici, fără îndoială că, dacă în Andrea ar fi trăit, mama ar fi încă în viaţă. Nu ar mai fi fost necesar să găsească alinarea şi uitarea în alcool. Uni

Tata ar fi observat, poate, cât de mult îl veneram şi, când ina

Andrea ar fi mers la colegiu, m-aş fi bucurat şi eu de atenţia ia pe care o râvnisem atâta.

Mi-am mâncat în tăcere supa. Cu

Era întocmai cum mi-o aminteam. 1:

¡re., în

ŢI riii

Ijz se întoarse la masă, aducând un coş cu pâine prăjită. Se opri o clipă lângă mine şi-mi spuse:

— Din ce mi-aţi spus despre sandvişurile cu unt de arahide şi cu jeleu, îmi dau seama că veneaţi des pe aici.

A A4 ale

Am făcut-o şi mai curioasa.

— Da, cu mult timp în urmă, am răspuns, încercând să par cât mai detaşată de subiectul noii conversaţii. Ne-am mutat, când eu încă eram copil. Acum locuiesc în Atlanta.

— Am fost o dată acolo. E un oraş frumos. Şi plecă.

Atlanta, Poarta către sud. Pentru mine s-a dovedit până la urmă o mişcare favorabilă. În timp ce mulţi dintre colegii mei de facultate erau interesaţi doar să dea lovitura în ne televiziune, eu m-am simţit dintotdeauna mai atrasă de presa mă scrisă. Şi în acest domeniu am şi rămas.; se

Angajaţii proaspăt absolvenţi nu sunt prea bine plătiţi în un redacţia unui ziar, însă mama avusese o poliţă de asigurare mii modestă, care m-a ajutat să mă pot bucura de confortul unui apartament cu trei camere. Am cumpărat mobilă de la magazine second hand şi de la cele

care se aflau în lichidare de stoc. După ce am terminat de mobilat apartamentul, am constatat cu uimire că, fără să-mi fi propus asta, refăcusem interiorul salonului nostru din Oldham: covoare cu roşu şi albastru; o canapca şi un scaun masiv, ca un jilţ, tot cu tapiserie albastră; luasem până şi o perniţă specific orientală. Acest salon îmi amintea de familia noastră: tata moţăind în şezlong, cu picioarele odihnindu-se pe o perniţă; Andrea dându-i-le la o parte şi trântindu-se ea pe pernă; atunci tata deschidea ochii şi-i zâmbea cu drag copilei lui zvăpăiate, drăgălaşe, nepreţuite…

Mergeam mereu în vârful picioarelor când el dormea, ca nu cumva să-i deranjez somnul. Când Andrea şi cu mine strângeam masa după cină, ascultam cu atenţie tot ce îi povestea mamei – la o a doua ceaşcă de cafea – despre ce se mai petrecuse în ziua aceea la lucru. Pur şi simplu îl veneram. Mă făleam tot timpul cu tatăl meu care salva vieţile oamenilor.

După trei ani de la divorţ, s-a recăsătorit. Înainte de asta l-am vizitat pentru ultima oară la Irvington. Nu am vrut să merg la căsătoria lui şi nici n-am dat vreun semn de viaţă când mi-a scris că am un frăţior. A doua lui căsnicie i-a adus ceea ce trebuia să fiu eu şi n-am fost: un fiu. Edward James Cavanaugh, Jr., are acum aproape şaptesprezece ani.

Ultima oară am luat legătura cu tata când i-am scris despre moartea mamei şi i-am spus că, după incinerare, aş vrea să trimit cenuşa pentru a fi pusă la mormântul Andreei, în cimitirul „Poarta Raiului”. Dacă nu ar fi fost de acord, aş fi înmormântat-o lângă părinţii ei.

Mi-a răspuns la scrisoare, exprimându-şi compasiunea pentru mine, şi mi-a scris că este de acord cu tot ce i-am cerut. M-a şi invitat să-l vizitez în Irvington.

Am trimis cenuşa, dar invitaţia am refuzat-o.

Supa de ceapă mă încălzise, iar amintirile mă tăcuseră să nu-mi mai găsesc locul. M-am hotărât să urc în cameră, să-mi iau jacheta şi să fac un tur de oraş cu maşina. Era abia două şi jumătate şi mă întrebam de ce nu

venisem a doua zi, de ce mă grăbisem atât. Trebuia să mă întâlnesc cu un anume Martin Brand la tribunal, luni dimineaţă la ora zece. Voiam să-l conving cu orice preţ că Rob Westerileld nu trebuie eliberat, însă, după cum îmi spusese Pete Lawlor, putea să fie o intervenţie inutilă.

Telefonul mă anunţa că primisem un mesaj: trebuia să-l sun cât mai repede pe Pete Lawlor. A răspuns de la primul apel.

— Ellie, se pare că ai darul de a fi omul potrivit la locul potrivit, îmi zise el. Tocmai am aflat că peste un sfert de oră familia Westerfield ţine o conferinţă de presă. CNN-ul va fi prezent. Will Nebels, cel care a fost interogat la moartea surorii tale, tocmai a făcut o declaraţie în care pretinde că în noaptea în care a fost ucisă Andrea, l-a văzut pe Paul le Stroebel în maşina lui Rob Westerfield. Susţine că l-a văzut intrând în garaj cu ceva în mână, că zece minute mai târziu a ieşit în fugă, s-a urcat din nou în maşină şi a plecat.

— De ce n-a spus Nebels povestea asta atunci? m-am răstit cu.

— Pretinde că s-a temut să nu fie el acuzat de moartea surorii tale.

— Şi cum de-a văzut el toate astea?

— Era în casa bunicii lui Westerfield. Reparase ceva pe-acolo, deci cunoştea codul alarmei. Mai ştia şi că bunica avea obiceiul să lase bani prin sertare. Era falit şi avea nevoie de bani. Se afla în dormitorul mare, ale cărui ferestre dau spre garaj, aşa că atunci când s-a deschis uşa maşinii, i-a văzut bine figura lui Stroebel.

— Minte, i-am răspuns eu tăios.

— Să mergi la conferinţa de presă, mi-a spus Pete, după care să faci un articol. Doar eşti reporter. Apoi făcu o pauză. Doar dacă nu te deranjează apropierea prea mare de casă.

— Nu mă deranjează, i-am răspuns. Te sun eu mai târziu.

12

Conferinţa s-a ţinut la White Plains, unde se afla

biroul lui William Hamilton, avocatul angajat de familia Westerfield să dovedească nevinovăţia lui Robson Parke Westerfield.

Hamilton a deschis conferinţa prezentându-se. Se alia între doi bărbaţi. Pe unul l-am recunoscut pentru că-l mai văzusem în fotografii: era tatăl lui Rob, Vincent Westerfield. Un bărbat cu adevărat distins, înjur de şaizeci şi cinci de ani, cărunt şi cu trăsături de aristocrat. De partea cealaltă a lui Hamilton, un individ destul de nervos şi cu privire înnegurată, cam de şaizeci-şaptezeci de ani, îşi tot desiacea şi iar îşi încleşta degetele.

A fost anunţat ca fiind Will Nebels şi Hamilton îi făcu o prezentare sumară.

— Will Nebels locuieşte în Oldham şi este cunoscut de ani de zile ca om bun la toate. Adesea a lucrat pentru doamna Dorothy Westerfield la reşedinţa ei, în al cărei garaj a fost găsit cadavrul Andrcei Cavanaugh. Ca mulţi alţi cetăţeni ai oraşului, domnul Nebels a fost întrebat unde se afla în acea seară de joi când Andrea şi-a pierdut viaţa. Atunci domnul Nebels a susţinut că a luat cina la bodegă, după care a mers direct acasă. Chiar a fost văzut luând cina, aşa că nimeni nu a pus la îndoială vorbele lui. Însă, când Jake Bern – celebrul autor de romane inspirate din crime reale, care serie acum o carte despre moartea Andreci Cavanaugh şi despre Rob

Westerficid, se pare nevinovat, a stat de vorbă cu domnul, în

Nebels, au ieşit la lumină noi fapte. Cei

Hamilton se întoarse către Will Nebels. Ca

— Will, te rog frumos să spui presei întocmai ce i-ai 1 în mărturisit domnului Bern.

Nebels nu-şi găsea locul. Nu se simţea la largul lui aşa am cum era îmbrăcat, cu cămaşă, cravată şi cu un costum pe mă care sunt sigură că i-l dăduseră doar pentru ocazia aceasta. L-au

Este o strategie veche a apărării, una pe care am văzut-o de zeci de ori în tribunal. Acuzatul este îmbrăcat decent, tuns, cu proaspăt bărbierit, i se dau cămaşă şi

cravată, chiar dacă nu a încheiat un guler niciodată în viaţa lui. Acelaşi subterfugiu se aplică şi în cazul martorilor apărării.

— Mă simt tare rău, bâigui Nebels.

Mă uitam la el cât era de slab şi de palid şi mă întrebam dacă nu cumva era bolnav. Nu prea mi-l mai aduceam aminte. Făcuse odată nişte treburi pentru noi, însă mi-l aminteam ca pe un om destul de vânjos., e O

— E un lucru cu care trăiesc pe conştiinţă de mulţi ani şi când scriitorul ăsta a început să-mi povestească despre caz; [ea mi-am dat seama că nu mai pot ţine ascuns secretul. Îne

Apoi a povestit acelaşi lucru care se transmisese mai tic, devreme prin telegraf. Îl văzuse pe Paul Stroebel venind cu e.

maşina lui Rob Westerfield la garaju l-ascunzătoare şi intrând c-a cu un obiect în mână care părea destul de greu. Insinua, să-l desigur, că acel obiect nu era nimic altceva decât cricul cu care Andrea a fost lovită mortal, cricul care mai apoi fusese are, găsit în maşina lui Rob Westerlicid. Mă

Apoi veni şi rândul lui Vinccnt Westerficid să vorbească. Esc

— Timp de douăzeci şi doi de ani fiul meu a fost întemniţat într-o celulă de închisoare, alături de cei mai răi criminali. „Mă

Tot timpul şi-a susţinut nevinovăţia. În noaptea aceea el fusese la cinema. A parcat la service-ul de lângă cinematograf, unde li se face o verificare de rutină maşinilor şi unde s-a putut face foarte uşor un duplicat după cheia maşinii lui. În lunile precedente maşina fusese adusă la service de cel puţin trei ori pentru nişte lucruri mărunte de tinichigerie. Paul Stroebel lucra acolo în noaptea aceea. Benzinăria se închisese de la şapte, dar el era înăuntru şi se ocupa de o maşină. Rob a vorbit cu el şi i-a spus că are să-şi lase maşina la service cât timp este la film. Se ştie că Paulieanegat asta tot timpul, însă acum avem dovada minciunii lui. În timp ce fiul meu urmărea

filmul, Stroebel i-a luat maşina, a plecat la locul pe care ei îl numeau ascunzătoare şi a ucis-o pe fata aceea.

Se ridică, iar vocea îi deveni mai gravă şi mai puternică.

— Fiul meu va fi eliberat pentru bună purtare. Va scăpa de închisoare. Însă nu e suficient. Pentru că am descoperit această nouă dovadă, vom deschide un alt proces şi suntem siguri că de data aceasta Rob va fi achitat. Şi sperăm că Paulie Stroebel, adevăratul criminal, va fi trimis după gratii pentru tot restul vieţii.

Priveam conferinţa la televizor, într-un hol mic de la principalul etaj al hanului. Eram atât de revoltată încât îmi venea să arunc cu ceva în ecran. Era limpede, Rob Westerfield a câştigat. Dacă ar fi să-l găsească din nou vinovat, nu l-ar mai putea închide. Şi-a ispăşit, deja, pedeapsa. Dacă ar fi achitat, statul nu l-ar putea acuza pe Paulie Stroebel în urma mărturiei unui individ atât de nesigur ca Will Nebels. Cu toate acestea, lumea îl va considera pe el adevăratul criminal.

Cred că aflaseră şi alţii de conferinţă pentru că, îndată ce am deschis televizorul, a început să apară tot mai multă lume. Recepţionerul deschise primul discuţia:

— Paulie Stroebel. Ei, asta-i bună, amărâtul ăla n-ar putea omorî nicio muscă.

— Poate, da multă lume crede că a făcut mai mult decât să omoare o muscă, zise una dintre ospătăriţele pe care le văzusem mai devreme în sufrageria mare. Nu eram aici când s-au întâmplat toate astea, dar am auzit multe. V-aţi mira dacă aţi şti câtă lume îl consideră pe Rob Westerfield nevinovat.

Reporterii nu mai conteneau cu întrebările puse lui Will Nebels.

— Vă daţi seama că aţi putea să intraţi la închisoare pentru pătrundere prin efracţie într-o locuinţă, ori pentru sperjur? îl auzii pe unul dintre reporteri.

— Daţi-mi mie voie să răspund la asta, spuse Hamilton. S-a încheiat demult perioada în care mai putea fi condamnat. Domnul Nebels nu se află în pericol să fie

închis. El s-a prezentat acum să îndrepte o greşeală făcută în trecut. Nu ştia că Andrea Cavanaugh era în noaptea aceea în garaj şi a aflat şi prea târziu ce s-a întâmplat cu ea. Din nefericire, a intrat în panică în clipa când şi-a dat seama că mărturia lui l-ar aduce în miezul unei crime, aşa că a păstrat tăcerea.

— Domnule Nebels, vi s-a propus vreo sumă importantă de bani în schimbul acestei mărturii? întrebă un alt reporter.

Exact întrebarea pe care aş fi pus-o şi eu, mi-am zis.

Din nou răspunse Hamilton:

— În niciun caz.

Oare acest domn Nebels chiar mărturisea din propria-i iniţiativă? m-am întrebat eu.

— Domnul Nebels a făcut vreo declaraţie în faţa procurorului?

— Încă nu. Am vrut ca opinia publică – oameni de bună-credinţă – să asculte această declaraţie, înainte ca procurorul să o interpreteze. Iată cum stau lucrurile – nu e deloc plăcut ceea ce voi spune acum, însă, dacă s-ar fi abuzat sexual de Andrea Cavanaugh, Rob Westerfield ar fi fost demult eliberat în urma probelor de ADN. Însă lucrurile au luat o altă întorsătură, iar el a trebuit să meargă la închisoare din cauză că i-a păsat de ceea ce se petrece cu fata aceea. Andrea l-a rugat să se întâlnească în ascunzătoare. i-a spus la telefon că acceptase să meargă la petrecere cu Paul Stroebel doar pentru că nu-l considera demn de a provoca gelozia unui tânăr ca Rob Westerficid. Adevărul este că Andrea Cavanaugh nu-i dădea pace lui Rob Westerficid. Îl suna la telefon foarte des. Lui nici nu-i păsa cu cine se întâlnea ea. Era doar o fetişcană care alerga după băieţi.

Insinuarea m-a umilit.

— Singura greşeală pe care a făcut-o Rob a fost că s-a speriat când a găsit trupul neînsufleţit al Andreei Cavanaugh. A plecat acasă, fără să-şi dea seama că ducea cu el arma crimei şi că portbagajul maşinii lui era deja pătat cu sângele Andreei. În noaptea aceea şi-a pus

cămaşa şi pantalonii în maşina de spălat tocmai pentru că se speriase.

Nu aşa de rău dacă a avut atâta sânge rece ca să se chinuiască să cureţe petele, mi-am spus eu.

Imaginea a revenit, apoi, în studioul CNN.

— Din locuinţa sa din Oldham-on-the-Hudson urmăreşte acest interviu şi Marcus Longo, detectivul ieşit acum la pensie. Domnule Longo, ce părere aveţi despre declaraţia domnului Nebels?

— Totul este contrafacere şi nimic altceva. Robson Westerficid a fost găsit vinovat de crimă pentru că el chiar *este* un criminal. Înţeleg suferinţa familiei, însă încercarea de a da vina pe o persoană nevinovată este demnă de dispreţ.

„Excelent”, am zis cu în sinea mea. Mi-a revenit foarte vie în memorie amintirea detectivului Longo care, cu ani în urmă, stând cu mine în sufragerie, îmi spunea că era un lucru necesar să dezvălui secretele Andreei. Acum Longo avea în jur de şaizeci de ani, un chip prelung, cu sprâncene întunecate şi nas acvilin. Îi mai rămăseseră câteva lire de păr pe cap, încadrându-i discret creştetul chel. Însă emana din interior o demnitate care dubla dispreţul pe care şi-l manifestase faţă de şarada la care asistam cu toţii.

Care va să zică, încă locuia în Oldham. M-am decis, desigur, să-l vizitez.

Conferinţa luă sfârşit şi oamenii începură să mai plece din cameră. Recepţionerul, un tânăr cu figură de învăţăcel şi care arăta de parcă abia terminase colegiul, veni spre mine.

— Domnişoară Cavanaugh, este totul în regulă cu camera dumneavoastră?

Ospătăriţa tocmai trecea pe lângă canapeaua pe care stăteam eu. Se întoarse şi mă privi cu asprime; mi-am dat seama că ar fi vrut să mă întrebe dacă era vreo legătură între mine şi tânăra ucisă despre care era vorba în cazul Westerfield.

A fost primul semn care mi-a dat de înţeles că eram

nevoită să renunţ la anonimatul pe care atât îl râvnisem.

Aşa să fie, mi-am spus. E un lucru pe care oricum trebuie să-l fac.

13

toamna Hilmer încă locuia în casa din josul străzii. Acum, însă, se mai construiseră încă patru case între locuinţa ei şi cea care fusese a noastră în anii aceia. Se pare că proprietarii de acum ai casei noastre ghiciseră dorinţa mamei şi o împliniseră; îi adăugaseră anexe în dreapta, în stânga şi în partea din spate. Fusese mereu o casă mare şi bine proporţională, însă acum era o locuinţă de-a dreptul încântătoare, solidă şi totuşi rafinată, cu şindrilă albă, strălucitoare, şi cu storuri de culoare verde închis.

Am încetinit când am trecut cu maşina prin dreptul ei şi, gândindu-mă că n-ar avea cine să mă vadă în dimineaţa aceea liniştită de duminică, am oprit.

Copacii crescuseră destul de înalţi. Anul acesta fusese o toamnă destul de blândă în nord-est, aşa că, deşi vremea era acum răcoroasă şi umedă, pe ramuri încă erau o mulţime de frunze galbene şi ruginii.

Se vedea clar că salonul fusese mărit. Dar sufrageria? mă întrebai eu. Pentru o clipă m-am văzut stând acolo, ţinând în mâini argintăria, în timp ce Andrea aşeza masa cu grijă. *Astăzi oaspetele nostru va fi lordul Malcolm Bighottom*.

Doamna Hilmer mă privea de ceva vreme. Îndată ce am coborât din maşină, uşa din faţă se deschise. O clipă mai târziu mă îmbrăţişa cu multă dragoste. Era o femeie mică de înălţime, plinuţă, cu o figură maternă şi ochi căprui jucăuşi. Acum părul ei, odată şaten, era cărunt, iar la colţurile ochilor şi în jurul gurii îi apăruseră riduri. În rest, prea mult nu se schimbase. Ani la rând i-a trimis mamei felicitări de Crăciun cu mesaje lungi, şi mama care în viaţa ei nu trimisese o felicitare, îi răspundea, arătându-i mereu partea bună a mutării noastre dintr-un loc într-altul şi spunându-i cât de bine mă descurcam eu la şcoală.

I-am scris când a murit mama şi am primit o

scrisoare plină de căldură, care mi-a făcut bine. Nu am anunţat-o când am plecat în Atlanta, aşa că bănuiesc că toate felicitările pe care mi le-a trimis de sărbători i-au fost returnate.

— Ellie, ai crescut atât de mult, spuse ea venindu-i parcă să râdă. Şi erai atât de mică!

— Asta s-a întâmplat pe când eram în liceu, i-am răspuns eu.

Pe maşina de gătit avea cafea şi tocmai scosese din cuptor prăjituri cu afine. La insistenţele mele, am rămas în bucătărie şi ne-am aşezat pe o canapea micuţă. Am lăsat-o să-mi povestească despre familia ei. Nu-i cunoscusem nici pe fiica şi nici pe fiul ei. Amândoi se căsătoriseră înainte ca noi să ne mutăm la Oldham.

— Am opt nepoţi, se mândri ca Din păcate nu locuieşte niciunul aproape de mine, dar îi văd destul de des.

Ştiam că soţul îi murise de mai mulţi ani.

— Copiii îmi tot spun că locul ăsta e prea mare pentru mine, dar e casa mea şi ţin mult la ea. Când o să simt că nu mă mai pot descurca, cred că am să o vând, dar nu acum.

I-am povestit în câteva cuvinte ce fac, cu ce mă ocup, după care am început să discutăm despre ce m-a determinat să revin în Oldham.

— Ellie, din ziua în care l-au scos pe Rob cu cătuşe la mâini din tribunal, familia Westerfield susţine întruna că e nevinovat şi se străduieşte să-l elibereze. Şi să ştii că pe mulţi i-a şi convins. Vedeam bine că intrase, într-un fel, în încurcătură. Ellie, dacă tot ţi-am spus asta, trebuie să recunosc ceva. Încep să mă întreb dacă Rob Westerfield nu cumva a fost condamnat mai ales pentru reputaţia lui de om care tot face necazuri. Toţi l-au privit ca pe un tip obraznic şi au fost gata să creadă tot ce era mai rău despre el.

Urmărise şi ca conferinţa de presă.

— E ceva ce-a spus Will Nebels, ceva ce eu chiar cred, mărturisi doamna Hilmer, şi anume că a intrat în

casa doamnei Westerfield ca să fure bani. Să fi fost acolo chiar în noaptea aceea? Se poate. Pe de-o parte mă întreb cu ce l-au ademenit ca să spună povestea asta, dar pe de altă parte mă gândesc la reacţia pe care a avut-o Paul ic în clasă, când s-a anunţat că Andrea murise. Am ascultat declaraţia pe care a făcut-o profesoara aceea la tribunal. În viaţa mea nu am văzut un martor atât de încurcat. Era clar că voia să-l protejeze pe Paulie, însă a trebuit să recunoască faptul că, atunci când el a ieşit alergând din clasă, l-a auzit spunând *„N-am crezut că a murit”*.

— Şi acum Paulie Strocbel ce face? am întrebat-o eu.

— Destul de bine. Mai bine de zece ani după proces a fost destul de închis în el. Ştia că unii îl consideră pe el vinovat de moartea Andreei şi asta l-a cam dărâmat. A început să lucreze împreună cu părinţii lui la băcănie. Dar după ce a murit tatăl său şi de când a fost nevoit să-şi asume responsabilităţi tot mai mari, pare să-i meargă din ce în ce mai bine. Sper că povestea aceasta a lui Will Nebels n-o să-l scoată acum pe el vinovat.

— Dacă Rob Westerfield obţine un nou proces şi dacă o să fie achitat, atunci vina o să cadă asupra lui Paulie, i-am spus eu.

— Şi îl vor aresta, îl vor da în judecată?

— Nu sunt avocat, dar mă cam îndoiesc. S-ar putea ca mărturia lui Will Nebels să fie de ajuns pentru un nou proces care să-l achite pe Rob Westerfield, dar nu şi pentru a-l condamna pe Paulie Strocbel. Nici bine n-o să-i fie, pentru că Paulie o să devină încă o victimă a familiei Westerfield.

— Poate o să fie aşa, poate n-o să fie. De aici vine toată dificultatea. Doamna Hilmer ezită o clipă, apoi continuă: Ellie, individul acela care serie o carte a venit să stea de vorbă cu mine. Cineva i-a spus că am fost apropiată de familia voastră.

Am simţit că voia să mă prevină în legătură cu ceva.

— Şi cum e?

— Amabil. Politicos. Mi-a pus o mulţime de întrebări. Am avut mare grijă la fiecare vorbă pe care am rostit-o.

Crede-mă, însă, că acest Bern are o idee fixă şi o să facă în aşa fel încât lucrurile să se potrivească. M-a întrebat dacă tatăl tău era atât de sever cu Andrea pentru că voia să o împiedice să iasă cu prea mulţi băieţi.

— Nu e adevărat.

— Nu, dar el o să facă să pară că aceasta e realitatea.

— E adevărat că Andrea se îndrăgostise de Rob Westerfield, însă în cele din urmă ajunsese să se teamă de el.

A fost ceva ce nu credeam că o să spun, dar când am făcut-o mi-am dat seama că era adevărat.

— Iar mie îmi era teamă pentru ea, am şoptit eu. Era foarte supărat pe ea din cauza lui Paulic.

— Ellie, am fost în casa voastră. Am fost prezentă când ai depus mărturie la tribunal. N-ai spus niciodată că tu sau Andrea v-aţi fi temut de Rob Westerfield.

Oare voia să insinueze că inventam acum, pe loc, o amintire falsă care să vină în sprijinul mărturiei mele de când eram mică? Imediat după asta, continuă:

— Ellie, să ai mare grijă. Scriitorul acela ar fi vrut să-mi spună că tu ai fost un copil instabil din punct de vedere emoţional. Chiar vrea să scrie asta în romanul lui.

Deci acesta era drumul pe care ar fi vrut el să meargă: Andrea era o fată uşoară, eu eram instabilă emoţional, iar Paulie Stroebel e un criminal. Dacă vreodată avusesem vreun fel de dubii în ceea ce priveşte slujba mea, acum îmi dădeam seama că mi se potrivea ca o mănuşă.

— Doamnă Hilmer, poate că Rob Westerfield o să iasă acum din închisoare, am zis cu, continuând apoi pe un ton decisiv: dar după ce voi sfârşi eu de cercetat şi de scris despre fiecare detaliu putred din viaţa lui, toată lumea se va feri de el ca de un ciumat. Iar dacă va mai fi judecat o dată, nu-l va mai achita niciun juriu.

14

jmi dimineaţă la ora zece m-am întâlnit în Albany cu Martin Brand de la expertiza pentru bună purtare. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, ce părea veşnic obosit, cu cearcăne la ochi şi cu un păr cărunt şi neglijent care

demult nu se mai arătase frizerului. Îşi desfăcuse primul nasture de la cămaşă şi îşi trase nodul de la cravată puţin mai jos. Roşeaţa tenului său m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea probleme de tensiune.

Auzise, de bună seamă, o mulţime de proteste din partea mea în toţi anii aceştia.

— Domnişoară Cavanaugh, lui Westerfield i s-a refuzat de două ori eliberarea pentru bună purtare. De data aceasta părerea mea este că îi vor da drumul.

— Dar e recidivist.

— Nu puteţi fi sigură de asta.

— Nu puteţi fi sigur că nu este aşa.

— Acum doi ani i s-a spus că va fi eliberat dacă recunoaşte că a ucis-o pe sora dumneavoastră, dacă îşi asumă responsabilitatea crimei şi dacă mărturiseşte că are remuşcări. Nu a acceptat această propunere.

— Haideţi, domnule Brand. Înţelegeţi că avea prea multe de pierdut dacă spunea adevărul. Ştia că nu-l mai puteţi ţine prea mult.

Martin Brand ridică din umeri.

— Am uitat că dumneavoastră sunteţi reporter şi detectiv în acelaşi timp.

— În acelaşi timp sunt şi sora unei tinere care nu a apucat să se distreze la petrecerea ci aniversară de şaisprezece ani.

Pentru o clipă nu mai avu expresia aceea de om plictisit.

— Domnişoară Cavanaugh, nu mă îndoiesc de vina lui Rob Westerfield, însă cred că trebuie să vă împăcaţi cu gândul că şi-a ispăşit pedeapsa şi că, deşi a provocat neplăceri în primii ani, în cele din urmă a avut o comportare bună.

Ardeam de nerăbdare să aflu care fuseseră incidentele acelea, dar eram sigură că Martin Brand nu mi-ar fi spus nimic din ce se întâmplase.

— Şi încă ceva, continuă el. Chiar dacă e vinovat, ceea ce a comis el a fost o crimă pasională, iar probabilitatea să repete actul acesta e aproape nulă.

Dispunem de statistici, înclinaţia spre recidivă scade după vârsta de treizeci de ani, iar după patruzeci dispare aproape cu desăvârşire.

— Şi mai sunt şi indivizi care se nasc fără urmă de conştiinţă şi care, o dată lăsaţi în libertate, devin bombe cu ceas.

Am împins scaunul în spate şi m-am ridicat. Brand s-a ridicat şi el.

— Domnişoară Cavanaugh, deşi nu mi-aţi cerut, o să vă dau un sfat. Am impresia că toată viaţa dumneavoastră aţi trăit cu amintirea asasinării surorii dumneavoastră. Însă nu o puteţi aduce înapoi şi nici nu-l mai puteţi ţine pe Westerfield în închisoare. Iar dacă obţine un nou proces şi este achitat, asta este. Sunteţi o femeie tânără. Întoarceţi-vă acasă în Atlanta şi nu vă mai gândiţi la tragedia aceasta.

— E un sfat bun, domnule Brand, şi poate că într-o zi chiar am să-l urmez, am răspuns cu Dar nu acum.

15

Cu trei ani în urmă, după ce scrisesem mai multe articole despre Jason Lambert, un criminal în serie din Atlanta, am primit un telefon de la Maggie Reynolds, o editoare din New York pe care o cunoscusem la o masă rotundă pe tema acelor crime. Mi-a propus un contract de transpunere a articolelor mele într-o carte.

Lambert era un criminal gen Ted Bundy. Petrecea mult timp în campusurile studenţeşti, trecând drept student, ademenindu-le pe tinere să urce în maşina lui. Aşa cum se întâmpla cu victimele lui Bundy, fetele acelea dispăreau şi nu li se mai dădea de urmă. Din fericire, a fost prins înainte să-şi ucidă ultima victimă. Acum îşi ispăşeşte pedeapsa într-o închisoare din Georgia şi i s-au dat 149 de ani, fără nicio şansă de a fi eliberat pentru bună purtare.

Cartea a avut un succes neaşteptat, rămânând pentru câteva săptămâni în topul realizat de *The New York Times* pentru cele mai bine vândute cărţi. După ce am prezentat cazul şi investigaţiile pe care aveam de gând să le fac, Maggie Reynolds s-a arătat nerăbdătoare să încheie cu mine un contract pentru o carte despre asasinarea

Andreci, în care am promis că voi dovedi vinovăţia lui Rob Westerfield.

— Se face multă publicitate cărţii pe care o scrie Jake Bern, mi-a zis Maggie. Aş vrea să-i facem concurenţă cu o carte scrisă de tine. Bem a realizat contractul cu noi după ce am cheltuit enorm cu publicitatea pentru ultima lui carte.

M-am gândit că cercetările şi scrisul îmi vor lua aproximativ trei luni, iar dacă Rob Westerfield obţinea încă un proces, se mai adăugau câteva luni. Hanul nu-mi oferea spaţiul necesar de lucru şi era prea costisitor pentru o perioadă atât de lungă, aşa că am întrebat-o pe doamna Hilmer dacă nu cumva cunoaşte vreun apartament de închiriat. Mi-a spus nici să nu mă gândesc la o astfel de soluţie şi a insistat să locuiesc în camera de oaspeţi pe care a construise deasupra garajului.

— Am aranjat camera asta acum câţiva ani, gândindu-mă că la un moment dat s-ar putea să am nevoie ca cineva să stea tot timpul cu mine, îmi explică ea. Ellie, ai să vezi că e foarte confortabil, e un loc liniştit, iar eu o să fiu o vecină de treabă şi nu o să te deranjez deloc.

— Mereu aţi fost o vecină cumsecade.

Soluţia era nemaipomenită; singurul neajuns era că trebuia să trec tot timpul pe lângă fosta noastră casă. Însă m-am gin di t că tot văzând-o, nu voi mai simţi durerea care mă încerca acum.

„Micul Rai de pe pământ”. Mama făcea haz când numea aşa casa noastră. Era peste măsură de încântată să aibă o proprietate atât de mare şi era hotărâtă să-şi amenajeze şi o grădină care să devină una dintre senzaţiile „turului grădinilor” care se organiza primăvara la Oldham.

Am achitat camera de la han, m-am mutat în casa de oaspeţi a doamnei Hilmer, iar miercuri m-am întors în Atlanta, ajungând la birou seara, la şase şi un sfert. Ştiam că Pete nu a plecat încă acasă. Slujba era familia lui.

Şi-a ridicat privirea din hârtii, m-a văzut, a zâmbit şi mi-a spus:

— Hai să stăm de vorbă la o cină cu spaghete.

— Şi cu kilogramele pe care vrei să le dai jos cum rămâne?

— M-am hotărât să nu mă mai gândesc la ele în următoarele câteva ore.

Pete degaja o energie care îi contamina şi pe cei din jurul lui. A început să lucreze *anews*, un cotidian particular, imediat după ce a terminat şcoala, iar după doi ani devenea redactor-şef. Înainte să împlinească douăzeci şi opt de ani era şi redactor-şef şi director, iar cotidianul „cu zilele numărate”, cum începuse să se spună despre el, a cunoscut un nou avânt.

Angajarea unui reporter care să investigheze crime a fost una dintre ideile lui menite să crească tirajul, iar faptul că acum şase ani eu am fost cea care a primit slujba a fost pentru mine o adevărată şansă. La început toţi mă priveau ca pe o începătoare. Când tipul pe care îl numise Pete pentru această slujbă s-a retras în ultima clipă, mi s-a cerut să-i ţin locul, însă numai până când aveau să găsească pe cineva pentru a fi angajat definitiv. Apoi, într-o zi, fără să dea nicio explicaţie, Pete nu a mai căutat un înlocuitor. Primisem eu postul.

Napoli’s este genul de restaurant discret aşa cum sunt pretutindeni în Italia. Pete a comandat o sticlă de Chianti şi a luat o felie din pâinea caldă ce fusese aşezată pe masa noastră. Mi-a venit în minte perioada pe care o petrecusem la Roma în timpul colegiului. A fost unul dintre puţinele momente cu adevărat fericite din viaţa mea.

Mama încerca să renunţe la băutură şi chiar se descurca. M-a vizitat acolo în timpul vacanţei de primăvară şi ne-am simţit foarte bine împreună. Am vizitat Roma şi am petrecut o săptămână la Florenţa şi pe dealurile Toscanei. Am încheiat călătoria prin Italia cu o vizită la Veneţia. Mama era o femeie atât de drăguţă încât, atunci când zâmbea, îmi amintea cum arăta în tinereţe. Printr-o înţelegere tacită nu am pomenit niciodată numele Andreei sau al tatălui meu.

Mă bucur să păstrez această amintire despre ea.

Sosi vinul şi ospătarul îl desfăcu. Am gustat şi apoi

am trecut direct la subiectul discuţiei noastre.

— Am cercetat tot dosarul. Westerfield chiar poate să fie reabilitat. Jake Bern e un scriitor bun. Deja a scris un articol despre cazul acesta şi o să apară luna viitoare în *Vanity Fair*.

Pete mai luă o felie de pâine caldă.

— Ţie ce-ţi rămâne de făcut acum?

— Scriu o carte care va apărea la primăvară odată cu publicarea cărţii lui Bern.

I-am povestit despre vizita mea la Maggic Reynolds. Pete o cunoscuse la petrecerea pe care o organizase ea în Atlanta cu prilejul apariţiei cărţii mele.

— O să mă ajute Maggic să o public. Dar între timp trebuie să pregătesc contraargumente la articolele lui Bern şi la declaraţiile în presă ale familiei Westerfield.

Pete nu mai zise nimic. Acesta era încă un lucru tipic lui – nu se grăbea să te încurajeze. Şi nici nu umplea punctele de suspensie într-o conversaţie.

— Pete, îmi dau seama că o serie de articole despre o crimă comisă acum douăzeci şi doi de ani în Westchester County, New York, nu poate fi de prea mare interes pentru cititorii din Georgia şi, în orice caz, nu cred că e locul cel mai potrivit unde să le public. Familia Westerfield înseamnă New York.

— Ai dreptate. Şi-atunci ce-i de făcut?

— Să-mi acorzi un concediu mai lung, dacă se poate. Dacă nu, o să-mi dau demisia, o să scriu cartea, iar după ce o voi termina, o să-mi încerc din nou norocul.

Ospătarul veni la masa noastră. Am comandat amândoi *cannelloni* şi salată verde. Pete ezită câteva clipe şi până la urmă se hotărî să comande şi sos *Gorgonzola*.

— Ellie, o să-ţi păstrez locul atât cât îmi va sta în putinţă.

— Cum adică?

— S-ar putea ca nici eu să nu mai stau prea mult timp aici. Mă gândesc tot mai serios la nişte oferte interesante pe care le-am primit.

M-a surprins să-l aud spunându-mi asta.

— Dar tu eşti cel care a creat ziarul acesta.

— Am devenit prea importanţi pentru concurenţă. Se zvoneşte că vom fi cumpăraţi pe bani frumoşi. „Familia" se tot interesează de noi. Generaţia asta nu mai dă doi bani pe ziar; nu contează decât veniturile.

— Şi unde te gândeşti să mergi?

— S-ar putea ca *L.A. Times* să vină cu o propunere. Cealaltă posibilitate e în Houston.

— Care ţi-ar conveni mai mult?

— Până când nu se concretizează o ofertă, nu vreau să pierd vremea alegând lucruri închipuite.

Pete nu-mi lăsă răgazul să-mi spun părerea.

— Ellie, să ştii că am făcut şi eu nişte investigaţii pentru cazul tău. Familia Westerfield are o strategie de apărare chiar bună. Au angajat o echipă de avocaţi ahtiaţi după bani. Îl au şi pe individul acela, Nebels, pe care, aşa cum se poartă, supus ca un animal, îl va crede multă lume. Fă ce ai de iacul, însă le rog să promiţi că laşi totul în urmă şi pleci de-acolo dacă Westerfield merge la tribunal şi este achitat.

Mă privi în ochi.

— Ellie, ştiu ce gândeşti acum: *Nici nu-mi trece prin minte*. Aş vrea să te pot face să înţelegi că, indiferent de ce cărţi veţi scrie tu sau Bern, sunt oameni care vor muri convinşi că lui Westerfield i s-a făcut o nedreptate, iar alţii îşi vor păstra convingerea că individul e vinovat.

Pete mi-a dat sfătui acesta din toată inima, însă în noaptea aceea, în vreme ce îmi împachetam lucrurile pentru o şedere mai îndelungată în Oldham, mi-am dat seama că până şi el era de părere că, vinovat sau nu, Rob Westerfield îşi ispăşise pedeapsa, iar lumea va crede ce va vrea despre caz şi că era timpul să renunţ.

Nu e nimic în neregulă cu mânia care se cuvine în astfel de cazuri, mi-am zis eu. Numai să nu ţină prea mult.

M-am întors în Oldham şi în săptămâna următoare a avut loc audierea lui Rob Westerfield. După cum era de aşteptat, i s-a făgăduit eliberarea şi, pe 31 octombrie, avea să i se dea drumul.

De Halloween, m-am gândit cu Mai bine nici că se putea. Noaptea când demonii umblă printre noi.

16

Paulie Stroebel se afla în spatele tejghelei când am intrat în băcănie, anunţată de clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

În amintirile legate de el îl vedeam la vechiul service auto unde lucrase în urmă cu mai mulţi ani. Făcea plinul maşinii noastre, după care ne lustruia bine parbrizul. Îmi amintesc că mama zicea mereu despre Paulic că este un băiat tare drăguţ, apreciere pe care n-am mai auzit-o deloc de când a devenit şi el suspect pentru moartea Andreei.

Cred că amintirile mele în privinţa înfăţişării sale se bazau aproape în exclusivitate pe fotografiile din ziarele păstrate de mama, ziare în care erau prezentate în detaliu moartea Andreei şi procesul. Nimic nu incită mai mult interesul publicului ca acuzarea fiului unei familii înstărite de moartea unei frumoase adolescente.

Fotografiile erau, desigur, însoţite de text: trupul Andreei, scos din garajul-ascunzătoare; sicriul ei, în faţa bisericii; mama, cu mâinile încleştate şi cu durerea pe chip; tata, în momente de agonie; cu, mică şi rătăcită printre oameni; Paulie Strocbel, năucit şi cu neliniştea întipărită pe figură; Rob Westerfield, arogant, bine făcut şi cu gura schimonosită de un rânjet; Will Nebels, cu un zâmbet nelalocul lui, aproape linguşitor.

Fotografii încăpăţânaţi să surprindă autentice trăiri interioare au avut zi plină.

Mama nu mi-a spus niciodată că avea această colecţie de ziare, nici că făcuse o transcriere a procesului. După moartea ei am rămas şocată să aflu că valiza aceea burduşită care ne însoţea de câte ori ne mutam dintr-un loc într-altul era, de fapt, un fel de cutie a Pandorei. Acum mă gândesc că mama, de câte ori bea şi cădea în momentele ci de depresie, deschidea valiza aceea şi-şi retrăia propria răstignire.

Bănuiam că Paulic şi doamna Stroebel aflaseră de venirea mea în oraş. Când îşi ridică privirea şi mă văzu

rămase perplex, după care adoptă o atitudine de om precaut. Am simţit în nări imediat amestecul acela nemaipomenit al aromelor de carne de vită, şuncă şi condimente care se pare că este specific delicateselor nemţeşti. Am rămas pe loc şi ne-am privit în tăcere.

Paulie Stroebel arăta mult mai matur decât îl înfăţişau ziarele pe când era doar un adolescent. Obrajii odată rotunzi i se subţiaseră, iar ochii nu mai aveau privirea aceea timidă de acum douăzeci şi trei de ani. Mai erau câteva minute până la şase, ora închiderii şi, aşa cum sperasem, în băcănie nu se mai afla niciun client întârziat.

— Paulie, sunt Ellie Cavanaugh. M-am îndreptat spre el şi i-am întins mâna. El mi-a strâns-o, într-un gest aproape violent.

— Am aflat că te-ai întors. Will Nebels minte. Nu eu am fost în garaj în noaptea aceea. Glasul lui protestă aproape dureros.

— Ştiu că nu tu ai fost.

— Nu-i drept din partea lui să spună una ca asta.

Uşa care separa bucătăria de magazin se deschise şi în prag apăru doamna Stroebel. Mi-am dat imediat seama că femeia era tot timpul cu ochii în patru, ca nu cumva să i se întâmple ceva rău fiului ei.

Îmbătrânise, desigur, şi nu mai era femeia cu obraji roşii pe care mi-o aminteam. Era şi mai slabă. Încărunţise, dar îşi păstrase nuanţa uşor blondă pe care mi-o aminteam, şi mi se părea că şchiopătează puţin. Când m-a văzut, m-a recunoscut imediat:

— Ellie?

Am dat din cap, iar figura ei îngrijorată se destinse deodată într-un zâmbet de bun-venit. Ocoli repede tejgheaua şi veni să mă îmbrăţişeze.

După ce depusesem mărturie, doamna Stroebel a venit la mine, mi-a cuprins mâinile într-ale ei şi mi-a mulţumit cu lacrimi în ochi. Avocatul apărării încercase să mă determine să spun că Andreei îi era teamă de Paulie şi cred că acolo, în boxa martorilor, am fost foarte hotărâtă: *N-am spus* că Andreei îi era frică de Paulie, pentru că nici

nu-i era. Se temea ca Paulie să nu-i spună tatii că uneori se întâlneşte cu Rob în ascunzătoare”.

— Ce bine îmi pare să te văd, Ellie. Ia te uită, eşti acum femeie în toată firea, iar eu am îmbătrânit, îmi zise doamna Stroebel, sărutându-mă pe amândoi obrajii. Cuvintele purtau accentul dulce al ţinutului de unde veneau ea şi familia ei.

— Nu, nu aţi îmbătrânit deloc, i-am răspuns. Căldura cu care m-a primit, ca şi amabilitatea doamnei Hilmer, mă ajutau să mai uit tristeţea pe care mi-o provoca fiecare amintire. Simţeam că vin în casa unor oameni care ţin la mine. Aici, în mijlocul lor, chiar după tot acest timp, nu mă simt nici străină, nici singură.

— Paulie, pune *închis* pe uşă, zise doamna Stroebel, deodată înviorată. Ellie, vii să iei cina cu noi, nu-i aşa?

— Cu multă plăcere.

Am mers cu maşina în urma lor. Locuiau la aproape o milă distanţă, într-una din părţile vechi ale oraşului. Toate casele datau cam de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi nu erau prea mari. Însă păreau primitoare şi erau bine întreţinute; mă gândeam cum vara, generaţie după generaţie, ieşeau familiile pe verandele luminate şi încălzite de soare.

Câinele familiei Stroebel, un labrador galben, ne-a întâmpinat bucurându-se; Paulie i-a adus lesa şi a plecat să-l plimbe.

Casa lor era întocmai cum mă aşteptam – primitoare, curată şi confortabilă. Doamna Stroebel mi-a propus să mă aşez pe unul dintre scaunele moi din salon şi să urmăresc ştirile la televizor, până ce ca pregătea cina în bucătărie. Am însoţit-o însă, şi m-am aşezat la masă pe un taburet, oferindu-mă să o ajut, deşi ştiam că o să refuze.

— O să fie o masă cât se poate de simplă, mă preveni ea. Ieri am făcut un rasol de vită, iar eu mereu îl servesc a doua zi. E mai bun aşa. E mai gustos.

Mâinile ei roboteau, aproape nevăzute, pregătind garnitura de legume pentru rasol, frământând aluat pentru biscuiţi şi tocând verdeaţă pentru salată. M-am aşezat în

tăcere, bănuind că voia mai întâi să vadă masa pregătită şi apoi să stea de vorbă.

Am avut dreptate.

După vreun sfert de oră, dădu mulţumită din cap şi spuse:

— Bun. Acum, înainte să se întoarcă Paulie, ia spune-mi: chiar se poate ca familia Westerfield să facă una ca asta? E posibil ca după douăzeci şi doi de ani să-l acuze pe fiul meu de crimă?

— Pot să încerce, dar nu vor avea sorţi de izbândă.

Am văzut cum i se lăsară umerii.

— Ellie, Paulie a trecut prin prea multe. Să ştii că atunci când era mic i-a fost foarte greu. El n-a fost studios. Învăţătura n-a fost pentru el. Tatăl lui şi cu mine ne-am făcut mereu griji. Paulie e un om atât de cumsecade. Cât a fost la şcoală era mereu singur, în afară de momentele când juca fotbal. Erau singurele clipe când simţea că prezenţa lui face cuiva plăcere.

Era limpede cât de greu îi era doamnei Strocbel să continue.

— Paulie era în echipa de rezerve, aşa că nu juca prea mult. Însă într-o zi a fost băgat în joc; cealaltă echipă înscrisese şi atunci – eu nu înţeleg mare lucru din jocurile astea; dacă ar trăi taică-său, ţi-ar explica mai bine Paulie a primit mingea în ultima clipă şi a băgat golul vi efori ei. Sora ta era în formaţia de majorete şi, din câte îmi aduc aminte, era cea mai drăguţă. Ea a fost cea care s-a repezit la microfon şi luat-o la fugă pe teren. Paulie mi-a povestit de zeci de ori cum a fost atunci Andrea majoreta lui.

Doamna Stroebel se opri, îşi înălţă capul, ascultând cu atenţie, apoi, cu glas vioi, începu să cânte: *Urale pentru Paulie Stroebel, cel mai bun dintre cei mai buni. Cinste lui, că e grozav, urale pentru Paulie Stroebel, cel mai bun dintre cei mai buni.*

Ochii îi străluciră şi spuse:

— Ellie, acela a fost cel mai frumos moment din viaţa lui Paulie. Nu-ţi închipui prin ce-a trecut după moartea Andreei, când familia Westerfield a încercat să dea vina pe

el. Sunt sigură că şi-ar fi dat şi viaţa ca să o salveze pe Andrea. Doctorul nostru chiar s-a temut ca Paulie să nu recurgă la vreun gest necugetat. Când eşti altfel decât ceilalţi, când nu eşti la acelaşi nivel, cazi foarte repede pradă deprimării. În ultimii ani şi-a mai revenit. Încet-încet, ajunge să fie singurul stăpân în magazin. Înţelegi ce vreau să spun. Anul trecut a hotărât să aducem nişte mese şi să angajăm o ospătăriţă. S-a gândit să servim doar micul dejun şi nişte gustări la prânz. De-atunci a crescut simţitor şi numărul clienţilor.

— Am văzut mesele.

— Paulie nici nu se gândeşte să nu muncească. Mereu e gata să muncească mai mult decât toată lumea. Şi chiar are să se descurce, doar dacă…

— Dacă lumea nu va începe să-l arate cu degetul şi să se întrebe dacă nu cumva el ar fi trebuit să stea douăzeci şi doi de ani la închisoare, am întrerupt-o eu.

Doamna Stroebel încuviinţă, dând din cap.

— Da. Asta am vrut să spun.

Am auzit uşa din faţă deschizându-se. Paşii lui Paulie şi lătratul scurt al labradorului vesteau întoarcerea lor.

Paulie veni în bucătărie.

— Nu e drept ca omul acela să spună că eu am ucis-o pe Andrea, zise el, după care plecă în fugă în sus, pe scări.

— Iar începe să-l macine treaba asta, oftă doamna Stroebel.

17

A doua zi după ce i-am vizitat pe Paulie şi pe doamna Stroebel, am încercat să dau de Marcus Longo, detectivul care s-a ocupat de cazul Andreei. Mi-a răspuns robotul, aşa că am lăsat un mesaj în care îi spuneam cine sunt şi i-am lăsat şi numărul telefonului mobil. Timp de câteva zile nu am primit niciun semn.

Eram foarte dezamăgită. După ce văzusem cât de vehement fusese Longo la televizor susţinând vina lui Rob Westerfield, crezusem că imediat va pune mâna pe telefon să mă sune. Aproape că renunţasem să mai aştept un semn de la el când, pe 30 octombrie, sună mobilul. Am răspuns

şi am auzit o voce domoală:

— Ellie, părul tău are încă nuanţa nisipului luminat de razele soarelui?

— Bună ziua, domnule Longo.

— Doar ce m-am întors din Colorado, din cauza asta nu m-ai găsit acasă, spuse el. Marţi a apărut şi primul meu nepot. Soţia mea încă e acolo. Putem lua cina împreună astă-seară?

— Cum să nu.

I-am spus că locuiam în casa de oaspeţi a doamnei Hilmer.

— Ştiu unde stă doamna Hilmer.

Bineînţeles că ştia – puţin mai jos de casa unde locuiserăm noi cândva.

— Ellie, vin să te iau pe la şapte.

Mă uitam după maşina lui şi când am zărit-o venind pe alee, am coborât în grabă scările. Aleea se bifurcă, iar garajul şi casa de oaspeţi se află la capătul braţului din dreapta. Cândva fusese un grajd şi era la o distanţă mare de casă. N-aş fi vrut să meargă pe drumul greşit.

Sunt unii oameni pe lumea asta în prezenţa cărora te simţi ca acasă. Aşa m-am simţit cu alături de Marcus Longo, îndată ce m-am urcat în maşină şi m-am aşezat pe locul din dreapta lui.

— M-am gândit mult la tine anii aceştia, zise el, întorcând maşina. Ai trecut pe la Cold Spring de când te-ai întors?

— Da, am trecut pe acolo într-o după-amiază, dar n-am coborât din maşină. Mi-aduc aminte că mergeam destul de des când eram mică. Mama colinda mereu prin magazinele de antichităţi.

— Da, magazinele sunt încă acolo, dar să ştii că acum s-au deschis şi nişte restaurante elegante.

Oldham este oraşul cel mai nordic pe malul râului Hudson, în ţinutul Westchester. Cold Spring este chiar dincolo de graniţă, în ţinutul Putnam, cum traversezi râul prin West Point. Este un orăşel deosebit a cărui stradă principală te face să crezi că le afli undeva prin secolul al

nouăsprezecelea.

Îmi amintesc chiar foarte bine cum era când mergeam acolo cu mama. De fapt, de-a lungul anilor, se întâmpla să mai vorbim despre Cold Spring.

— *Ţii minte cum ne plimbam sâmbăta după-amiaza şi ne opream în magazinaşele acelea cu antichităţi*? *încercam să vă determin pe voi, fetele, să vă formaţi ochiul pentru lucrurile cu adevărat frumoase. Era acesta un lucru atât de rău*?

De obicei, amintirile începeau să fie depănate cam de la al doilea sau la al treilea pahar de scotch. Până pe la vreo zece ani îi diluam conţinutul sticlei de Dewar, sperând că nu se va mai ameţi. Din păcate nu era aşa.

Longo rezervase o masă la Catheryn's, o rotiserie cochetă în stil toscan, aflată într-o grădină de pe strada principală. Acolo, la o masă într-un colţ, ne-am privit pentru prima dată cu mai multă atenţie. Ce ciudat, în realitate părea mai bătrân decât la televizor. Avea cute în jurul ochilor şi al gurii şi, cu toate că era bine (acut, nu părea chiar atât de puternic. M-am gândit dacă nu cumva fusese bolnav.

— Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptam să fii prea înaltă, îmi zise el. Când crai mică, crai destul de scundă pentru vârsta ta.

— Am crescut mult în timpul liceului.

— Să ştii că semeni cu tatăl tău. Pe el l-ai mai văzut?

Întrebarea m-a surprins.

— Nu. Şi nici nu am de gând.

N-aş fi vrut să întreb, însă eram prea curioasă:

— Dumneavoastră vă mai întâlniţi cu el, domnule Longo?

— Te rog, spune-mi Marcus. Nu l-am mai văzut de ani de zile, însă fiul lui, fratele tău vitreg, este un atlet nemaipomenit. Se scrie mult despre el în presa locală. Acum opt ani, când a împlinit cincizeci şi nouă de ani, tatăl tău s-a retras din poliţie. Ziarele au scris destul de frumos despre el. A avut o carieră remarcabilă ca poliţist.

— Bănuiesc că a fost pomenită şi moartea Andreci,

nu?

— Da, şi s-au publicat şi nişte fotografii de-ale lui, unele dintre ele recente. Aşa mi-am dat seama că acum semeni mult cu el.

Nu am zis nimic, aşa că Longo ridică dintr-o sprânceană.

— Să ştii că e un compliment. În orice caz, după cum zicea mama, „ai crescut frumos”. Apoi schimbă brusc subiectul: Ellie, ţi-am citit cartea şi mi-a plăcui mult de lot. Ai surprins uluitor de bine durerea sfâşieloare a familiei victimei. Îmi dau seama de unde ştii ce înseamnă toate acestea.

— Sunt sigură că ştii.

— Ia spune-mi, Ellie, ce-i cu tine aici?

— Am venit pentru că trebuie să mă opun eliberării lui Rob Westerfield pentru bună purtare.

— Chiar dacă ştii că şansele sunt practic inexistente, completă el mai mult pentru sine.

— Da.

— Vrei neapărat să fii un glas care strigă în pustiu?

— Nu am venit să pregătesc calea Domnului. Mesajul meu este altul: *Aveţi grijă*: *tocmai eliberaţi un criminal*.

— Tot un glas în pustiu este şi acesta. Mâine dimineaţă uşile se vor deschide pentru Rob Westerfield, iar el o să iasă din închisoare. Ellie, ascultă-mă cu atenţie. Fără îndoială că va obţine un nou proces. Mărturia lui Nebels va fi suficientă, zic cu, ca să semene îndoiala în mintea juraţilor, iar Westerfield va fi achitat. Numele lui va fi reabilitat, iar familia Westerfield va trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

— Aşa ceva nu se poate.

— Ellie, trebuie să înţelegi următorul lucru: familia Westerfield va face imposibilul să obţină această reabilitare. Robson Parke Westerfield e ultimul purtător al acestui nume cândva foarte respectat. Să nu te laşi înşelată de imaginea publică a tatălui său. În spatele acelei faţade generoase, Vinccnt Westerfield, tatăl lui Rob, este un magnat pungaş şi lacom, care aspiră la reabilitarea

fiului său. Iarbătrâna doamnă Westerfield impune acest lucru.

— Adică?

— Adică la cei nouăzeci şi doi de ani ai ci încă este o femeie aprigă şi controlează soarta şi averea familiei. Dacă numele lui Rob rămâne pătat, ea lasă toată moştenirea unor societăţi de caritate.

— Dar sunt sigură că Vinccnt Westerfield arc el însuşi destul de mulţi bani.

— Bineînţeles. Dar nu se compară cu averea mamei lui. Doamna Dorothy Westerfield are un fler nemaipomenit şi de mult nu mai crede în nevinovăţia nepotului ei. Nu a dat-o tatăl tău afară din casa voastră în ziua înmormântării?

— Ba da. Mamei i-a fost toată viaţa ruşine pentru întâmplarea aceasta.

— Se pare că şi ei i-a fost. Tatăl tău i-a spus de faţă cu prea multă lume că cel care a jefuit-o şi a împuşcat-o era în cârdăşie cu Rob.

— Da, îmi aduc aminte când i-a strigat asta.

— Şi se pare că nici doamna Westerfield nu a uitat. Desigur, ar vrea să creadă că Rob a fost acuzat pe nedrept, dar am impresia că s-a cam îndoit de nevinovăţia lui şi, de-a lungul anilor, îndoiala a prins rădăcini tot mai adânci. Acum timpul nu o mai ajută, aşa că i-a pus în vedere fiului ci: Dacă Rob este nevinovat, ai grijă să fie dezvinovăţit, iar ocara să nu mai planeze asupra familiei noastre. Altfel, toţi banii ei, averea familiei Westerfield, se va îndrepta către acţiuni de binefacere.

— Mă surprinde puterea ei de decizie în această problemă.

— Poate că soţul ei, tatăl lui Vincent, a observat la fiul său ceva ce l-a determinat să stabilească aceste reguli. Din fericire pentru el, nu a trăit destul ca să-şi vadă nepotul condamnat pentru crimă.

— Deci tatăl trebuie să dovedească nevinovăţia fiului şi apare din senin un martor ocular gata să depună mărturie că l-a văzut pe Paulic Stroebel intrând în

ascunzătoare. Doamna Westerfield crede povestea asta?

— Ellie, ce vrea ea este un juriu nou, care să revizuiască întregul caz şi să dea verdictul pe care ea îl doreşte.

— Iar Vincent Westerfield va face tot posibilul ca verdictul să fie cel dorit.

— Lasă-mă să-ţi spun cu despre Vincent Westerfield. Ani de zile a fost al naibii de hotărât să distrugă specificul localităţii Hudson Valley transformând zonele rezidenţiale în spaţii pentru afaceri. Ar fi fost în stare să construiască un *mall* în mijlocul râului Hudson dacă ar fi reuşit să găsească o soluţie ca să poată face acest lucru. Crezi că îi pasă de ce se va întâmpla cu Paulie Stroebel?

Ni se adusese meniul. Eu am ales una dintre specialităţi, miel la grătar. Marcus a comandat somon.

În timp ce serveam salatele, i-am spus şi care era planul meu.

— Când am văzut la televizor interviul cu Will Nebels, m-am gândit să public nişte articole de investigaţie. În cele din urmă am ajuns să închei un contract pentru o carte care să o combată pe cea la care lucrează Jake Bern.

— Ei nu l-au pus doar pe Bern să scrie această carte, ci au aproape toată presa pregătită să mediatizeze cazul. Ceea ce ai văzut tu la televizor a fost doar începutul, o preveni Longo. Nu m-ar mira să văd mâine-poimâine o fotografie în care Rob să poarte uniforma cercetaşilor *Eagle*.

— Îmi aduc aminte că tata zicea despre el că e putred până în măduva oaselor. Ce a fost cu povestea aceea despre spargerea care s-a dat la casa bunicii lui?

Marcus dovedea o memorie fără cusur atunci când era vorba de crime.

— Bunica lui se afla în casa ei din Oldham. Pe la miezul nopţii a auzit nişte zgomote şi s-a trezit. Avea o menajeră care locuia cu ea, dar dormea în altă aripă a casei. Când doamna Westerfield deschise uşa dormitorului, a fost împuşcată direct. Nu a reuşit să-l vadă pe criminal, însă acesta a fost arestat după câteva zile. A susţinut că

Rob îi ceruse să facă asta, promiţându-i zece mii de dolari. Nu mai e nevoie să continui, îţi dai seama că nu s-a găsit nicio dovadă. Era cuvântul unuia care la douăzeci şi unu de ani nu-şi terminase nici liceul, împotriva unui Westerfield.

— Dar ce motive să fi avut Rob?

— Banii. Bunica lui urma să-i lase lui personal o sută de mii de dolari. Ea se gândea că, deşi avea doar şaisprezece ani, Rob nu era prea tânăr să înceapă să se descurce şi să investească banii într-un mod profitabil. Nu ştia că Rob avea probleme cu drogurile.

— Nu a crezut că şi el a fost implicat în acel atac?

— Nu. Cu toate acestea, şi-a schimbat testamentul. Primul a dispărut.

— Prin urmare, e posibil ca ea s-a fi avut nişte bănuieli de atunci, nu-i aşa?

Longo dădu din cap.

— Şi aceste bănuieli împreună cu suspiciunile în privinţa morţii surorii tale s-au transformat în certitudini. Pe scurt, le cere fiului şi nepotului ci fie să suporte consecinţele, fie să tacă.

— Dar despre mama lui Rob Westerfield ce ştiţi?

— Este o doamnă foarte drăguţă. Petrece mai tot timpul în Florida. Are în Palm Beach o afacere cu decoraţiuni interioare. Şi trebuie să subliniez că îşi foloseşte numele de domnişoară. Are succes, să ştii. O poţi căuta pe Internet.

— Mi-am deschis un site, i-am zis eu.

Longo ridică o sprânceană.

— E cel mai rapid mod de a transmite informaţii. Începând de mâine, în fiecare zi, voi scrie în pagina mea de Internet despre asasinarea Andrcci şi despre vina lui Rob Westerfield. O să mă pun la curent cu toate zvonurile care circulă în defavoarea lui şi la voi verifica pe toate. Voi sta de vorbă cu profesorii şi cu colegii lui din gimnaziu şi din primul an de colegiu. Nu se poate să fii dat afară din atâtea şcoli fără motiv.

Ştiu că şansele sunt mici, însă am să încerc să găsesc medalionul pe care i l-a dat Andreei.

— Cât de bine li-l aminteşti?

— Acum nu mi-l aduc prea bine aminte, dar ştiu că la proces l-am descris în detaliu. Am transcrierea procesului, aşa că ştiu ce am zis atunci – că era de aur, în formă de inimă, că avea în mijloc trei pietricele albastre şi că pe spate erau gravate literele A şi R.

— Am fost în sală când ai fost audiată. Îmi aduc aminte că mă gândeam la cât de scump trebuie să fi fost medalionul acela, dar poate că în realitate nu era decât un te miri ce de doi bani, cumpărat dintr-un magazin oarecare. Pentru câţiva dolari ţi-l gravează imediat.

— Dar m-ai crezut când am declarat că într-adevăr l-am atins atunci când am dat peste Andrea în ascunzătoare, sau când am spus că auzisem pe cineva respirând în preajmă şi că până să vină poliţia medalionul a dispărut?

— Ellie, atunci te-ai confruntat cu un acces de isterie şi cu groaza descoperirii pe care o făcuseşi. Ai spus că atunci când te-ai aplecat ai alunecat şi apoi ai căzut peste trupul Andreei. Nu-mi vine să cred că în întunericul acela, şi cu atâtea câte îţi treceau prin cap, ţi-ai putut da seama că Andrea avea la gâl medalionul. Tu singură ai zis că îl purta mereu pe sub bluză, ori pe sub pulover.

— În noaptea aceea chiar îl purtase. Sunt sigură. Şi de ce nu-l mai avea când a venit poliţia?

— O explicaţie logică ar fi că i l-a luat el după ce a ucis-o. Când a trebuit să se apere, Westerfield a susţinut că Andrea nu era decât o puştoaică de care lui nu-i păsa absolut deloc şi care se îndrăgostise de el.

— Hai să lăsăm acum subiectul acesta, i-am zis eu. Aş vrea să vorbim şi despre alte lucruri. Povesteşte-mi despre nepotul tău. Cred că eşti topit după el, nu-i aşa?

— Îţi dai seama!

Mareus Longo era şi el încântat de schimbarea subiectului. Ni se adusese cina, aşa că începurăm discuţia despre familia lui.

— Mark este de vârsta ta. E avocat. S-a căsătorit cu o fată din Colorado şi s-a angajat la o firmă de acolo. Îi place ce face. Eu m-am pensionat acum câţiva ani, iar în iarna

trecută am fost operat. Cât e frig stăm mai mult în Florida şi chiar ne gândim să vindem casa de aici şi să ne cumpărăm o locuinţă mică undeva pe lângă Denver, ca să fim aproape de copii, fără să stăm pe capul lor.

— Am stat şi eu cu mama cam un an în Denver.

— Ellie, ai ceva timp de când locuieşti în Atlanta. Ia spune-mi, te simţi acasă acolo?

— Să ştii că e un oraş minunat. Mi-am făcut şi mulţi prieteni. În plus, îmi place foarte mult slujba mea, dar dacă ziarul la care lucrez se va vinde, după cum umblă zvonul, nu ştiu dacă voi rămâne acolo. Cine ştie, poate că într-o bună zi o să-mi aflu şi eu rădăcinile pe undeva. Dar deocamdată nu s-a întâmplat asta. Tot timpul am sentimentul că mai am ceva de făcut. Când erai mic, ai fost vreodată la film, deşi aveai teme pentru a doua zi?

— Bineînţeles.

— Nu-i aşa că nu te puteai bucura pe deplin de film?

— A trecut ceva vreme de atunci, dar cred că ai dreptate.

— Asta mi se întâmplă mie acum: mai am o îndatorire de îndeplinit înainte de a mă desfăta cu un film.

Nu lăsasem luminile aprinse înainte să plec, aşa că întorcându-ne la locuinţa doamnei Hilmer, am găsit garajul şi casa de oaspeţi cufundate în întuneric. Marcus Longo insistase să mă conducă până sus. A aşteptat până mi-am scos cheile, iar după ce am descuiat şi am intrat, mi-a spus apăsat:

— Să încui uşa de două ori.

— De ce? l-am întrebat eu.

— Ellie, ca să te citez, *ai grijă, un criminal este lăsat în libertate*.

— Ai dreptate.

— Apoi să te gândeşti bine de tot. Nu zic să nu-l urmăreşti pe Westerfield, însă fă-o cu mare prudenţă.

Am ajuns acasă la timp să pot urmări ştirile de la ora zece. Vestea cea mare era că Rob Westerfield avea să fie eliberat dimineaţă şi că la prânz urma să se transmită un interviu realizat chiar în casa familiei Westerfield din

Oldham.

Pentru nimic în lume n-aş pierde interviul acesta, mă gândii eu. Acum, peluza din jurul casei Westerfield este împrejmuită cu un gard înalt. Sunt sigură că au şi un sistem de securitate care să semnaleze prezenţa vreunui intrus. În anii aceştia, adică la începutul anilor nouăzeci, oamenii nu mai simt nevoia să doarmă atât de mult. Mă întrebam dacă nu cumva doamna Westerfield o fi fost trează la ora aceea, dacă nu cumva se bucura că urmaşul ei – carne din carnea ei şi sânge din sângele ei – fusese eliberat din închisoare, asaltat de publicitate. Nevoia de a-şi reabilita numele era la fel de puternică precum dorinţa mea de a-l vedea pe Paulie Stroebel curat şi nevinovat în ochii lumii şi de a salva din noroi numele Andreci.

Nu a fost decât o copilă nevinovată căreia un individ îi sucise capul; apoi atracţia faţă de Rob Westerfield s-a transformat în frică şi acesta a fost motivul pentru care s-a dus în noaptea aceea în ascunzătoare. Se temea să îi refuze o întâlnire când el îi ceruse asta atât de imperativ.

În acele clipe dinaintea zorilor se cristaliză în mintea mea sentimentul că din cauza lui mă temeam pentru ea. Vedeam limpede cum în seara aceea Andreea îşi prinde la gât medalionul înghiţindu-şi cu greu lacrimile. Nu voia să-l întâlnească, dar era prinsă între ciocan şi nicovală. Aşa că am mai adăugat pe listă încă un „dacă”. Dacă ar fi mers la părinţii noştri şi ar fi mărturisit că se întâlnea cu Rob…

În momentul acela schimbaserăm rolurile, iar eu am devenit sora ei mai mare. M-am întors în pat şi am dormit mai mult în reprize până dimineaţă la şapte. Eram în faţa televizorului când presa l-a întâmpinat pe Rob Westerfield la ieşirea din închisoarea Sing Sing, înainte de a urca în limuzina care îl aştepta la poartă. Reporterul aflat la faţa locului sublinie faptul că Rob Westerfield îşi susţine neabătut nevinovăţia.

La prânz eram din nou în faţa televizorului, aşteptând ca Rob Westerfield să se arate, în sfârşit, în faţa lumii.

Interviul se desfăşura în biblioteca locuinţei lor din Oldham. Canapeaua pe care se aşezase avea în spate un

perete plin cu cărţi legate în piele, încercând, probabil, să sugereze cât de cult şi civilizat era, de fapt, cel din spatele ecranului.

Rob era îmbrăcat cu o jachetă maronie din caşmir, cămaşă deschisă la gât, pantaloni de culoare închisă şi purta pantofi sport. Fusese întotdeauna un tip atrăgător, însă maturitatea i-a sporit farmecul. Avea trăsăturile de aristocrat ale tatălui său şi învăţase să-şi ascundă zâmbetul dispreţuitor care apărea în toate fotografiile lui de mai înainte. La rădăcina părului negru abia se vedea cum începuse să încărunţească.

Îşi unise mâinile în faţă şi stătea puţin aplecat înainte, într-o poziţie relaxată.

— Frumoasă imagine, am zis cu cu voce tare. Nu lipseşte decât un câine tolănit la picioarele lui. Adevărul este că imaginea mi-a lăsat un gust amar.

Cea care îl intervieva era Corinne Sommers, realizatoarea emisiunii de vineri noaptea, „Poveşti adevărate”, urmărită cu mare interes. Făcu, pe scurt, următoarea introducere:

— Abia eliberat după douăzeci şi doi de ani de închisoare… şi-a afirmat întotdeauna nevinovăţia… va lupta acum să-şi reabiliteze numele…

Haide, treci peste asta, mi-am zis eu.

— Rob Westerfield, cum te simţi acum ca om liber?

El zâmbi cu căldură. Ochii lui întunecaţi păreau chiar că se amuză sub sprâncenele bine conturate.

— Incredibil, minunat. Sunt prea mare ca să pot plânge, dar exact asta îmi vine să fac. Mă tot plimb prin casă şi-mi dau seama cât e de bine să poţi face lucruri atât de fireşti, cum ar fi să merg în bucătărie să-mi mai iau o cană de cafea.

— Aşadar, vei mai sta pe aici o perioadă?

— Fără îndoială. Tatăl meu mi-a pregătit un apartament nemaipomenit lângă casa aceasta şi ţin neapărat să mă străduiesc împreună cu avocaţii noştri să obţinem cât mai repede un nou proces.

Apoi privi liniştit spre aparatul de filmat.

— Corinne, aş fi putut să ies din închisoare acum doi ani dacă aş fi acceptat să spun că eu am ucis-o pe Andrea (avanaugh şi că regret fapta comisă.

— Şi nu ai fost ispitit să faci asta?

— Absolut deloc, răspunse el prompt. Mi-am susţinut tot timpul nevinovăţia, iar acum, mulţumită lui Will Nebcis „nu în sfârşit şansa să o şi dovedesc.

Nu aveai cum să recunoşti, aveai prea mult de pierdut, un zis cu în sinea mea. Bunica ta te-ar fi dezmoştenit.

— În noaptea în care Andrea Cavanaugh a fost ucisă, tu. Îi fost la film.

— Într-adevăr. Şi am stat la cinematografpână la nouă şi jumătate când s-a terminat filmul. Mai bine de două ore maşina mea a fost parcată la service. Din centrul oraşului până acasă la bunica mea e o distanţă de doar douăsprezece minute cu maşina. Pauiie Stroebel avea acces la maşina mea şi în plus, o tot urmărea pe Andrea. Chiar şi sora ei a recunoscut acest lucru în depoziţia făcută la proces.

— Casiera de la cinematograf chiar îşi aminteşte când ai cumpărat biletul.

— Bineînţeles, şi am arătat şi talonul ca dovadă.

— Dar cum se face că nu te-a văzut nimeni plecând?

— Nimeni *nu-şi aminteşte* să mă fi văzut, o corectă el. Pentru o clipă mi s-a părut că sub zâmbetul acela îşi pierduse, de fapt, cumpătul. Atunci m-am ridicat.

Apoi restul interviului s-a axat pe planurile de reintegrare ale fostului deţinut.

— În afară de reabilitarea numelui, ce altceva îţi mai doreşti să faci?

— Să merg la New York. Să iau masa în restaurantele care probabil nu existau acum douăzeci şi doi de ani. Şi, în cele din urmă, aş vrea să călătoresc. Şi să-mi iau o slujbă. Zâmbi din nou cu căldură. Aş vrea să pot cunoaşte pe cineva. Să mă căsătoresc. Să am copii.

Să se căsătorească. Să aibă copii. Lucruri pe care Andrea nu le va putea face în veci.

— Ce vei servi diseară la cină şi cine îţi va ţine companic?

— Vom fi doar noi patru: mama, tata, bunica şi eu Am vrea să fim în familie. Iar cina va fi ceva obişnuit: ca apetitiv vom lua un cocteil de crevete, apoi costiţă, cartofi copţi, broccoli, salată.

Ce-ai zice şi de o plăcintă cu mere? întrebai eu în sinea mea.

— A, şi plăcintă cu mere, încheie el.

— Şi şampanie, îmi imaginez.

— Desigur.

— Se pare că ai planuri sigure de viitor, domnule Rob Westerfield. Îţi urăm succes şi sperăm ca în procesul care va urma să-ţi poţi dovedi nevinovăţia.

Asta e ziaristă? Am închis televizorul şi am plecat în sufragerie unde, pe masă, mă aştepta pregătit laptopul. Am intrat pe Internet şi am început să scriu în site-ul personal.

„Robson Westerfield, ucigaşul Andreci Cavanaugh, tânăra de numai cincisprezece ani, tocmai a fost eliberat din închisoare şi aşteaptă cu nerăbdare să savureze o friptură de vită şi o plăcintă cu mere. Sanctificarea acestui criminal este abia la început şi se va face cu preţul sacrificării tinerei sale victime şi a lui Paulie Stroebel, un om liniştit, muncitor, care a trecut prin nenumărate încercări. Nu se cuvine să mai treacă şi prin aceasta”.

Nu e rău pentru început, mi-am zis eu.

În fiecare zi sunt eliberaţi de la Sing Sing deţinuţi care şi-au ispăşit pedeapsa sau care ies pentru bună purtare. Când pleacă li se dau pantaloni, ghete, un sacou şi patruzeci de dolari şi, dacă nu sunt luaţi de acolo de către familie sau de prieteni, sunt duşi până la staţia de autobuz sau li se procură un bilet de tren.

Gara nu este departe de închisoare. Cel eliberat merge pe jos până acolo şi-şi cumpără un bilet spre nord sau spre sud.

Trenul care duce către sud se opreşte în Manhattan. Cel care porneşte spre nord trece de New York şi ajunge

până în Buffalo.

M-am gândit că nu se poate să iasă careva acum de la Sing Sing şi să nu fi auzit de Rob Westerfield.

Aşa că, a doua zi dimineaţă, după ce m-am îmbrăcat bine, am urcat în maşină şi m-am oprit la gară, unde am şi parcat maşina, după care m-am îndreptat către închisoare. La poartă e activitate continuă. Cercetasem nişte statistici şi ştiam că acolo sunt închişi în jur de două mii trei sute de deţinuţi. Blugii, ghetele şi jacheta sunt ca un fel de uniformă pentru toţi. Cum puteam să fac diferenţa dintre un posibil angajat care ieşea de la lucru şi un deţinut proaspăt eliberat? Era pur şi simplu imposibil l.

Anticipând problema aceasta, îmi pregătisem dinainte o pancartă. M-am oprit în faţa porţii ţinând în mână mesajul: „Ziaristă care caută informaţii despre Rob Westerfield, eliberat de curând. Plata va fi substanţială”.

Apoi mi-a venit ideea că cineva care ar putea ieşi din curtea închisorii într-o maşină ori într-un taxi, sau cineva care nu vrea să fie văzut stând de vorbă cu mine, ar putea să mă contacteze la telefon. Aşa că în ultima clipă am adăugat acolo şi numărul mobilului meu 917 – 555 – 1261 cu cifre mari, uşor de citit.

Era o dimineaţă rece şi bătea vântul. Întâi noiembrie. Ziua Tuturor Sfinţilor. De când murise mama mergeam la slujbă doar de Paşte şi de Crăciun, când până şi cei îndepărtaţi de credinţă, cum sunt eu, auzind clopotele unei biserici din apropiere, se îndreaptă către ea cu sfială.

Când intru acolo sunt ca un robot. Îngenunchez cuminte şi stau împreună cu ceilalţi, fără să mă alătur lor în rugăciune, îmi place să cânt şi simt un nod în gât de câte ori enoriaşii încep să cânte împreună cu corul. De Crăciun muzica este veselă: „Ascultaţi Arhanghelii cântând” sau „Undeva, într-o iesle”. De Paşte, cântareadă glas biruinţei: „Hristos a înviat din morţi”. Însă buzele mele rămân lipite. Îi las pe ceilalţi să se bucure cântând.

Cândva eram mâniată, acum sunt doar plictisită. „Într-un fel sau altul i-ai luat pe toţi, Doamne. Acum eşti mulţumit?” Când privesc la televizor şi văd cum familii

întregi sunt ucise în atacuri cu bombe sau când îi văd înfometaţi prin tabere de refugiaţi, ştiu că ar trebui să devin conştientă că mie nu mi s-a luat tot, că situaţia mea este mult mai bună. Raţiunea spune asta, însă nu-mi este de niciun folos. „Doamne, hai să încheiem un târg. Hai să ne lăsăm unul pe celălalt în pace”.

Am stat vreo două ore cu pancarta în mână. Majoritatea celor care ieşeau pe poartă se uitau curioşi la mesaj. Câţiva chiar mi-au vorbit. Un bărbat mai gras, de vreo cincizeci de ani, purtând o căciulă cu urechi, să-i ţină cald, mă repezi:

— Auzi, cucoană, dumneata n-ai altceva mai bun de făcut decât să investighezi porcăria aia?

Mi-a spus doar că lucra la închisoare, dar nu a vrut să-mi spună şi numele său.

În orice caz, am observat că unii, inclusiv aceia care păreau a fi angajaţi, priveau pancarta cu atenţie, încercând, parcă, să reţină numărul meu de telefon.

Pe la zece, cu frigul în oase, am renunţat şi m-am întors la parcarea de la gară. Tocmai voiam să deschid portiera şi să mă urc la volan, când un bărbat se apropie de mine. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era ciolănos şi avea o privire înrăită şi buze subţiri.

— Ce treabă ai cu Westerficid? mă întrebă. Ce ţi-a făcut?

Purta blugi, jachetă şi ghete. Oare a fost eliberat acum şi m-a urmărit? m-am întrebat.

— Eşti prieten cu el?

— Ce-ţi pasă?

Instinctul ne îndeamnă să ne dăm cu un pas înapoi când cineva se apropie prea mult, practic atunci când „ne suflă în faţă”. Eram cu spatele lipit de maşină, iar individul acesta mă sufoca pur şi simplu. M-am liniştit puţin când am văzut cu coada ochiului o dubă care căuta un loc de parcare în zonă. Mi-a trecut deodată prin minte că cel puţin dacă aveam nevoie de ajutor era cineva prin preajmă.

— Vreau să urc în maşină, iar dumneata îmi stai în

cale.

— Rob Westerfield a fost un prizonier model. Îl respectam cu toţii. A fost un exemplu pentru noi. Ei, ia spune-mi, cât eşti dispusă să plăteşti pentru o informaţie?

— Să te plătească el.

M-am întors, l-am îmbrâncit pe individ cu umărul, am apăsat telecomanda şi, când uşa s-a descuiat, am deschis-o imediat. Nu a încercat să mă oprească, dar înainte să trântesc portiera mi-a zis:

— Lasă-mă să-ţi dau un pont aşa, gratuit. Arde-ţi pancarta!

20

după ce m-am întors în apartamentul doamnei Hilmer, am început să citesc cu atenţie ziarele vechi pe care le păstrase mama. În investigarea vieţii lui Rob Westerfield, ziarele acestea au fost o adevărată mană cerească. În câteva dintre ele am găsit numele a doua licee la care studiase. Primul dintre ele, Arbinger Preparatory School din Massachusetts, este unul dintre cele mai rafinate licee din ţară. Culmea, Westerfield a stat acolo doar un an şi jumătate, după care s-a mutat la Carrington, în Rhode Island.

Nu ştiam mai nimic despre Carrington, aşa că l-am căutat pe Internet. Site-ul Academiei Carrington prezenta această instituţie ca fiind proprietatea statului, unde învăţătura, sportul şi prietenia se îmbinau într-un fel de paradis. Însă în spatele: acestei prezentări strălucitoare a ofertei educaţionale se simţea partea mai puţin agreabilă: era o şcoală pentru „elevi care nu şi-au împlinit potenţialul academic ori social”, pentru „elevi cu dificultăţi de adaptare la normele de disciplină”.

Cu alte cuvinte, un loc pentru copiii cu probleme de comportament.

Înainte să iniţiez un program de cercetare pe site-ul meu, în care să adun informaţii de la colegi sau de la foşti angajaţi; îi liceului Carrington despre perioada în care Rob Westerfield fusese elev, am hotărât să vizitez ambele licee. Am dat telefon la şcoli şi am anunţat că sunt o ziaristă care

scrie o carte despre Robson Westerfield, unul dintre foştii lor elevi. În ambele cazuri mi s-a dat legătura cu biroul directorului. La Arbinger am fost imediat îndrumată către biroul lui Craig Parshall, cel care se ocupa de relaţiile cu presa.

Domnul Parshall mi-a spus că politica şcolii nu permitea să se dea relaţii celor din presă în legătură cu foştii sau actualii elevi.

Nu se putea să nu mă simt ofensată.

— Cum se face că lui Jake Bern i-aţi acordat un interviu în legătură cu Robson Westerfield?

A urmat o pauză mai lungă şi mi-am dat seama că am avut dreptate.

— Interviul acela a primit încuviinţare, zise Parshall pe un ton formal şi totuşi binevoitor. Apoi adăugă: Dacă familia unui fost sau actual elev acordă permisiunea pentru un interviu, onorăm cererea. Trebuie să înţelegeţi, domnişoară Cavanaugh, că elevii noştri vin din nişte familii distinse, sunt chiar şi fii de preşedinţi sau moştenitori regali. Există momente când se recomandă ca accesul presei să fie supravegheat.

— Şi, fără îndoială, publicitatea aceasta sporeşte reputaţia şcolii, am zis cu Pe de altă parte, dacă asasinul unei fete de cincisprezece ani apare alături de elevii aceia distinşi pe un site, aceştia din urmă, ca şi familiile lor, nu ar fi deloc încântaţi. Iar alte familii s-ar putea să se gândească mai serios înainte de a-şi trimite fiii şi moştenitorii la şcoala dumneavoastră. Am dreptate, domnule Parshall?

Nu i-am dat răgaz să răspundă.

— De fapt, cooperarea ar putea să fie spre binele şcolii. Nu sunteţi de acord?

După o tăcere mai lungă, Parshall răspunse şi era evident că problema nou apărută îl pusese în încurcătură.

— Domnişoară Cavanaugh, accept solicitarea dumneavoastră. În orice caz, vă previn că singurele informaţii care vi se vor da se vor referi la perioada şederii lui Robson Westerfield aici şi la cererea lui de transfer.

— O, nu mă aştept să recunoaşteţi că l-aţi dat afară, am răspuns eu dispreţuitor. Dar sunt sigură că aţi reuşit să găsiţi mai mult de-atât pentru domnul Bern.

Ne-am înţeles să ne vedem a doua zi dimineaţă, la ora şapte, în biroul lui.

Arbinger este situat în nord, la aproape patruzeci de mile de Boston. Am găsit oraşul pe hartă, am stabilit care era drumul cel mai bun şi de cât timp aveam nevoie ca să ajung.

Apoi am sunat la Carrington Academy şi de data aceasta mi s-a dat legătura cu Jane Bostrom, cea care se ocupa de înscrierea elevilor. Ea ştia că, la cererea familiei Westerfield, lui Jake Bern i se acordase un interviu şi a adăugat că fără acordul familiei nu va putea să dea informaţii.

— Doamnă Bostrom, Carrington este un fel de şcolă de reeducare, i-am spus eu pe un ton hotărât. Nu vreau să fiu nedreaptă faţă de renumele şcolii, însă rolul ei este acela de a accepta şi de a aduce pe calea cea bună copiii problemă. E adevărat?

Mi-a plăcut faptul că mi-a vorbit deschis.

— Copiii au probleme din multe motive, domnişoară Cavanaugh. Majoritatea motivelor sunt cauzate de familie. Sunt copii care au asistat la divorţuri, copii cu părinţi prea ocupaţi cu afacerile ca să mai aibă timp pentru ei, copii singuratici sau respinşi de cei de vârsta lor. Asta nu înseamnă va nu pot face faţă normelor academice sau sociale. Nu înseamnă decât că sunt copleşiţi şi că au nevoie de ajutor.

— Ajutor pe care uneori, oricât de mult aţi încerca, pur şi – impiu nu-l puteţi da?

— Vă pot oferi o listă cu absolvenţii noştri care au devenit oameni plini de realizări.

— Eu vă pot da numele unuia care a realizat cu succes prima crimăsau cel puţin prima crimă care este şi cunoscută. Apoi am adăugat: Nu vreau să pătez numele acestei instituţii. Vreau să aflu cu ce se ocupa Rob Westerfield în anii de dinaintea asasinării surorii mele.

Dacă i-aţi dat multe informaţii lui Jake Bern, iar el are acum posibilitatea să selecteze părţile hune şi să le lase la o parte pe celelalte, aş vrea să mi se acorde şi mie aceeaşi şansă.

De vreme ce a doua zi, adică vineri, trebuia să fiu la Arbinger, am fixat o întâlnire cu doamna Bostrom pentru luni (luni neaţă la Carrington. M-am gândit că e bine să petrec timpul dintre cele două întâlniri în vecinătatea şcolilor. Mi-am dat seama că amândouă erau situate în oraşe mici ca nişte târguri. Asta însemna că puteam găsi acolo locuri unde veneau grupuri de copii, cum ar fi pizzerii sau fast-food-uri. Cercetarea locurilor din jurul campusului m-a ajutat mai demult, când am scris un articol despre un puşti care încercase să-şi ucidă părinţii.

Au trecut mai multe zile în care nu m-am întâlnit deloc cu doamna Hilmer, dar până la urmă într-o după-amiază m-a sunat.

— Ellie, asta este mai degrabă o propunere decât o invitaţie. Astăzi am avut chef să gătesc, aşa că am făcut o friptură de pui la cuptor. Dacă nu ai alte planuri, mi-ar plăcea să vii la cină. Însă dacă ai alte planuri, nu e nicio problemă.

În dimineaţa aceea nu ajunsesem la băcănie, aşa că acasă nu puteam mânca decât un sandviş cu brânză. Şi mai ştiam că doamna Hilmer este o bucătăreasă excelentă.

— La ce oră? am întrebat eu.

— A, pe la şapte.

— Nu numai că o să vin, dar o să vin chiar mai devreme.

— Minunat.

După ce am închis mi-am dat seama că e posibil ca doamna Hilmer să mă considere o singuratică. Bine, într-un fel are dreptate. Dar în ciuda pornirii interioare de a mă izola, sau poate tocmai din cauza acesteia, sunt o persoană destul de sociabilă. Îmi place să fiu înconjurată de oameni, iar după o zi plină la redacţie, de multe ori ieşeam în oraş cu prietenii. Când lucram până târziu ziua se încheia mereu în faţa unei farfurii cu spaghete sau servind un

hamburger cu cine se nimerea. Eram întotdeauna doi sau trei care nu ne grăbeam acasă la soţ sau soţie după ce terminam un articol.

Eram mereu prezentă în acel grup. La fel ca şi Pete. În timp ce mă spălam pe faţă, îmi pieptănam părul şi mi-l strângeam la spate, mă întrebam când avea de gând să mă anunţe ce post alesese. Eram sigură că, deşi poate ziarul nu se vindea imediat, el nu va mai sta prea mult. Faptul că familia încerca să-l vândă era suficient ca el să-şi dorească să plece. Oare unde se va opri? Houston? L.A? Orice ar prefera, şansele ca noi să ne mai întâlnim vreodată sunt minime.

Iată un gând care m-a tulburat.

Apartamentul confortabil în care locuiam acum avea un salon spaţios care la un capăt dădea într-o bucătărie mică, iar la celălalt capăt într-un dormitor nici mare, nici mic. Când lucrez nu ţin seama de ordine şi, înainte să-mi pun haina pe mine, am privit în jur cu ochii doamnei Hilmer.

Ziarele pe care le răsfoisem erau acum împrăştiate pe jos, în jurul scaunului pe care stătusem. Fructiera şi sfeşnicul, care se aflau la început pe măsuţă, ajunseseră acum îngrămădite pe bufet. Agenda mea stătea deschisă lângă computer, cu stiloul în ea. Teancul de foi care conţincau transcrierea procesului, subliniate din loc în loc cu galben fosforescent, se afla lângă imprimantă.

Dacă doamna Hilmer, pentru un motiv oarecare, venea cu mine şi vedea dezordinea asta? Cum ar reacţiona? Cred că ştiam deja răspunsul, având în vedere faptul că nu era nimic nelalocul lui în casa ei.

M-am aplecat, am strâns hârtiile şi le-am aşezat într-o grămadă mai puţin dezordonată. Apoi, gândindu-mă mai bine „un scos rucsacul în care le căram mereu şi le-am depozitat acolo.

Am băgat după aceea şi transcrierea procesului. M-am yjndit că imaginea carneţelului meu, a stiloului, a laptopnhii „i a imprimantei nu este chiar inestetică. Am pus fructiera şi Icşnicul la locul lor, pe măsuţă. Începusem

să fac loc rucsacului în dulap, când îmi trecu prin minte că dacă ar lua loc apartamentul, aş pierde toate documentele acelea. Am alungat din minte gândul acesta, spunându-mi că nu se poate întâmpla una ca asta, dar până la urmă amhotărât să iau geanta vu mine. Nu ştiu de ce am făcut asta, cert este că am iacul-o. Să zicem că a fost o premoniţie, o *presimţire*, cum y. Ivva bunica.

Afară era frig, însă cel puţin nu mai bătea vântul cu toate acestea, drumul de la casa de oaspeţi până la doamna Hilmer mi s-a părut tare lung. Doamna Hilmer îmi spusv-v i.1 după moartea soţului ci a pus să i se construiască un y ni lângă casă, pentru că nu voia să străbată atâta drum puni la vechiul lor garaj şi înapoi. Acum garajul cel vechi – cel de sub casa de oaspeţi – era gol, doamna Hilmer ţinând în el doar uneltele de grădinărit.

Mergând către casă în tăcerea aceea întunecată, am înţeles de ce voise să evite drumul acesta pe timp de noapte.

— Să nu credeţi că vreau să mă mut aici, i-am spus eu doamnei Hilmer când a deschis uşa şi m-a văzut cu rucsacul în mână. Doar că nu prea mai plec nicăieri fără el.

La un pahar de sherry i-am explicat ce se afla înăuntru, după care mi-a venit alt gând. Doamna Hilmer locuia în Oldham de aproape cincizeci de ani. Avea o activitate bogată şi ca enoriaşă, dar şi ca membră a comunităţii – ceea ce însemna că nu era nimeni pe care să nu-l cunoască. Articolele acelea din ziar vorbeau despre unii localnici ale căror nume mie nu-mi spuneau nimic, dar care cu siguranţă că ei îi erau cunoscute.

— Mă gândeam dacă nu cumva aţi vrea să aruncăm o privire prin hârtiile acestea, i-am zis eu. Sunt aici părerile unor oameni cu care aş vrea să stau de vorbă, în cazul în care mai sunt încă aici. De exemplu prietene ale Andreei, oameni care îi erau atunci vecini lui Will Nebels, unii băieţi cu care mai ieşea Rob Westerfield. Sunt sigură că majoritatea colegelor de clasă ale Andreei s-au căsătorit şi probabil că multe dintre ele s-au mutat. Aş vrea să ştiu

dacă v-ar deranja să vă uitaţi puţin prin articolele acestea şi să faceţi o listă a celor care au stat atunci de vorbă cu reporterii şi mai locuiesc aici. Sper, bineînţeles, ca ei să ştie ceva care nu a ieşit la lumină atunci.

— Despre una dintre ele pot să-ţi dau o informaţie sigură, zise doamna Hilmer. Joan Lashley. Părinţii ei s-au pensionat, iar ea s-a căsătorit cu Leo St. Martin. Locuieşte în Garrison.

Joan Lashley era fata împreună cu care Andrea îşi tăcuse temele în seara aceea! Garrison se afla lângă Cold Spring, la doar un sfert de oră de mers cu maşina. Am înţeles imediat că doamna Hilmer avea să fie o adevărată comoară în privinţa oamenilor pe care ar fi trebuit să-i văd.

În timp ce ne beam cafeaua, mi-am desfăcut rucsacul şi am pus pe masă o parte din ziare. Am văzut imediat privirea! ndurerată a doamnei Hilmer atunci când a pus mâna pe primul ziar. Avea ca titlu mare *o tânără de cincisprezece ani ucisă în mod bestial*. Fotografia Andreei era mare cât pagina. Era îmbrăcată în costumul orchestrei şcolii: jachetă roşie cu nasturi de alamă şi fustă scurtă. Avea părul lăsat pe umeri şi zâmbea. I ira fericită, plină de viaţă şi tânără.

Fotografia aceea fusese făcută la primul meci al sezonului din septembrie. După câteva săptămâni Rob Westerfield o întâlnea pentru prima dată, în vreme ce juca popice cu prietenele ei la baza sportivă din oraş. În săptămâna următoare a mers cu el cu maşina şi au fost opriţi de poliţie pentru depăşirea vitezei.

— Doamnă Hilmer, trebuie să vă previn, i-am zis eu. Nu va fi uşor să vedeţi din nou imaginile acestea, aşa că dacă e prea mult…

M-a întrerupt brusc

— Nu, Ellie, e un lucru pe care chiar vreau să-l fac.

— Bine.

Am scos şi restul ziarelor. Transcrierea procesului rămăsese în rucsac, aşa că am scos-o.

— Nu o să fie o lectură prea plăcută.

— Lasă materialele aici, zise ea hotărâtă.

Doamna Hilmer a insistat să-mi dea o lanternă la întoarcerea în casa de oaspeţi şi trebuie să recunosc că mi-a prins bine. Noaptea se mai înseninase, iar acum se zărea puţin „i luna. Cred că imaginaţia mea mergea prea departe, dar nu mă puteam gândi decât la imaginile acelea de Halloween în care pisici negre stăteau pe câte o lună uriaşă, rânjind ca şi când ar fi vrut să-ţi atragă atenţia asupra unor secrete.

Lăsasem numai o lumină de veghe în casa scării – tot din dorinţa de a fi atentă cu gazda, încercând să nu încarc factura pentru plata energiei electrice. Urcând treptele, mi-am dat seama că nu e chiar cea mai bună idee să fac atâta economie. Pe scară era întuneric, iar treptele scârţâiau sub picioarele mele. Am devenit deodată conştientă de faptul că Andrea fusese ucisă într-un garaj foarte asemănător cu acesta. Amândouă fuseseră la început hambare. La acesta podul a fost transformat în apartament, însă structura este aceeaşi.

Până să ajung în capul scărilor scosesem deja cheia din geantă, apoi am descuiat într-o clipă, am intrat şi am zăvorât imediat uşa în urma mea. Nu m-am mai gândit la nicio factură şi am început să aprind toate luminile din casă: veiozele de la cele două capete ale canapelei, candelabrul de deasupra mesei din sufragerie, luminile de pe hol şi din dormitor. Cu greu am reuşit să răsuflu uşurată şi să mă eliberez de sentimentul acela de spaimă care pusese stăpânire pe mine.

Masa era neobişnuit de curată, pe ea aflându-se doar laptopul meu şi imprimanta, stiloul şi agenda la un capăt, iar în mijloc fructiera şi sfeşnicul. Atunci am observat că ceva fusese schimbat. Îmi lăsasem stiloul în dreapta agendei, lângă computer. Acum se afla în partea stângă, departe de computer. Mă trecu un fior. Cineva trebuie să fi fost aici şi să-l fi mutat. Dar de ce? Să caute prin agenda mea şi să-mi verifice însemnările – acesta trebuie să fi fost motivul. Oare ce altceva a mai fost verificat?

Am deschis computerul şi m-am grăbit să cercetez dosarul unde îmi ţineam notiţele despre Rob Westerfield.

Chiar în acea după-amiază schiţasem o descriere a bărbatului care mă oprise în parcarea de la gară. Încă se afla acolo, dar îi fusese adăugat ceva. Îl descrisesem ca fiind de înălţime mijlocie, slab, cu gura şi ochii plini de răutate. Propoziţia i arc fusese adăugată suna aşa: „Considerat periculos, aşa i.1 apropie-te cu mare grijă”.

Mi s-au înmuiat picioarele. Era destul de grav să ştiu ca cineva intrase în timp ce eu eram la doamna Hilmer, iar faptul vă îşi iacca anunţată prezenţa m-a înspăimântat. Eram convinsă că încuiasem uşa când am plecat, însă încuietoarea era una obişnuită şi nu reprezenta o problemă pentru un spărgător profesionist. Oare lipsea ceva? Am dat fuga în dormitor şi am văzut că uşa de la şifonier, pe care eu o lăsasem închisă, era acum întredeschisă. Hainele şi pantofii păreau să nu fi fost mutaţi de la locul lor. În sertarul de sus al comodei aveam o casetă din piele cu bijuterii. Cercei, un lanţ de aur şi un şirag de perle erau toată averea mea, însă în aceeaşi casetă se a Hau verigheta mamei şi cerceii cu diamante pe care tata i-i dăruise la a cincisprezecea aniversare a căsătoriei lor, cu un un înaintea morţii Andreei.

Bijuteriile erau la locul lor, aşa că era clar că cel care intrase nu era un hoţ de rând. Venise după informaţii, şi atunci mi-am dat scama ce norocoasă am fost că nu lăsasem acasă transcrierea procesului şi toate ziarele vechi. Nu am nici cea mai mică îndoială că le-ar fi distrus. Puteam să fac rost de o altă transcriere a procesului, dar mi-ar fi luat prea mult timp, iar ziarele oricum nu ar mai fi fost de găsit. Nu era vorba doar despre relatările în legătură cu procesul, ci şi de toate acele interviuri care s-ar fi pierdut.

Am hotărât să nu o sun imediat pe doamna Hilmer. Eram sigură că ar fi stat trează toată noaptea dacă ar fi aflat că v i ne va pătrunsese în apartament. M-am decis ca dimineaţă să fac copii după toate ziarele şi după transcriere. Avea să fie o treabă obositoare, dar merita. Pur şi simplu nu-mi puteam permite să le pierd.

Am verificat din nou uşa. Era zăvorâtă, însă am mai

pus şi un scaun masiv în ea. Apoi am închis toate ferestrele în afară de cea din dormitor pe care am lăsat-o deschisă ca aerul curat să poată intra în cameră. Îmi plăcea ca dormitorul să fie răcoros şi nu aveam de gând să renunţ la această plăcere din cauza unui vizitator necunoscut. În plus, apartamentul se află la etajul întâi şi nimeni nu ar putea să ajungă până aici fără scară. Eram convinsă că, dacă cineva ar vrea să-mi facă rău, ai găsi o modalitate mai discretă decât să care o scară şi să facă zgomot pe care l-aş fi auzit. Totuşi, când în cele din urmă ani adormit, mă tot trezeam tresărind şi ascultând cu atenţie. Dar singurele sunete pe care le auzeam erau cele provocate de vântul care adia printre puţinele frunze ale copacilor din spatele garajului.

Abia în zori, când m-am trezit a patra sau a cincea oară, mi-am dat seama ce trebuia să verific prima dată: cel care se uitase în agenda mea ştia că în dimineaţa aceasta aveam o întâlnire la Arbinger şi încă una luni la Carrington Academy.

Am stabilit să plec la Arbinger la şapte. Ştiam că doamna Hilmer se trezeşte devreme, aşa că la şapte fără zece am sunat-o şi am întrebat-o dacă pot trece puţin pe la ea în vreme ce serveam excelenta cafea pregătită de ea, i-am povestit despre intrus şi i-am spus că voi lua transcrierea şi ziarele ca să fac nişte copii după ele.

— Ba nu, zise ea. Oricum nu am altceva de făcut. Lucrez ca voluntară la bibliotecă şi folosesc aparatele de acolo tot timpul. Am un copiator în birou. În felul acesta nu o să afle nimeni ce se întâmplă. Bine, în afară de Rudy Schell. E acolo de când lumea şi am încredere că nu o să sufle o vorbă.

Ezită o clipă, după care continuă:

— Ellie, vreau să te muţi cu mine. Nu vreau să rămâi singură în apartament. Cel care a intrat noaptea trecută se poate întoarce şi, în orice caz, cred că ar trebui să anunţăm poliţia.

— N-o să mă mut aici, cu dumneavoastră, am răspuns eu. Dacă e ceva, ar trebui să plec din apartament. Văzând

că e nemulţumită de soluţia mea, am zis: Dar n-am s-o fac. Mă simt foarte bine să fiu aproape de dumneavoastră. Şi m-am gândit şi la înştiinţarea poliţiei, dar cred că nu e o idee bună. Nu e niciun semn că cineva ar fi intrat prin efracţie. Bijuteriile sunt la locul lor. Dacă îi spun unui poliţist că singurul lucru care mă deranjează este că cineva a mutat un stilou şi a adăugat câteva cuvinte într-un fişier din computerul meu, ce credeţi că o să spună?

Nu am aşteptat să-mi răspundă.

— Familia Westerfield a lansat deja ideea că am fost un copil cu o imaginaţie prea bogată şi că mărturia mea de la proces nu a fost relevantă. Vă daţi seama că le-aş da apă la moară cu o poveste ca aceasta? Aş părea unul dintre oamenii aceia care îşi trimit scrisori de ameninţare numai ca să atragă atenţia asupra lor.

Am luat şi ultima înghiţitură de cafea.

— Totuşi puteţi face ceva pentru mine. Sunaţi-o pe Joan Lashley şi întrebaţi-o dacă pot să-i fac mâine o vizită.

Mi-a făcut bine sfatul doamnei Hilmer să conduc cu grijă, iar la plecare mi-a spus să-i simt sărutul matern pe obraz.

În Boston am fost prinsă într-un trafic teribil, aşa că era aproape unsprezece când am trecut de porţile bine păzite ale liceului Arbinger. Era mult mai impresionant în realitate decât în imaginile de pe site. Clădirile de cărămidă roz mă întâmpinară liniştite şi discrete în acea atmosferă de noiembrie. Aleea care ducea în campus era străjuită de arbori impunători care pe timp de vară cred că formau o boltă verde foarte bogată. Nu era greu de înţeles de ce majoritatea tinerilor care absolveau o astfel de instituţie de învăţământ primeau odată cu diploma şi o atitudine de oameni aleşi, sentimentul că erau deosebiţi, că erau altfel decât restul lumii.

În timp ce mă îndreptam către parcarea pentru oaspeţi, mi-am amintit lista liceelor la care învăţasem eu. Primul an l-am făcut în Louisville. A doua jumătate din al doilea an am învăţat în Los Angeles. Ba nu, am stat acolo până la jumătatea celui de-al treilea an. După aceea pe

unde am mai fost? A, da, în Portland, Oregon. Şi apoi din nou în Los Angeles, unde am şi rămas în ultimul an de liceu şi în timpul celor patru de facultate. În anii studenţiei mele, mama a continuat să se mute cu serviciul. Când eram în ultimul an, problemele ei de ficat s-au agravat, aşa că a venit să locuiască împreună cu mine până când a murit.

Ellie, mereu am vrut ca voi, fetele, să faceţi totul aşa cum trebuie. În felul acesta, dacă veţi cunoaşte pe cineva de condiţie foarte bună, să vă puteţi şi voi mândri cu realizările voastre.

Of, mamă, mi-am zis eu, pe când intram în clădirea principală şi eram îndrumată către biroul lui Craig Parshall. Coridorul era străjuit de-o parte şi de alta de portrete impozante şi, privindu-le mai mult în fugă, mi-am dat seama că erau figurile foştilor directori ai şcolii.

Craig Parshall nu era chiar atât de impresionant în realitate, după cum îl anunţaseră glasul şi maniera de a vorbi atât de rafinată. Era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani şi care încă purta inelul cu blazonul şcolii. Avea părul moale şi pieptănat impecabil – într-o încercare inutilă de a-şi ascunde calviţia din creştetul capului – şi se străduia vizibil să-şi stăpânească emoţia.

Biroul lui era spaţios şi frumos aranjat, cu pereţii acoperiţi de lambriuri, cu draperii elegante şi un covor persan destul de tocit-semn al vechimii sale –, cu scaunc confortabile din piele şi un birou din lemn de mahon în spatele căruia s-a retras imediat după ce m-a primit.

— Domnişoară Cavanaugh, după cum v-am spus şi la ic le fon… începu el.

— Domnule Parshall, ce-ar fi să nu mai pierdem timpul? I am întrerupt eu. Sunt perfect conştientă de situaţia delicată ut care vă aflaţi. Răspundeţi-mi la câteva întrebări şi nu vă mai reţin.

— Vă voi spune perioada în care Robson Westerfield a frecventat…

— Cunosc datele acestea. S-au adus în discuţie la procesul pentru asasinarea surorii mele.

Parshall tresări.

— Domnule Parshall, familia Westerlâeld are un singur scop acum, şi acela este reabilitarea reputaţiei lui Robson Westerfield, un nou proces şi reabilitarea lui. Efectul reuşitei lor va fi că lumea îl va considera pe un alt tânăr vinovat de moartea surorii mele – un om, dacă-mi permiteţi, care nu are nici banii, nici capacitatea intelectuală de apreîntâmpina acest lucru. Iar scopul meu este să împiedic ca acest lucru să se întâmple.

— Trebuie să înţelegeţi… începu Parshall.

— Înţeleg că declaraţia dumneavoastră nu poate fi înregistrată. Însă mie îmi puteţi deschide nişte portiţe. Prin asta vreau să spun că am nevoie de o listă cu toţi colegii de clasă ai lui Rob Westerfield. Vreau să ştiu dacă i-a fost vreunul dintre ei mai apropiatsau, chiar mai mult, dacă era vreunul care nu-l putea suferi. Cu cine a stat în cameră? Şi încă ceva care promit să rămână absolut confidenţial – de ce a fost dat afară?

Pentru câteva lungi momente ne-am uitat unul la altul, fără ca vreunul să rostească vreun cuvânt sau să clipească.

— Aş putea foarte uşor ca pe site-ul meu să vorbesc despre şcolile la care a învăţat Robson Westerfâeld, fără să dau denumiri, i-am zis eu, sau aş putea să scriu aşa: Liceul Pregătitor Arbinger, locul unde s-au format Majestatea sa Prinţul Gregory al Belgiei, Alteţa sa…

M-a întrerupt imediat:

— Confidenţial, aţi spus?

— Absolut.

— Fără să daţi denumirea şcolii sau numele meu?

— Desigur.

Oftă şi atunci aproape că mi s-a făcut milă de el.

— Aţi auzit vreodată, domnişoară Cavanaugh, vorba aceasta, *în cei puternici să nu vă încredeţii*

— De fapt, îmi este chiar foarte cunoscută – nu numai în accepţiunea ei biblică, ci şi aşa cum mi-a fost parafrazată mie: *în reporterii care fac investigaţii să nu te încrezi niciodată*.

— Acesta este un avertisment, domnişoară Cavanaugh?

— Dacă reporterul este un om integru, răspunsul este nu.

— Să înţeleg că pot avea încredere în dumneavoastră ca persoană discretă. Confidenţial?

— Absolut.

— Singurul motiv pentru care Robson Westerfâeld a fost acceptat aici a fost faptul că tatăl lui s-a oferit să recondiţioneze clădirca în care se află laboratoarele. Şi fără să facă din asta un prilej de publicitate. Rob ne-a fost prezentat ca elev-probicmă care nu se înţelegea deloc cu cei de vârsta lui.

— Timp de opt ani a mers la Baldwin, în Manhattan, am zis eu. Acolo a avut probleme?

— Niciuna de care să fi aflat noi, cu excepţia faptului că nu a venit cu nicio recomandare din partea profesorilor sau a consilierului de acolo.

— Iar laboratoarele de ştiinţe de aici chiar necesitau o recondiţionare?

Era limpede, Parshall se afla în mare încurcătură.

— Westerfield venea dintr-o familie bună. Şi este un individ foarte inteligent.

— Bine, am zis eu. Acum haideţi să trecem la lucruri concrete. Cum a fost să-l aveţi în preajmă, în acest loc atât de deosebit, pe individul acesta?

— Tocmai începusem să predau aici, aşa că am fost martor la tot ce s-a întâmplat. A fost cât se poate de rău, zise Parshall fără să se mai eschiveze. Bănuiesc că ştiţi ce este acela un sociopat.

Flutură apoi mâinile în aer, cu un gest de nerăbdare.

— Iertaţi-mă. După cum îmi spune mereu soţia mea, de multe ori uit că nu mă aflu la ore şi vorbesc ca şi cum aş fi în faţa elevilor mei. Când spun sociopat, mă refer la cineva care s-a născut lipsit de conştiinţă, care dispreţuieşte şi care se află în conflict cu legile morale ale societăţii, aşa cum le înţelegem eu sau dumneavoastră. Robson Westerfield este întruchiparea perfectă a acestui

gen de personalitate.

— Prin urmare, aţi avut probleme cu el de la bun început?

— Ca atâţia de teapa lui, Westerfield arc şansa înfăţişării plăcute şi a inteligenţei. Totodată este şi ultimul descendent al unei familii distinse. Bunicul şi tatăl lui au fost, de asemenea, elevi aici. Am sperat să putem descoperi şi la el anumite calităţi.

— Lumea nu are o părere grozavă despre tatăl lui, Vincent Westerfield. Aici ce se spune despre el?

— Am cercetat şi asta. Din punct de vedere academic, a fost destul de modest. Din câte am înţeles cu, nu se compară cu bunicul lui. Pearson Westerfield a fost senator.

— De ce a plecat Robson Westerfield la jumătatea celui de-al doilea an?

— A fost un incident în legătură cu echipa de fotbal. L-a lovit pe un alt elev. Familia acestuia a fost convinsă, până la urmă, să nu intenteze proces, iar familia Westerfield a plătit despăgubirile care s-au impus. Poate chiar şi mai mult – nu pot să bag mâna în foc.

Mi-am dat, brusc, seama că Parshall devenise neobişnuit de deschis. Şi i-am spus.

— Nu-mi place să fiu ameninţat, domnişoară Cavanaugh.

— Ameninţat?

— În dimineaţa aceasta, cu puţin timp înainte de venirea dumneavoastră, am primit un telefon de la un anume domn Hamilton, avocat care reprezintă familia Westerfield. Am fost avertizat să nu cumva să vă dau informaţii în defavoarea lui Robson Westerfield.

Se mişcă repede, mi-am zis eu.

— Dacă-mi permiteţi, ce informai îi i-aţi dat lui Jake Bern în legătură cu Westerfield?

— L-am relatat ce voia şi alte în legătură cu activitatea lui sportivă. Robson a fost un tinai vinar puternic; avea doar treisprezece ani şi o înălţime dv aproape un metru optzeci. A jucat în echipa de rugby, de

tenis şi dv Ibtbal. I-am spus lui Bem şi că era un actor desăvârşit A.11< I se informaţii dorea Bern să afle. A ales câteva câinii e vi şi liviv mele care, scrise de el, vor fi evident în favoarea lui Wvsivi field.

Chiar vedeam capitolul în iis dv liern despre Rob la Arbinger. Îl va prezenta, nici mai niull, nici mai puţin, ca pe un elev de liceu foarte talentat. L-ai nul parte dintr-o familie care studia acolo de trei generalii

— Şi cum se va explica pk e an.1 Im de la Arbinger?

— În al doilea semestru a calulmm în străinătate, apoi s-a hotărât să schimbe liccul.

— Îmi dau seama că ne minau în timp cu aproape treizeci de ani, însă îmi pulvţi da e li i 1 cu foştii lui colegi?

1 (1 (1

— Dar, bineînţeles, nu o aveţi de la mine.

— Se înţelege.

O oră mai târziu, când plecam de la Arbinger, aveam o listă cu cei care îi fuseseră colegi de clasă lui Rob Westerfield în primii doi ani. Comparând-o cu lista absolvenţilor, Parshall mi-a spus că zece dintre ei se aflau încă în zona Massachusetts Manhattan. Unul dintre ei era Christopher Cassidy, jucătorul de fotbal pe care îl bătuse Westerfield. Acum avea o afacere proprie şi locuia în Boston.

— Chris era un elev care la noi primea bursă, mă lămuri Parshall. Şi pentru că este recunoscător că a absolvit această şcoală, a devenit unul dintre cei mai generoşi sponsori ai instituţiei noastre. Sunt oricând gata să-i dau, bucuros, un telefon. Chris a fost întotdeauna deschis în privinţa sentimentelor lui faţă de Westerfield. Dar nu uitaţi, dacă vă pun în legătură cu el, trebuie să rămână strict confidenţial.

— Nu aveţi nicio grijă.

Parshall mă conduse la uşă. Era recreaţie şi sunetul cristalin al unui clopoţel a fost urmat de apariţia mai multor grupuri de elevi ieşind din diferite săli de clasă. Noile generaţii de învăţaţi de la Arbinger, mi-am zis eu, studiindu-le chipurile tinere. Multora dintre ei le era

destinat să devină lideri, însă nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva printre ei mai era vreun alt sociopat ca Robson Westerfield.

Am ieşit din curtea şcolii şi am pornit de-a lungul străzii principale, care începea chiar din dreptul liceului. Pe hartă observasem că ducea în linie dreaptă de la Arbinger, din sudul oraşului, Ia Academia pentru fete Jenna Calish, în partea de nord. New Costwold este unul dintre sătucurile acelea încântătoare din New England, construite în jurul şcolilor din vecinătate. Are un magazin universal, un cinematograf, o bibliotecă, mai multe magazine de confecţii şi câteva restaurante discrete. Am renunţat la gândul să stau pe acolo în speranţa că voi putea alia ceva de la elevi. Craig Parshall îmi dăduse toate informaţiile de care aveam nevoie şi ştiam că era mai bine să continui să-i caut pe colegii lui Rob Westerficid, decât să mai pierd vremea la Arbinger.

Era, însă, aproape de vremea prânzului şi am simţit cum începe să mă necăjească o durere de cap, pe de-o parte din cauza foamei, pe de alta pentru că nu dormisem suficient cu o noapte înainte.

La câteva clădiri de Arbinger am dat de un restaurant numit Bibliolcca. Mi-a atras atenţia denumirea aceasta bizară, scrisă de mână, şi am bănuit că ar putea fi un loc unde supa era pregătită în casă. M-am hotărât să o încerc, aşa că am parcat undeva, în apropiere.

De vreme ce era înainte de prânz, eu eram primul client, iar ospătăriţa, o femeie veselă, vioaie, care se apropia de cincizeci de ani, a fost încântată nu numai să mă invite să-mi aleg singură una dintre multele măsuţe, dar se arătă dornică să mă pună la curent cu istoria edificiului.

— E afacerea familiei de cincizeci de ani, mă asigură ea. Mama mea, Antoinette Duval, a iniţiat totul. A fost dintotdeauna o bucătăreasă excelentă, iar lata, ca să-i facă pe plac, a susţinut-o. A avut un succes atât de mare, încât el a renunţat la slujba lui şi s-a alăturat acestei afaceri. Acum s-au pensionat amândoi, aşa că le-am luat locul eu şi

sora mea. Însă mama tot mai vine de câteva ori pe săptămână, să gătească unele din specialităţile ei. Chiar acum este în bucătărie, aşa că dacă vă place supa de ceapă, să ştiţi că a pregătit-o chiar acum.

Am comandat imediat şi a fost grozavă, întocmai cum mă aşteptam. Ospătăriţa veni din nou, să-mi afle părerea, iar când i-am spus că a fost dumnezeiască, a zâmbit vădit mulţumită. Apoi, pentru că mai apăruseră doar câţiva muşterii.

s-a oprit la masa mea şi m-a întrebat dacă locuiesc în zonă sau dacă eram doar în trecere. Am hotărât să spun adevărul:

— Sunt ziaristă şi scriu un articol despre Rob Westerfield, care tocmai a fost eliberat din închisoarea Sing Sing. Îl cunoaşteţi?

Figura i s-a transformat deodată din prietenoasă în reţinută, chiar rigidă şi îşi strânse buzele. Apoi se întoarse brusc şi plecă de lângă mine. Măi, să fie, mi-am zis eu. Bine că aproape mi-am terminat supa. Se pare că e gata să mă dea afară.

După câteva momente se întoarse, de data aceasta însoţită de o femeie plinuţă şi cu părul alb. Femeia mai în vârstă purta un şorţ de bucătar şi, pe măsură ce înainta către masa mea, îşi ştergea mâinile pe un colţ al acestuia.

— Mamă, zise ospătăriţa, doamna aceasta scrie un articol despre Rob Westerfield. Poate ai vrea să-i spui şi dumneata ceva în legătură cu el.

— Rob Westerfield. Doamna Duval aproape că îi scuipă numele. E un om rău. De ce l-au eliberat din închisoare?

Nu trebuia să o trag de limbă ca să aflu ce voia să povestească.

— A venit aici împreună cu părinţii lui într-una din zilele petrecute cu ei. Câţi ani să fi avut? Cred că cincisprezece. Se certa cu tatăl lui. Nu ştiu ce se întâmplase, dar el s-a ridicat să plece. Ospătăriţa trecea prin spatele lui, aşa că a dat peste tavă. Toată mâncarea s-a vărsat pe el. Credeţi-mă, domnişoară, în viaţa mea n-am

mai văzut una ca asta. A apucat braţul fetei aceleia şi i l-a sucit până a început, biata de ea, să ţipe. Omul acesta e o *fiară*.

— Aţi chematpoliţia?

— Tocmai voiam să fac asta, dar mama lui m-a implorat să aştept puţin. Atunci taică-său a desfăcut portofelul şi i-a dat ospătăriţei cinci sute de dolari. Era doar o copilă. l-a primit. Şi a promis că nu-l va da în judecată. Apoi tatăl lui Westerfield mi-a zis să trec toată mâncarea risipită în contul lui.

— Şi Rob Westerfield ce-a făcut?

— A şters-o şi i-a lăsat pe părinţii lui să se descurce cu mizeria făcută de el. Mamei lui îi era tare ruşine pentru cele întâmplate. După ce tatăl i-a plătit ospătăriţei, mi-a zis că vina era a ei şi că fiul lui a reacţionat în felul acela pentru că i se făcuse observaţie. Mi-a mai spus că ar trebui să-mi instruiesc mai bine ospătăriţele înainte să le las să ducă o tavă cu mâncare.

— Şi dumneavoastră ce aţi făcut?

— I-am spus că nu le mai oferim niciun serviciu şi i-am cerut să iasă din restaurant.

— Nu vă puteţi închipui cum este mama când se înfurie, adăugă fiica ei. Le-a luat farfuriile din faţă – care abia le fuseseră aduse – şi le-a dus în bucătărie.

— Însă mi-a părut rău pentru doamna Westerfield, zise doamna Duval. Era atât de mâhnită. De fapt, chiar mi-a scris o scrisoare plină de amabilitate prin care îşi cerea scuze pentru cele întâmplate. Încă o am printre hârtiile mele.

După o jumătate de oră, când plecam de la *Bibliotecă*, aveam permisiunea să scriu în pagina mea web despre întâmplarea aceasta şi chiar mi se promisese o copie a scrisorii trimise de doamna Westerfield doamnei Duval. În plus, aveam de gând să-i fac o vizită şi doamnei Margaret Fisher, ospătăriţa cea tânără căreia Rob Westerfield îi sucise un braţ. Acum era medic psiholog şi locuia la două oraşe distanţă şi, bineînţeles, era dornică să stea de vorbă cu mine. Şi-l amintea chiar foarte bine pe

Rob Westerfield.

— Strângeam bani pentru a urma colegiul, îşi aminti dr. Fisher. La vremea aceea cei cinci sute de dolari pe care mi i-a dat tatăl lui mi s-au părut o avere. Privind lucrurile din perspectiva de acum, îmi pare rău că nu am făcut o plângere împotriva lui. Individul acesta este violent şi tot ce ştiu eu despre mintea omenească mă face să cred că douăzeci şi doi de ani petrecuţi în închisoare nu l-au schimbat niciun pic.

Era o femeie încântătoare care abia depăşise vârsta de patruzeci de ani, cu fire cărunte de păr şi cu o figură tânără. Mi-a spus că vinerea are consultaţii doar până la prânz şi că atunci când am sunat-o eu, tocmai se pregătea de plecare.

— Am văzut acum două seri la televizor interviul cu el, îmi spuse. Cât de inocent părea! Mi-a iacul silă să văd atâta ipocrizie, aşa că îmi dau seama ce trebuie să simţi *tu*.

I-am povestit şi cu de încercarea mea cu site-ul şi cum fusesem la poarta închisorii, stând cu pancarta aceea în mână, căutând informaţii despre comportamentul lui Rob în închisoare.

— M-ar mira să nu fie mai multe incidente despre care tu încă să nu ştii, îmi zise ea. Dar ce a făcut în anii dintre perioada petrecută aici, la şcoală, şi momentul în care a fost arestat pentru omorârea surorii tale? câţi ani avea când a fost băgat la închisoare?

— Douăzeci.

— Ştiindu-i trecutul, mă îndoiesc că nu au mai fost şi alte situaţii care au fost trecute sub tăcere. Ellie, tu te-ai gândit măcar un pic la faptul că eşti o ameninţare pemianentă pentru el? Zici că bunica lui este o persoană foarte precaută. Dacă află de site-ul tău şi îl accesează, ori pune pe altcineva s-o facă pentru ea? Dacă citeşte atâtea lucruri negative în legătură cu el, ce-ar reţine-o să nu-şi modifice testamentul înainte ca Weslerfield să obţină al doilea proces?

— Păi ar fi grozav! am zis eu. Îmi place ideea că datorită mic banii familiei ar putea fi orientaţi spre un act

de binefacere.

— În locul tău eu aş avea mare grijă, mai spuse dr. Fisher, pe un ton reţinut.

M-am gândit mai bine la sfatul ei şi m-am întors la Oldham. Cineva pătrunsese prin efracţie în apartamentul meu, iar în computer îmi fusese lăsată un fel de ameninţare. M-am tot gândit dacă este cazul să implic poliţia. Dar pentru acelaşi motiv pe care i-l dădusem şi doamnei Hilmer, mi-am dat seama că e mai bine să nu o fac; nu aveam de gând să risc să fiu luată drept nebună. Pe de altă parte, nu aveam niciun drept să o pun în pericol pe doamna Hilmer. Am hotărât că trebuia să-mi găsesc o altă locuinţă.

Dr. Fisher mi-a permis să-i folosesc numele în relatarea celor întâmplate la restaurant. Mai este ceva ce aş vrea să introduc pe site – invitaţii pentru toţi cei care doresc să facă publice problemele pe care le-au avut cu Rob Westerfield în anii de dinaintea arestării lui.

Era după-amiază, târziu, când am parcat maşina în faţa casei de oaspeţi. Mă oprisem în Oldham la supermarket ca să-mi mai cumpăr diverse lucruri de care aveam nevoie. Aveam de gând să pregătesc o cină cât se putea de simplă: scoici, cartofi copţi şi salată. Apoi voiam să mă uit puţin la televizor şi să mă culc devreme. Trebuia să încep să lucrez la cartea pe care mă angajasem s-o scriu despre Westerfield şi, întrucât materialul de pe site putea fi repetat în carte, se cuvenea să-i aduc ceva modificări.

Casa doamnei Hilmer era cufundată în întuneric, aşa că nu eram sigură dacă venise. M-am gândit că poate maşina era în garaj, dar că nu apucase să aprindă luminile, aşa că, îndată ce am intrat în casă, i-am dat telefon. A răspuns imediat şi mi-am dat seama că vocea îi era tulburată.

— Ellie, poate sună ciudat, dar cred că m-a urmărit cineva astăzi, când am mers la bibliotecă.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Tu ştii cât de liniştită este strada asta. Dar nici nu am ieşit bine de pe alee, când am zărit o altă maşină în

oglinda retrovizoare. A rămas la o anumită distanţă în spatele meu şi nu s-a oprit decât după ce am intrat eu în parcarea de lângă bibliotecă. După aceea am impresia că aceeaşi maşină m-a urmărit când m-am întors acasă.

— A trecut mai departe după ce aţi oprit dumneavoastră?

— Da.

— Puteţi să o descrieţi?

— Era de dimensiuni medii, închisă la culoare, neagră sau albastră. Era destul de departe în urma mea, ca să-l pot vedea pe şofer, dar am impresia că era un bărbat. Ellie, crezi că cel care a intrat noaptea trecută în apartament încă dă târcoale pe aici?

— Nu ştiu ce să zic.

— O să chem poliţia, aşa că o să le povestesc şi de noaptea trecută.

— Da, desigur.

Nu mi-am putut ierta teama pe care am simţit-o în glasul doamnei Hilmer. Fără îndoială că până acum biata femeie se simţise în siguranţă în propria ei casă. Mă rugam să nu-i fi distrus acel sentiment de siguranţă cu necazurile pe care le atrăgeam.

După vreo zece minute, o maşină de poliţie opri în faţa casei şi, după ce chibzuii puţin, am hotărât să ies. Ofiţerul, care se vedea că era de multă vreme în slujba poliţiei, nu ştia ce să creadă despre suspiciunea doamnei Hilmer.

— Cel care se afla în maşina aceea nu a încercat nicicum să vă oprească sau să ia în vreun fel legătura cu dumneavoastră? o întreba el când am ajuns la ei.

— Nu. Doamna Hilmer făcu prezentările. Ellie, îl cunosc pe ofiţerul White de mulţi ani.

Avea o faţă brăzdată de cute, de parcă petrecuse mai toată viaţa în aer liber.

— La spuneţi-mi, domnişoară Cavanaugh, ce e cu intrusul acesta?

Nu-şi ascunse chiar deloc scepticismul când i-am spus despre stilou şi despre accesarea documentului din

calculator.

— Vreţi să spuneţi că de bijuterii nu s-a atins nimeni şi că singura dovadă a prezenţei cuiva în apartament este aceea că, după părerea dumneavoastră, stiloul v-a fost mutat dintr-o parte a agendei în cealaltă şi că au apărut într-un document din computerul dumneavoastră nişte cuvinte pe care nu vă amintiţi să le fi scris.

— Pe care *nu* le-am scris, l-am corectat eu.

A fost suficient de politicos cât să nu mă contrazică în mod direct, dar imediat adăugă:

— Doamnă Hilmer, o să supraveghem casa în următoarele câteva zile, dar cred că v-a cam tulburat povestea pe care v-a istorisit-o în dimineaţa aceasta domnişoară Cavanaugh şi din cauza aceasta vi s-a părut că vedeţi maşina aceea. E foarte posibil să nu fi fost nimic.

Povestea mea, am repetat în sinea mea. Mulţumesc tare mult. Dar apoi a spus că ar vrea să verifice yala de la apartament. I-am promis doamnei Hilmer că îi voi telefona, după care am pornit spre casa de oaspeţi împreună cu ofiţerul White. A cercetat cu luare-aminte yala şi a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine: nu fusese deloc forţată.

A mai zăbovit puţin, încercând să ia o hotărâre, după care zise:

— Am auzit, domnişoară Cavanaugh, că ieri aţi fost la Sing Sing.

N-am răspuns. Stăteam amândoi în holul din faţa apartamentului. Nu mi-a cerut să-i arăt documentul din computer, dovadă a lipsei de încredere în „povestea” mea. Nu aveam de gând să-l invit înăuntru, pentru că voiam să termin odată cu atitudinea asta a lui.

— Domnişoară Cavanaugh, eram aici când a fost ucisă sora dumneavoastră şi înţeleg suferinţa familiei dumneavoastră. Dar dacă Rob Westerfield a comis crima, atunci el şi-a ispăşit pedeapsa, şi trebuie să vă mărturisesc că sunt o mulţime de oameni în oraşul acesta care îl ştiu drept un băiat cam sălbatic, dar care cred că a fost acuzat pe nedrept.

— Asta este şi părerea dumneavoastră, domnule

ofiţer White?

— Sincer, da. Mereu am fost de părere că Paulie Stroebel este vinovatul. Sunt multe lucruri care n-au fost spuse la proces.

— Cum ar fi…

— S-a lăudat la mai mulţi copii din şcoală că sora dumneavoastră urma să meargă împreună cu el la o petrecere de Ziua Recunoştinţei. Dacă ea le-a spus unora dintre ei, în special prietenelor ci celor mai apropiate, că merge doar pentru că Rob Westerfield nu ar putea fi gelos pe un tip ca Paulie şi dacă. Lui i-a ajuns aşa ceva la ureche, este foarte posibil să se fi înfuriat. Maşina lui Rob Westerfield era parcată la service. Singură aţi spus la proces că Paulie i-a spus Andrcei că o urmărise o dată la ascunzătoare. Şi apoi a mai fost şi consilierul acela care ajurat că atunci când Paulie a auzit că a fost găsit trupul Andreei, ea l-a auzit zicând: *N-am crezut că a murit*.

— Iar lângă el era un elev care ajurat că ceea ce a spus a fost: *Nu-mi vine să cred că e moartă*. O diferenţă destul de mare, domnule ofiţer.

— E clar că nu o să ajungem să ne înţelegem în privinţa asta, dar lăsaţi-mă să vă dau un sfat.

Cred că şi-a dat seama că voiam să resping ideea aceasta, pentru că a continuat imediat:

— Ascultaţi-mă până la capăt. Nu e deloc un lucru înţelept din partea dumneavoastră să veniţi cu astfel de pancarte la Sing Sing. Cei pe care îi vedeţi ieşind de acolo sunt criminali înrăiţi. Iar dumneavoastră veniţi şi staţi acolo, o tânără atât de atrăgătoare, ţinând în mână o pancartă pe care stă scris numărul dumneavoastră de telefon şi implorându-i să vă sune. Jumătate dintre borfaşii aceia revin după câţiva ani în închisoare. La ce credeţi că le stă mintea când văd o femeie ca dumneavoastră căutând necazul cu luminarea?

M-am uitat la el cu atenţie. Am văzut pe chipul lui o îngrijorare sinceră. Şi, fără îndoială, avea dreptate.

— Domnule ofiţer White, pe dumneavoastră şi pe cei asemenea dumneavoastră încerc eu să-i conving, i-am zis.

Îmi dau seama că sora mea se temea teribil de Rob Westerfield şi, după câte am aflat astăzi, înţeleg şi de ce. Dacă sunt în pericol, o să merg pe mâna celor care au văzut pancarta aceea, asta dacă, bineînţeles, nu sunt în legătură strânsă cu Rob Westerfield şi familia lui.

Atunci mi-a trecut prin minte să i-l descriu pe individul cu care vorbisem în parcarea de la gară. L-am rugat să se intereseze dacă fusese eliberat cu o zi înainte un deţinut căruia să i se potrivească descrierea făcută de mine.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu această informaţie? mă întrebă.

— Bine. Haideţi să o lăsăm baltă, am răspuns eu.

Trebuie că doamna Hilrner îl văzuse pe ofiţer plecând.

Mobilul meu sună chiar când luminile de la maşina poliţiei dispăreau în depărtare, pe şosea.

— Ellie, îmi zise ea, am făcut copii după ziare şi după transcrierea procesului. Ai nevoie în seara asta de originale? Ştii, mă întâlnesc cu nişte prieteni să mergem la film şi să luăm cina şi până pe la zece nu cred că o să mă întorc.

Nu-mi plăcea sentimentul de teamă la gândul că aş putea ţine la mine şi copiile şi originalele.

— Vin imediat, am zis eu.

— Nu. Te sun eu când plec. O să trec pe la tine cu maşina, cobori şi îţi dau rucsacul.

Câteva minute mai târziu, apăru. Era abia patru şi jumătate după-amiaza, dar era deja întuneric. Cu toate acestea, mi-am dat seama de tensiunea care se citea pe chipul ci atunci când lăsă geamul să poată vorbi cu mine.

— S-a mai întâmplat şi altceva? am întrebat eu.

— Acum câteva minute am primit un telefon. Nu ştiu cine era. Agenda telefonului îmi era blocată.

— Spuneţi-mi despre ce e vorba.

— Ştiu că e o nebunie, dar cineva mi-a spus să am mare grijă dacă ţin lângă mine o psihopată. Mi-a spus că ai fost internată într-un sanatoriu de boli psihice pentru că ai

provocat un incendiu într-o clasă.

— Nici pomeneală. N-am fost nici măcar o singură zi într-un spital în viaţa mea, darămite într-unul de psihiatric.

Mi-am dat seama după umbra de linişte care se aşternu pe chipul ei că doamna Hilmer mă credea. Dar asta nu însemna că se îndoia întru totul de spusele celui care sunase. La urma urmelor, prima dată când o vizitasem mi-a dat de înţeles că Rob Westerficid ar putea fi nevinovat şi că eu făcusem din moartea Andrcei o obsesie.

— Ellie, dar de ce ar spune cineva un lucru atât de oribil despre tine? se revoltă ea. Şi cum poţi să-l determini să nu mai spună aşa ceva şi altora?

— Fără îndoială că cineva încearcă să mă discrediteze şi problema este că nu pot face nimic să-l opresc.

Am deschis portiera din spate a maşinii şi mi-am luat rucsacul. Încercam să-mi aleg cu grijă vorbele.

— Doamnă Hilmer, cred că ar fi mai bine ca mâine dimineaţă să mă mut din nou la han. Ofiţerul White e de părere că s-ar putea să atrag tot felul de oameni ciudaţi pentru că am stat la poarta închisorii cu pancarta aceea în mână şi nu pot permite ca aceştia să ajungă pe aici. Sunt mai în siguranţă la han şi totodată vă veţi recăpăta şi dumneavoastră liniştea.

A fost suficient de sinceră ca să nu mă contrazică. Vocea îi era mai liniştită când mi-a zis:

— Chiar cred că *ai fi* mai în siguranţă, Ellie.

Făcu o pauză, după care continuă la fel de sinceră:

— Cred că şi eu aş fi mai liniştită.

Apoi plecă.

M-am întors în casă cu rucsacul în mână, simţindu-mă goală pe dinăuntru. În timpurile biblice leproşii erau obligaţi să poarte un clopot la gât şi să strige „Murdar, murdar” dacă se întâmpla ca cineva să treacă pe lângă ei. Pot să jur că în momentul acela nu-mi era străină condiţia de lepros.

Am lăsat rucsacul din mână şi m-am dus în dormitor să mă schimb. M-am dezbrăcat de jachetă şi mi-am pus un

pulover, mi-am scos pantofii şi m-am afundat în nişte papuci mai vechi, îmblăniţi. După aceea m-am întors în sufragerie, mi-am turnat un pahar de vin şi m-am aşezat în scaunul cel mare, cu picioarele pe pernă.

Puloverul şi papucii erau ţinuta mea cea mai comodă. Pentru o clipă gândul mi-a zburat la alinarea pe care mi-o aducea cândva Bones, câinele meu din pluş cu blană moale cu care împărţeam perna când eram mică. Îl lăsasem într-o cutie pe raftul de sus al unui dulap din apartamentul meu din Atlanta. Acum împărţea cutia cu alte amintiri pe care mama le păstrase din trecut, cum ar fi albumul ei cu fotografii de la nuntă, fotografii cu întreaga familie, hăinuţe de când eram copii; amintirea mai dureroasă decât toate acestea la un loc era uniforma Andreci. Pentru o clipă am simţit o ciudă de-a dreptul copilărească pentru că Bones nu se afla acum cu mine.

Apoi, în timp ce sorbeam vinul, mi-am amintit de câte ori plecasem cu Pete de la lucru şi zăbovisem aşa, în faţa unui pahar cu vin, înainte să comandăm cina.

Iată două amintiri: mama căutându-şi liniştea în băutură şi Pete împreună cu mine relaxându-ne şi glumind pe seama a ceea era, uneori, o zi obositoare şi agitată.

De zece zile de când luaserăm ultima oară masa împreună în Atlanta, nu mai primisem veşti de la el. Ochii care nu se văd, se uită, mi-am zis eu. Îşi caută altceva de lucru. „S-au schimbat priorităţile”, cum spune jargonul oamenilor de afaceri când unui şefi se cere să elibereze biroul.

Sau când el însuşi caută să rupă legăturile. Sau toate la un loc.

21

oră mai târziu, vremea se schimbă brusc. Zăngănitul uşor care se auzi la geamul de deasupra chiuvetei era primul semn că vântul se înteţise. M-am ridicat şi am pornit radiatorul, după care m-am întors în faţa computerului. Simţind că nu eram departe de a mi se face milă de mine însămi, m-am apucat să lucrez la ceea ce avea să devină prologul cărţii mele.

După mai multe tentative eşuate, mi-am dat seama că se cuvenea să încep cu ultima amintire a Andreei şi, pe măsură ce scriam, amintirea prindea contur tot mai clar. Îi vedeam camera cu patul acoperit cu o cuvertură albă, de organdi, ferestrele erau încadrate de draperii cu franjuri. Mi-am amintit şi vechea comodă pe care o cumpărase mama de la magazinul cu antichităţi şi de care avusese atâta grijă.

O vedeam pe Andrea plângând, în timp ce vorbea la telefon cu Rob Westerfield, apoi punându-şi la gât medalionul, în timp ce scriam am avut senzaţia că mai era ceva în legătură cu acel medalion, ceva care încă îmi scăpa. Ştiam că dacă l-aş vedea acum nu l-aş mai recunoaşte, dar la vremea respectivă îl descrisesem în amănunt poliţiei – descriere care cu ani în urmă nu fusese luată în seamă, fiind pusă pe seama imaginaţiei de copil.

Însă eram sigură că îl purta atunci când am găsit-o, tot aşa cum eram sigură că îl simţisem pe Rob Westerfield în ascunzătoarea din garaj. Mai târziu mama mi-a spus că le-a luat ceva vreme ci şi tatălui meu până m-au liniştit, ca să le pot spune în mod coerent unde am găsit trupul Andreei. Destulă vreme pentru ca Rob să fugă. Şi luase cu el şi medalionul.

Când a depus mărturie, a susţinut că în timpul acela făcea jogging undeva departe de garaj. În orice caz, spălase hainele pe care le purtase în dimineaţa aceea, împreună cu cele pătate de sânge din seara precedentă.

M-am mirat încă o dată de riscul imens pe care şi l-a asumat întorcându-se la garaj. De ce şi-a luat înapoi medalionul? Se temuse ca nu cumva acesta să fie o dovadă că Andrea nu era doar o puştoaică îndrăgostită nebuneşte de el? Gândindu-mă la dimineaţa aceea şi la respiraţia lui agitată pe care o auzisem de partea cealaltă a dubiţei, am simţit cum mâinile umede mi se lipesc de tastatură.

Dacă nu m-aş fi strecurat singură în pădure şi l-aş fi luat cu mine pe tatăl meu? L-ar fi prins pe Rob în garaj. Oare panica să-l fi adus înapoi? Să fi vrut să se convingă de faptul că ce făcuse el nu era doar un coşmar? Sau, mai rău,

să se fi întors pentru a se asigura că Andrea nu mai trăia?

Pe la şapte am deschis cuptorul şi am pus la copt un cartofi după aceea m-am întors la masa de lucru. La puţină vreme, sună telefonul; era Pete Lawlor.

— Bună, Ellie.

Am simţit imediat în vocea lui ceva care mă făcu să aştept cu încordare vestea pe care urma să mi-o dea.

— Ce s-a întâmplat, Pete?

— Dar ştiu că nu pierzi vremea cu vorbărie goală.

— Niciodată. Nu aşa ne-a fost înţelegerea?

— Ba da. Ellie, se vinde ziarul. E un lucru deja stabilit. Luni se va publica şi anunţul. Angajaţii vor fi disponibilizaţi pe capete.

— Şi tu?

— Mic mi-au oferit un post. I-am refuzat.

— Mi-ai spus că aşa ai să faci.

— Am întrebat şi de tine: din surse neoficiale şi confidenţiale am aflat că nu au de gând să păstreze rubrica de reportaje-investigaţii.

Mă aşteptam la astfel de veşti, însă mi-am dat seama deodată că parcă îmi pierdusem rădăcinile.

— Pete, tu te-ai hotărât unde ai să mergi?

— Încă nu sunt sigur, dar înainte să mă hotărăsc s-ar putea să am o întrevedere cu anumite persoane din New York. Poate când ajung acolo închiriez o maşină şi trec să te văd, sau poate chiar ne întâlnim în oraş.

— Mi-ar plăcea. Mă aşteptam să primesc o carte poştală din Houston sau din L.A.

— Eu nu trimit cărţi poştale. Ellie, îţi urmăresc de ceva vreme site-ul.

— Deocamdată are prea puţine informaţii. Arată ca un fel de pancartă, în genul celor care se afişează într-un magazin pe care tocmai l-ai închiriat. Ştii la ce mă refer: *Nu rataţi marea deschidere*. Însă am descoperit o mulţime de lucruri murdare în legătură cu Westerficid. Dacă Jake Bern are să-l caracterizeze ca pe un puşti american exemplar, atunci cartea lui va trebui să fie vândută ca pură ficţiune.

— Ellie, nu-mi stă în fire să…

Nu l-am lăsat să continue.

— Haide, Pete, doar nu vrei să-mi spui şi tu să fiu foarte precaută. Deja am fost avertizată de vecina mea, de un psiholog şi de un poliţist. Şi toate s-au petrecut azi.

— Atunci mă alătur şi eu echipei.

— Hai să schimbăm subiectul. Ai reuşit să slăbeşti?

— Am ceva mai bun. Am hotărât că arăt cum nu se poate mai bine aşa, cum mă ştii. Bine, o să te sun când o să ştiu ziua în care vin. Sau poţi să mă suni tu oricând ai nevoie de ceva, ştii asta. Sunt destul de ieftine convorbirile noaptea.

A închis înainte să-i pot spune la revedere.

Mi-am închis mobilul şi l-am lăsat lângă computer. În vreme ce îmi făceam salata mă gândeam că rămâneam fără slujbă. Semnarea contractului pentru carte mă salva pentru o perioadă, dar ce rămâne de făcut când toate acestea se vor fi terminat, iar eu îmi voi fi cheltuit toată energia anihilând încercarea lui Rob Westerfield de a se reinventa?

Să mă întorc în Atlanta? Dar prietenii mei de la ziar vor fi împrăştiaţi. Uite încă un neajuns: e foarte greu în zilele noastre să-ţi găseşti un post de jurnalist. Prea multe ziare au fost „înghiţite” de cele mai puternice sau au dispărut cu totul. Iar după ce cartea va fi terminată iar eu voi fi lăsat toate acestea în urmă, oare unde mi-aş dori să trăiesc? Iată o întrebare care nu mi-a dat pace nici când luam cina, nici când încercam să mă concentrez asupra unei reviste pe care o cumpărasem de la supermarket.

Strângeam masa când am auzit din nou telefonul.

— Dumneata eşti duduia care ţinea ieri o pancartă în faţa închisorii? mă întrebă o voce răguşită de bărbat.

— Da. Aveam emoţii. Telefonul meu nu afişa numărul de unde suna individul.

— S-ar putea să-ţi pot vinde un pont despre Westerfield. Cât eşti dispusă să plăteşti?

— Păi, depinde de informaţie.

— Mai întâi vreau banii.

— Cât?

— Cincimii de parai.

— Nu dispun de aşa o sumă.

— Atunci s-o lăsăm baltă. Dar cu ce-ai auzi de la mine, ai putea să-l bagi pe Westerfield înapoi la Sing Sing pe viaţă.

Să fi fost o cacealma? Nu aveam de unde să ştiu, însă nu puteam risca să-l pierd. Mi-am amintit de avansul pe care trebuia să-l primesc.

— Într-o săptămână sau două o să primesc nişte bani. Măcar dă-mi un indiciu.

— Ce zici de asta? Anul trecut, când era ameţit de câtă cocaină luase, Westerfield mi-a spus că l-a omorât pe unul când avea optsprezece ani. Merită numele individului cinci mii de dolari, sau nu? Gândeşte-te. O să mai sun săptămâna viitoare.

Şi mi-a închis telefonul.

Margaret Fisher chiar îmi spusese în după-amiaza aceea că după aprecierea ei de psiholog Rob Westerfield făcuse şi alte crime înaintea Andreei. M-am gândit la incidentele de care aflasem în cursul zilei la şcoală şi la restaurant. Dar dacă omorâse într-adevăr pe cineva…

Deodată situaţia devenise cu totul alta. Dacă cel care mă sunase spunea adevărul şi chiar putea să-mi spună numele victimei, nume pe care să-l pot verifica, era uşor să fac săpături şi să dau de rădăcinile cazului. Putea, bineînţeles, să fie vorba de o farsă prin care un escroc încerca să pună mâna pe cinci mii de dolari. Trebuia să mă gândesc bine dacă era cazul să risc atât de mult.

Stăteam în faţa computerului, privind cu atenţie fişierul pe care îl deschisesem. Citind descrierea pe care i-o făcusem Andreei în acele momente în care fuseserăm împreună pentru ultima oară, mi-am dat seama că pentru a-l vedea pe Rob Westerileld înapoi la închisoare merita să risc toţi banii pe care îi câştigasem în viaţa mea.

Lângă computer se afla un pahar cu apă. L-am luat în mână şi l-am ridicat, închinând, parcă, în memoria Andreei şi pentru încercările de a-l băga pe Westerfield la

închisoare.

Am făcut ordine în bucătărie şi am deschis televizorul, să văd şi eu ştirile locale. Era sport şi erau prezentate secvenţe de la un meci de baschet. Cel care înscrisese şi adusese victoria era Teddy Cavanaugh. Am rămas cu ochii pironiţi la fratele meu vitreg, pe care nu-l întâlnisem niciodată.

Semăna perfect cu mine. Era mai tânăr, desigur, abia trecuse de adolescenţă, însă ochii, nasul, gura şi pometii erau identici cu ai mei. Privea direct în obiectivul aparatului de filmat şi m-am simţit de parcă ne-am privit o clipă în ochi.

Apoi, înainte să apuc să schimb canalul, majoretele începură să-i scandeze numele.

+ *J* + *J*

II Mi joamna Hilmer îmi spusese că Joan Lashicy St. Martin locuia în apropiere de Graymoor, mănăstirea călugărilor franciscani. Trecând pe lângă minunata proprietate Graymoor, mi-am amintit zilele când mergeam împreună cu părinţii şi cu Andrea acolo, la slujbă.

Mama povestea uneori de ziua când am fost pentru ultima dată acolo; asta se întâmplase cu puţin timp înainte de moartea Andreei. În ziua aceea, Andrea avea chef de glume şi îmi tot spunea la ureche lucruri trăsnite; în timpul slujbei, chiar m-a pufnit râsul. Mama ne-a despărţit, iar după slujbă i-a spus tatii că ar trebui să mergem direct acasă şi să renunţăm la gustarea pe care o aşteptam cu atâta nerăbdare la hanul Muntele Ursului.

„Nici măcar Andrea nu l-a putut îndupleca pe tata în ziua aceea”, îşi amintea mama. Bineînţeles că după toate câte se întâmplară câteva săptămâni mai târziu, mi-a părut rău că nu ne-am bucurat ca pentru ultima dată de momentul acela de fericire.

Cu o zi înainte… ultimul moment de fericire… Mă întreb dacă voi putea trece vreodată peste aceste remarce. Cu siguranţă astăzi nu voi putea, m-am gândit eu în timp ce mă îndreptam fără grabă către locuinţa lui Joan.

Stătea într-o casă cu două etaje într-o zonă

splendidă, împădurită. Şindrila albă strălucea în lumina soarelui şi contrasta plăcut cu obloanele verzi de la ferestre. Am parcat pe aleea din faţa casei, am urcat treptele şi am sunat.

A răspuns chiar Joan. Întotdeauna îmi păruse înaltă, însă acum îmi dădeam seama că în aceşti douăzeci şi doi de ani nu crescuse deloc. Părul ei castaniu şi lung era acum până la baza gâtului şi am observat imediat că se mai împlinise. Îmi aduceam aminte că era o fată foarte frumoasă. Aş zice că a rămas tot aşa, cel puţin în ceea ce priveşte zâmbetul – era genul acela de persoană căreia zâmbetul îi înfrumuseţează şi îi luminează întreaga figură. Când ne-am privit, ochii i se umeziră pentru o clipă, după care îmi prinse, bucuroasă, mâinile într-ale ei.

— Micuţa Ellie, spuse ea. Doamne Dumnezeule, dar mă aşteptam să fii mai scundă decât mine. Erai atât de mică!

Amrâs.

— Ştiu. Aşa reacţionează toţi cei care mă ştiu de mică.

Mă luă de braţ.

— Haide înăuntru, am pus de cafea şi am băgat şi nişte brioşe la cuptor. Nu ştiu cât de bune o să iasă. Câteodată le reuşesc, alteori zici că sunt bombe.

Am trecut prin salon, care străbătea toată casa, de la intrare până în spate. Era genul de cameră care îmi plăcea mie mult – cu canapele moi, scaune mari cu spătar, o bibliotecă ce îmbrăca un perete întreg, cu şemineu, cu ferestre mari prin care se zăreau dealurile din împrejurimi.

Avem aceleaşi gusturi, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că asemănarea era valabilă şi în privinţa îmbrăcămintei. Eram amândouă îmbrăcate cu haine comode, cu pulovere şi pantaloni. Mă aşteptam să fiu întâmpinată de o femeie înaltă şi elegantă, cu păr lung. În afară de faptul că se aştepta să fiu mică de înălţime, sunt sigură că şi ea credea că voi fi îmbrăcată pretenţios. Mama avusese mereu tendinţa să ne îmbrace pe mine şi pe Andrea cât mai feminin, cât mai rafinat.

— Leo a ieşit puţin cu băieţii, zise ea. Cu ei trei alături, viaţa mea e mereu agitată.

În sufragerie masa era deja pregătită pentru noi două. Filtrul de cafea era în priză, pe bufet. Pe fereastră se vedea o privelişte încântătoare a fluviului Hudson.

— Nu m-aş sătura niciodată să privesc pe fereastra aceasta, am zis eu, aşezându-mă.

— Nici eu nu mă satur. Mulţi dintre cei care au stat aici au coborât în oraş, dar ştii ce se întâmplă acum? O mare parte dintre ei se întorc. Drumul până în Manhattan durează doar o oră şi ei sunt de părere că merită.

— O, Doamne, trebuie să scot brioşele din cuptor.

Şi dispăru în bucătărie.

Poate că nu arăta aşa cum mă aşteptam, însă era ceva la ea care rămăsese neschimbat! Era întotdeauna o plăcere să-i fii în preajmă. Fusese prietena cea mai bună a Andreei, aşa că venea mai tot timpul pe la noi. Aveam şi eu, bineînţeles, prietenele mele, dar dacă se întâmpla să nu fie niciuna la mine, Andrea şi Joan mă lăsau să stau cu ele şi de multe ori ascultam împreună casete în camera Andreei. Uneori, când îşi făceau temele împreună, îmi dădeau şi mie voie să mi le fac pe ale mele în aceeaşi cameră, cu condiţia să nu devin pisăloagă.

Joan reveni în sufragerie, ducând triumfătoare o tavă cu brioşe.

— Poţi să mă feliciţi, Ellie, îmi zise. Le-am scos exact la timp înainte să se ardă.

Am şi luat una să gust. Joan se aşează, desfăcu una, întinse unt deasupra, gustă şi spuse:

— Doamne, dar chiar sunt bune de mâncat!

Am râs amândouă, după care începurăm să vorbim. Voia să ştie cât mai multe despre mine, ce făcusem de când nu ne-am mai văzut, aşa că i-am prezentat foarte sumar viaţa mea de când aveam şapte ani şi până în prezent. Aflase de moartea mamei.

— Tatăl tău a dat un ferpar în ziarul local, zise ca Unul foarte înduioşător. Nu ştiai?

— Mie nu mi l-a trimis.

— Îl am eu pe aici, pe undeva. Dacă vrei, o să-l caut. Dar ar putea să-mi ia deuadinm. Sâni la pierde ordinală Ăżupi sunt şi pricepută la tăcut plF” ca Mef™”.

Iniţial am vrut să-i spun să nu se deranjeze, însă eram curioasă să văd ce scrisese tatăl meu.

— Dacă dai peste el, aş vrea să-l citesc şi eu, i-am zis încercând să nu par prea interesată. Dar lasă, nu-ţi bate capul acum cu asta.

Ştiam că Joan voia să mă întrebe dacă am păstrat legătura cu tatăl meu, dar probabil şi-a dat seama că nu doream să vorbesc despre el.

Aşa că zise:

— Mama ta a fost atât de frumoasă. Bine, şi tatăl tău a fost un bărbat foarte atrăgător. Îmi amintesc cât de mult mă intimida, însă cred că mă şi îndrăgostisem de el. Mi-a părut tare rău când am auzit că după proces s-au despărţit. Mereu am avut impresia că eraţi o familie fericită, pentru că vă vedeam mereu împreună şi făceaţi atâtea lucruri minunate, întotdeauna mi-am dorit ca şi familia mea să meargă duminica la hanul Muntele Ursului, aşa cum făceaţi voi.

— Chiar în urmă cu vreo oră m-am gândit la ultima gustare pe care trebuia să o luăm acolo şi n-am mai luat-o, i-am zis eu şi apoi i-am povestit lui Joan cum mă făcuse Andrea să râd.

Joanzâmbi.

— Şi mie îmi făcea uneori figura asta la întrunirile de la şcoală. Andrea se putea abţine incredibil de bine, iar eu dădeam de necaz când mă pufnea râsul în timp ce vorbea directorul.

Sorbind din cafea, îşi amintea de trecut.

— Părinţii mei sunt oameni cumsecade, dar, să spun drept, nu prea le place să se distreze. Nu am ieşit niciodată la un restaurant pentru că tata zicea că mâncarea e mai ieftină şi mai bună acasă. Din fericire, s-a mai dat pe brazdă acum, de când s-au mutat în Florida.

Joan râse.

— Dar când ies în oraş, e obligatoriu să ajungă la

restaurant până la ora cinci ca să prindă reducerile pentru primii clienţi, iar dacă vor şi un cocteil, îl prepară de acasă şi îl savurează în maşină, în parcare, înainte de cină. Nu-i aşa că sunt drăguţi?

După care adăugă:

— Adică aş înţelege dacă nu şi-ar permite, dar nu e cazul lui. Numai că tata este exagerat de econom. Mama glumeşte pe seama lui spunând că probabil mai are şi acum banii de la prima comuniune.

Joan mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Ellie, ca toată lumea de pe-aici, am urmărit şi eu la televizor interviul cu Rob Westerfield. Vărul meu este judecător. Zice că se fac atâtea presiuni pentru al doilea proces, încât nu-şi poate explica de ce nu a început încă activitatea juraţilor. Nu ai idee câtă influenţă are tatăl lui şi mai ales bunica lui, Dorothy Westerfield, care deja a donat sume *uriaşe* spitalelor, bibliotecilor şi şcolilor de aici. Vrea neapărat să aibă loc al doilea proces al lui Rob.

— Joan, ştii că vei fi citată ca martor, i-am zis eu.

— Da. Eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Andrea în viaţă. Ezită puţin, după care adăugă: Bine, în afară de cel care a ucis-o.

Un moment nu mai zise niciuna nimic. Eu am fost cea care a rupt tăcerea:

— Joan, trebuie neapărat să-mi spui tot ce-ţi aminteşti în legătură cu noaptea aceea. Am citit transcrierea procesului de nenumărate ori şi mă uimeşte cât de sumară este mărturia ta.

Îşi aşează coatele pe masă, îşi uni mâinile şi îşi sprijini bărbia de ele.

— *A fost* sumară pentru că nici procurorul, nici avocatul apărării nu mi-au pus întrebări pe care, privind acum în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să mi le pună.

— Ce fel de întrebări?

— De exemplu în legătură cu Will Nebels, răspunse ea Ţii minte că era un om bun la toate şi că, la nevoie, lucra pentru oricine din oraş. Pe voi v-a ajutat să faceţi veranda, nu?

— Da.

— Nouă ne-a reparat uşa garajului după ce a lovit-o mama cu maşina. După cum obişnuia tata să spună, când nu era beat turtă Will putea fi un dulgher de nădejde. Dar, bineînţeles, nu te puteai baza pe promisiunea lui că va veni la lucru.

— Da, îmi amintesc.

— Ceea ce tu nu ai cum să-ţi aminteşti este că eu şi Andrea spuneam despre el că parcă exagera puţin cu manifestările de prietenie, era prea prietenos.

— Prea prietenos?

Joan ridică din umeri.

— Astăzi, privind lucrurile din perspectiva de acum, aş zice că nu era departe de a abuza de copii. Adică, vezi tu, noi îl ştim pentru că fusese la noi acasă. Dar de multe ori, când îl întâlneam întâmplător pe stradă, ne îmbrăţişa pe fiecare foarte afectuos – deşi nu o făcea niciodată când în preajmă se afla şi un adult.

Nu-mi venea să cred.

— Joan, sunt sigură că, deşi aveam doar şapte ani, mi-aş fi dat seama dacă Andrea s-ar fi plâns tatălui meu în legătură cu el. Ceea ce ştiu sigur este că i-a poruncit să stea departe de Rob Westerfield.

— Ellie, acum douăzeci şi doi de ani noi, copiii, nu aveam cum să ne dăm seama că el putea fi mai mult decât un om fără rost. Pe vremea aceea ne spuneam cât de dezgustătoare erau îmbrăţişările lui Nebels şi felul în care ni se adresa: „fetele lui”. *Andrea, îţi place veranda pe care am construit-o împreună cu tatăl tău*? întreba el, zâmbind de-a dreptul exagerat, sau *Nu-i aşa, Joanie, că v-am reparat garajul cum nu se putea mai bine*? se miorlăia. Acum să nu mă înţelegi greşit, nu a abuzat de noi, însă gândindu-mă mai bine, îmi dau seama că era un beţivan fără scrupule şi nici nu încape discuţie că cea pe care pusese ochii era Andrea. Îmi aduc aminte că glumeam cu părinţii tăi, spunându-le că Andrea avea de gând să-l invite pe Will Nebels la petrecerea de Crăciun. Nu s-au gândit nicio clipă că ar putea să se ascundă ceva în spatele acelei

glume.

— Tatii i-a scăpat asta!

— Andrea se pricepea de minune să-l imite pe Will scoţându-şi pe furiş bere din cutia cu scule şi îmbătându-se în timp ce lucra. Tatăl tău nu avea cum să bănuiască existenţa unui pericol real în umbra acelor glume.

— Joan, nu înţeleg de ce îmi spui toate astea acum. Vrei să spui că toată povestea asta pe care o susţine Will Nebels acum nu e, de fapt, o minciună sfruntată pentru care îl plăteşte familia Westerfield?

— Ellie, de când l-am auzit pe Will Nebels în interviul lui Rob Westerfield mă tot întreb dacă e ceva adevărat din tot ce a spus. Oare chiar a fost în casa bătrânei doamne Westerfield în noaptea aceea? Oare chiar a văzut-o pe Andrea intrând în garaj? La multă vreme după cele întâmplate m-am întrebat dacă am văzut eu pe careva venind pe stradă în seara respectivă după plecarea Andrcei. Însă eram atât de confuză când am vorbit cu poliţiştii şi cu avocaţii, încât declaraţia mea nu a fost luată în considerare, pe motiv că manifestam isteric tipică vârstei.

Iar declaraţia mea a fost luată drept imaginaţie copilărească.

— Ştiu sigur că în perioada aceea Will Nebels îşi pierduse permisul de conducere şi că mergea mereu pe jos. Şi mai ştiu că avea şi o slăbiciune faţă de Andrea. Dacă ea spera să-l întâlnească pe Rob Westerfield în ascunzătoarea de la garaj şi a ajuns acolo mai devreme? Dacă Will a urmărit-o până acolo şi s-a dat la ea? Dacă ea s-a împotrivit şi în încercarea de a scăpa de el a căzut? Pe jos era ciment. La ceafa avea o rană despre care s-a spus că a fost provocată când, fiind lovită cu cricul, a căzut. Dar de ce n-ar fi posibil să fi fost lovită cu cricul *după* ce a căzut?

— Lovitura la ceafă doar ar fi ameţit-o, am zis eu. Ştiu asta de-atunci, de când s-au făcut cercetările.

— Nu mă întrerupe. Hai să presupunem, doar pentru o clipă, că aşa nenorocit cum este, Rob Westerfield spune

adevărul. Şi-a parcat maşina la service, a intrat la film şi, după ce s-a terminat, şi-a luat maşina şi a plecat spre ascunzătoare, să verifice dacă Andrea îl aştepta.

— Şi a găsit-o moartă?

— Da, şi a intrat în panică. Aşa cum a şi pretins.

A văzut că eram gata să protestez şi a ridicat o mână.

— Ellie, te rog să mă asculţi până la capăt. Se poate ca până la urmă fiecare să fi spus adevărul pe jumătate. Dacă Nebels s-a luptat cu Andrea şi ea a căzut, s-a lovit la cap şi şi-a pierdut cunoştinţa? Dacă el chiar a intrat în casa doamnei Dorothy Westerfield, încercând să hotărască ce avea de făcut mai departe? Lucrase acolo, aşa că ştia codul sistemului de alarmă. Şi atunci l-a văzut pe Paulie venind cu maşina.

— De ce şi-ar fi luat Paulie cricul din maşină?

— Poate doar ca să se apere, în cazul în care avea să dea peste Westerfield. Nu uita că doamna Watkins, consilierul şcolar, ajurat că l-a auzit pe Paulie spunând: *N-am crezut că a murit*.

— Joan, ce încerci să-mi spui?

— Ia gândeşte-te: Will Nebels a urmărit-o pe Andrea până la garaj şi s-a dat la ea. S-a ajuns la încăierare. Ea a căzut, s-a lovit şi şi-a pierdut cunoştinţa. El s-a strecurat în casă, când l-a văzut pe Paulie venind cu maşina, ieşind cu cricul în mână şi intrând apoi în garaj. După câteva momente, Paulie iese, urcă în maşină şi pleacă în viteză. Nebels nu ştie dacă nu cumva Paulie a plecat să cheme poliţia. Se întoarce în garaj. Vede cricul pe care îl scăpase Paulie. Will Nebels ştie că îl paşte închisoarea dacă Andrea spune ce i s-a întâmplat. O ucide, ia cricul cu el şi iese de acolo. După film, Rob se duce la garaj, o găseşte pe Andrea moartă şi intră în panică.

— Joan, nu-ţi dai seama că îţi scapă un lucru esenţial?

Nădăjduiam să nu par atât de iritată precum mă făcuse ipoteza ei.

— Cum a ajuns cricul înapoi în maşina lui Rob Westerfield?

— Ellie, Andrea a fost ucisă joi noaptea. Tu i-ai descoperit cadavrul abia vineri dimineaţa. Rob Westerfield nu a fost interogat decât sâmbătă după-amiază. În transcrierea procesului nu se precizează însă că vineri Will Nebels a lucrat nu ştiu ce pentru familia Westerfield. Maşina lui Rob se afla pe alee. Iar el obişnuia să-şi lase cheile în contact. Will ar fi putut foarte uşor să pună atunci cricul înăuntru.

— Joan, de unde ştii toate astea?

— Vărul meu, Andrew, judecătorul, a mai fost prin biroul procurorului. A fost prezent şi la procesul lui Rob Westerfield, aşa că îi este foarte cunoscut cazul acesta. Întotdeauna l-a privit pe Rob Westerfield ca pe o pacoste, ca pe o fiinţă nesuferită şi mizerabilă, dar a fost şi de părere că nu este vinovat pentru moartea Andreei.

Ofiţerul White era sigur că Paulie era vinovat pentru moartea Andreei. Doamna Hilmer avea dubii în privinţa nevinovăţiei lui Paulie. Acum Joan era convinsă că Will Nebels era criminalul.

Cu toate acestea, eu nu aveam nicio îndoială că cel care o asasinase pe sora mea era Rob Westerfield.

— Ellie, tu nu crezi nimic din ce ţi-am spus. În glasul liniştit al lui Joan se simţea părerea de rău.

— Nu e vorba de asta. Crede-mă. De fapt, e o ipoteză care s-ar potrivi. Însă, Joan, Rob Westerfield a fost în garaj în dimineaţa aceea, când eu îngenuncheasem lângă trupul Andreei. I-am auzit respiraţia şi i-am auzit – cum să-ţi spun… Cred că chicotit era cuvântul cel mai potrivit pentru ce auzisem atunci în garaj. Era un fel de icnit pe care îl mai auzisem la el şi altă dată când am fost în preajma lui.

— Ellie, dar de câte ori l-ai întâlnit tu?

— De câteva ori când am mai mers cu Andrea în oraş, sâmbăta, după ore, când numai ce ne trezeam că apărea în faţa noastră. Ţie ce ţi-a spus Andrea în legătură cu el?

— Nu prea multe. Îmi aduc aminte că prima oară când l-am întâlnit a fost la unul dintre meciurile liceului. Ea era în formaţie, bineînţeles, şi arăta nemaipomenit. Îmi

amintesc că Westerfield a venit la ea după un meci care avusese loc pe la începutul lunii octombrie. Eram cu ea. Individul îşi pregătise dinainte repertoriul şi îi spunea că era foarte drăguţă, că nu-şi putea lua ochii de la ea – chestiuni de genul acesta. Era mai mare decât ca şi arăta foarte bine, iar Andrea s-a simţit măgulită, cum era şi de aşteptat. În plus, sunt sigură că mama ta vă vorbise de multe ori despre cât era de importantă familia Westerfield.

— E adevărat.

— Ştia că ne plăcea să ne furişăm în garajul bunicii lui, ca să fumăm. Ţigări obişnuite, nu „iarbă”. Ne închipuiam că suntem cel puţin grozave şi nu făceam nimic ilegal. Rot Weslerfield ne-a spus că putem să considerăm locul acela e pe un fel de club al nostru, dar să-l anunţăm şi pe el cânq aveam de gând să mergem acolo. Iar când o făceam, îi cere Andrcei să vină mai devreme. Îţi dai seama că erau prieteni dacă poţi numi astfel relaţia lor – de o lună şi ceva înainte e ea să moară.

— Nu ţi s-a părut niciodată că se temea de el?

— Am avut senzaţia că se petrecuse ceva rău, dar nu vrut să-mi spună despre ce era vorba. În seara aceea ea mi-a dat telefon şi m-a întrebat dacă poate veni la mine să ne lăcen –, temele împreună. Să spun drept, mamei nu i-a surâs ideea. Rămăsesem în urmă cu algebra şi ar fi vrut să mă concentrez la teme. Ştia că eu şi Andrea pierdeam mult timp stând d vorbă, în loc să învăţăm. În plus, mama mergea la clubul dtv bridge, aşa că nu avea cum să ne supravegheze.

— Aţi terminat temele devreme, sau crezi că Andrea s-a folosit de pretextul acesta ca să poată ieşi din casă şi să se întâlnească cu Rob?

— Cred că avea de gând să plece mai devreme, aşa că, de fapt, eu am fost doar pretextul.

Şi atunci i-am pus întrebarea esenţială:

— Ştii cumva dacă Rob i-a dat vreodată Andreei vreau medalion?

— Nu, nu mi-a spus nimic de genul acesta, iar dac *într-adevăr* i-a dat aşa ceva, eu una nu l-am văzut niciodată

în schimb, tatăl tău îi dăruise unul şi îl purta destul de des.

În seara aceea Andrea se îmbrăcase cu un pulover e decolteu în formă de V. De aceea eram atât de convinsă că o văzusem încheindu-şi lănţişorul la gât. Era destul de lung şi cobora mai jos de baza gâtului.

— Şi chiar nu îţi aminteşti dacă purta sau nu vreo bi juteriv când a plecat de la tine?

— Dar nu am spus nimic de genul acesta. E adevărat, din câte îmi amintesc, purta un lănţişor de aur, foarte subţire, care îi ajungea la baza gâtului.

Asta este, mi-am zis eu, amintindu-mi deodată încă o secvenţă din scara aceea. Avea haina jos, iar mama o aştepta, înainte să plece din dormitor, Andrea îşi întorsese medalionul la spate, lăsându-l să cadă între umeri. Astfel dădea impresia că purta un lănţişor care abia îi ajungea la baza gâtului.

Citisem cu mare atenţie descrierea lucrurilor pe care le purta Andrea când îi fusese găsit trupul. Nu se preciza nimic pe nicăicri în legătură cu lănţişorul acela.

Am plecat de la Joan nu mult după aceea, promiţându-i că o voi suna negreşit. Nu i-am spus că, fără să vrea, mă ajutase să-mi verific amintirea Andreei punându-şi la gât medalionul.

Rob Westerfield venise după el a doua zi dimineaţă. Acum eram ferm convinsă că medalionul acela era prea important ca să rişte lăsându-l la gâtul ei. Mâine îl voi descrie în site-ul meu, aşa cum i-l descrisesem lui Marcus Longo în urmă cu douăzeci şi doi de ani.

Iată încă o pistă care trebuie exploatată, mi-am zis eu în timp ce treceam din nou pe lângă mănăstirea Graymoor. Dacă Rob Westerfield a fost atât de îngrijorat încât să se întoarcă după medalion, poate găsesc pe cineva interesat de o recompensă în schimbul dezvăluirii motivului pentru care medalionul era aşa de important pentru el.

Începură să bată clopotele la mănăstirea Graymoor. Era amiază.

Şcoala de retorică. Rugăciunea către înger de la prânz. *Şi Îngerul Domnului vesti Mariei…* Şi apoi

răspunsul Mariei către Elizabeta: *Măreşte suflete al meu pe Domnul… Şi toate cele dinăuntru ale mele…*

Poate că într-o bună zi se va bucura şi sufletul meu de mângâierea rugăciunii, mi-am zis eu, pornind radioul.

Dar nu încă.

23

e la recepţia hanului Parkinson vedeam că restaurantul se bucura acum de obişnuita clientelă care lua acolo prânzul la sfârşit de săptămână. Grupul care venise azi părea foarte petrecăreţ. Mă gândeam dacă nu cumva după-amiaza aceea însorită de toamnă îi înveselea aşa, pentru că venea după un şir de zile friguroase.

— Îmi pare rău, domnişoară Cavanaugh, însă toate camerele sunt rezervate pentru weekend-ul acesta, îmi zise recepţionerul. Aşa e la noi de când a început toamna şi tot aşa o să fie până la Crăciun.

Asta spunea tot. Nu avea niciun rost să stau aici în cursul săptămânii, iar la sfârşitul ei să mă mut. Trebuia să-mi găsesc alt loc. Totuşi, perspectiva de a merge de la un han sau motel la altul, căutând cazare, nu-mi surâdea deloc. Am hotărât că e mult mai bine să mă întorc la apartament, să caut în cartea de telefon şi să sun pentru a găsi găzduire pentru următoarele câteva luni. De preferai, ceva care să nu mă coste prea mult.

Toată ziua nu mâncasem decât brioşa aceea, la Joan. Ceasul era unu fără douăzeci, însă nu aveam niciun chef să mănânc sandvişuri cu brânză americană, roşii şi salată, adică ceea ce îmi aminteam că am acasă.

Am intrat în restaurant şi m-am aşezat la o masă. Practic, masa era pentru două persoane, însă persoana care s-ar fi aşezat pe scaunul celălalt ar fi trebuit să fie extrem de slabă ca să încapă. Scaunul avea în spate colţul ascuţit al separeului unde mă aşezasem, aşa că nu mai rămânea loc. Alături de mine era o masă pentru şase persoane, iar pe ea stătea o tăbliţă sprijinită de solniţă pe care scria „Rezervat”.

În călătoriile mele, fusesem la Boston doar o dată, când căutam detalii pentru un articol nou. Vizita aceea

scurtă m-a făcut să mă îndrăgostesc, pur şi simplu, de supa de melci care, aşa cum o prezenta meniul, era felul recomandat în ziua aceea.

Am comandat o porţie şi am cerut şi salată verde, iar de băut am ales o sticlă de Périer.

— Aş vrea ca supa să fie chiar fierbinte, vă rog, i-am zis ospătăriţei.

Aşteptând să fiu servită, am tot ciugulit din pâinea prăjită, gândindu-mă care ar putea fi motivul neliniştii şi tulburării mele.

Mi-am dat seama că răspunsul îmi era chiar la îndemână. Acum câteva săptămâni când am venit aici mă simţeam un fel de Don Quijote feminin, pornind la luptă cu morile de vânt. Dar adevărul cel mai dureros era faptul că până şi oamenii despre care credeam că erau la fel de convinşi ca şi mine de vinovăţia lui Rob Westerficid, de fapt nu erau de partea mea.

Ei îl *cunoşteau* prea bine. Ştiau ce fel de om este. Şi cu toate acestea erau de părere că era foarte posibil să-şi fi petrecut în închisoare douăzeci de ani din viaţă fără să fie vinovat, el însuşi victima crimei de care era acuzat. În ciuda simpatiei şi a înţelegerii pe care o aveau pentru mine, mă priveau ca pe o rudă obsedată a fetei ucise, lipsită de raţiune şi având, în cel mai bun caz, un fix, sau, în cel mai rău caz, mă considerau maniacă, dezechilibrată.

Ştiu că în anumite privinţe sunt arogantă. Când ştiu că am dreptate, nici raiul, nici iadul nu mă pot clinti din convingerea mea. Poate că tocmai de aceea sunt un reporter bun pentru investigaţii. Mi s-a şi dus vestea că sunt în stare să limpezesc tot ce înseamnă confuzie, să ţintesc acolo unde cred eu că se află adevărul şi apoi să-mi susţin cazul cu dovezi. Acum, stând în restaurantul acesta, în care odată veneam ca mezina unei familii fericite, încercam să fiu cinstită faţă de mine însămi. Era posibil, se putea *prin absurd* ca aceeaşi forţă care mă făcea un reporter atât de bun să acţioneze de data aceasta împotriva mea? Oare chiar făceam un rău nu numai oamenilor ca doamna Hilmer şi Joan Lashley, ci şi celui pe

care atât îl dispreţuiam – lui Rob Westerfield?

Eram atât de adâncită în gândurile mele, încât am tresărit când o mână apăru în faţa mea. Era ospătăriţa, care îmi adusese supa de melci. Aşa cum cerusem, din farfurie ieşeau aburi.

— Aveţi grijă, mă preveni ea. Este foarte fierbinte.

Mama ne învăţase că nu se cade să mulţumim ospătarului sau ospătăriţei pentru servicii, dar lecţia asta nu s-a prins niciodată de mine. Să spun mulţumesc atunci când ceva ce am cerut îmi este adus în faţă nu mi s-a părut niciodată un lucru nepotrivit, şi nici acum nu mi se pare.

Am luat lingura în mână, însă înainte să gust din supă, sosi grupul pentru care era rezervată masa de lângă mine. Am ridicat privirea şi am simţit că îmi stă inima – lângă scaunul meu luase loc Rob Westerfield.

Am lăsat lingura jos. El a întins mâna, însă eu i-am ignorat gestul. Era un bărbat uimitor de atrăgător, mult mai atrăgător în realitate decât la televizor. Avea o forţă de atracţie extrem de intensă şi o stăpânire de sine pe care le-am remarcat la mulţi oameni puternici cărora le-am luat interviu.

Avea ochii de-un albastru hipnotizant, părul negru, bine aranjat, la tâmple fire argintii, iar tenul îi era bronzat, lucru care m-a surprins.

— Ospătăriţa mi-a atras atenţia asupra ta, Ellie, zise el cu un glas plin de căldură, de parcă am fi fost vechi cunoştinţe care se mai întâlnesc din când în când, întâmplător.

— Chiar aşa?

— Ştie cine eşti şi era cam tulburată. Nu mai avea încă o masă pentru şase persoane şi s-a gândit că nu vreau să stau lângă tine.

Cu coada ochiului i-am zărit pe însoţitorii lui luând loc. Pe doi dintre ei i-am recunoscut pentru că îi văzusem la televizor, de când i se luase interviul – tatăl lui, Vincent Westerfield, şi avocatul lui, William Hamilton. Mă priveau cu o atitudine vădit ostilă.

— Cum de nu s-a gândit că nici eu nu aş vrea să stau

în preajma *ta*, am zis cu, mai mult în şoaptă.

— Ellie, te înşeli în privinţa mea. Şi cu vreau, ca şi tine, să-l găsesc pe cel care a ucis-o pe sora ta şi să-l fac să plătească. Oare n-am putea sta de vorbă paşnic? Avu o ezitare, după care spuse: Ellie, te rog.

Am observat că deodată se făcuse linişte în toată sufrageria. De vreme ce toată lumea era ochi şi urechi la discuţia noastră, am ridicat glasul, aşa încât măcar o parte dintre cei prezenţi să mă poată auzi.

— Ba chiar aş vrea să vorbim, Rob, i-am zis eu. Ce-ai – zice dacă ne-am întâlni la ascunzătoarea de la garaj? Era unul dintre locurile tale preferate, nu? Sau poate că amintirea momentului când ai ucis în bătaie o fată de cincisprezece ani te-ar durea până şi pe tine, un mincinos atât de versat.

Am aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi m-am ridicat.

Fără să pară că vorbele mele l-ar fi atins în vreun fel, Rob luă bancnota şi o băgă în buzunarul jachetei mele.

— Ellie, avem un cont aici. De câte ori ai să vii aici, vei fi oaspetele nostru. Să-ţi aduci şi prietenii.

Făcu din nou o pauză, privindu-mă printre gene:

— Dacă ţi-a mai rămas vreun prieten, adăugă el şoptit.

Am scos bancnota din buzunar, i-am dat-o ospătăriţei care tocmai apăruse şi am plecat.

După o jumătate de oră eram din nou în apartament. Ceainicul era pe foc, iar eu îmi pregăteam sandvişul cu brânza la care renunţasem mai devreme, combinând-o cu roşie şi salată. Îmi trecuse, în cele din urmă, tremuratul care mă cuprinsese în maşină, şi numai mâinile – reci şi umede – trădau şocul pe care îl avusesem văzându-l în faţa mea pe Rob Westerfield.

În acea jumătate de oră, s-a tot derulat în minte mea o scenă obsedantă. *Eu mă aflu în boxa martorilor*. *Rob*, *aflat între avocaţii săi*, *stă la masa rezervată acuzaţilor*. *Mă fixează cu privirea*, *cu nişte ochi răi*, *şi rânjeşte*. *Sunt sigură că în orice moment poate sări de pe* scaun *asupra*

mea.

Tensiunea pe care am simţit-o la restaurant când se afla la doar câţiva centimetri de mine fusese la fel de intensă ca atunci la tribunal, iar în spatele acelor ochi ca de cobalt şi al adresării curtenitoare am simţit aceeaşi ură neînduplecată.

Însă o deosebire tot *este*, îmi spuneam întruna, până ani reuşit să mă calmez. Am douăzeci şi nouă de ani, nu şapte. Şi într-un fel sau altul, acum pot să-i fac mai mult rău decât puteam atunci. După proces, unul dintre reporteri scrisese: „Copila îndurerată şi sinceră, care a mărturisit în faţa instanţei că sora ci mai mare era cu adevărat speriată de Rob Westerfield, a avut un mare impact asupra juriului”.

Mi-am dus ceaiul şi sandvişul la masă, am luat cartea de telefon din servantă şi mi-am deschis telefonul mobil. Mâncând, m-am gândit că ar fi bine să răsfoiesc Paginile Aurii şi să încercuiesc adresele unde aş putea găsi relaţii despre închirieri.

Înainte să încep, a sunat doamna Hilmer. Am început să-i explic că încercam să-mi caut un loc unde să mă mut.

— Ellie, tocmai am primit un telefon de la nepoata mea, Janey. Ţii minte că ţi-am spus că luna trecută a născut?

Am simţit imediat încordarea din glasul doamnei Hilmer.

— Sper că nu a păţit nimic copilul, am zis eu repede.

— Nu. Copilul e bine. Însă Janey şi-a rupt mâna şi are nevoie de ajutor. În după-amiaza aceasta plec la Long Island. Te-ai hotărât, cumva, să mergi la hanul Parkinson? După toate câte s-au întâmplat mi-e teamă să te ştiu singură acolo.

— M-am oprit la han, dar au toate camerele rezervate pentru următoarele şase, şapte weekend-uri. Acum tocmai începusem să caut la alte hanuri.

— Ellie, sper că îţi dai seama că situaţia ta mă îngrijorează cel mai mult. Rămâi în apartament până găseşti ceva potrivit, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai

grijă şi încuie bine uşile.

— Aşa o să fac, vă promit. Vă rog, nu vă faceţi griji pentru mine.

— O să iau cu mine copiile transcrierii procesului şi ale ziarelor. Cât stau cu Janey la Garden City o să mă mai uit prin ele. Notează-ţi numărul ei, poate ai nevoie să vorbeşti cu mine.

L-am scris şi, după câteva minute, i-am auzit maşina trecând pe alee. Trebuie să mărturisesc că, după şocul revederii lui Rob Westerfield, îmi părea foarte rău că doamna Hilmer pleca.

Pisică sperioasă, *pisică sperioasă*. Aşa mă necăjea Andrea atunci când părinţii noştri nu erau acasă, iar noi priveam la televizor filme ca *Vineri*, *13*. Închideam ochii şi mă cuibăream în braţele ci, ori de câte ori era o secvenţă de groază.

Îmi aduc aminte că într-o seară, ca să o sperii, m-am ascuns sub pat şi când a intrat în cameră am apucat-o de picior. *Pisică sperioasă*, *pisică sperioasă*, i-am cântat eu când a ţipat, speriată.

Însă Andrea nu mai era aici ca să mă pot cuibări în braţele ei; eu am crescut şi m-am obişnuit să-mi port singură de grijă. Mi-am închipuit, doar, că ne-am îmbrăţişat şi am continuat să încercuiesc în Pagini Aurii hanurile şi pensiunile la care urma să sun.

După aceea am început să dau telefon la cele care mi se păreau cele mai potrivite; s-a dovedit, însă, o treabă foarte descurajatoare. Cele câteva posibilităţi implicau cheltuieli mult prea mari în fiecare lună, mai ales după ce am pus la socoteală şi mâncarea.

După vreo două ore, aveam pe listă patru locuri şi mă pregăteam să caut în ziar pagina cu „case de închiriat”. Nu credeam să găsesc cine ştie ce în Oldham, dar până la urmă am descoperit nişte oferte care chiar m-au atras.

Când am ajuns la a treizeci şi treia ofertă, am ajuns şi la finalul listei; a doua zi aveam şase locuri de verificat. M-am bucurat să termin cu aceste căutări pentru că ardeam de nerăbdare să mă întorc în faţa computerului, să fac

câteva însemnări despre întâlnirea mea cu Westerfield.

Doar la două hanuri din vecinătate mi s-a spus că în cel mai scurt timp puteau elibera o cameră. Amândouă au fost de acord cu opţiunea mea pentru o şedere temporară, însă ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac acum era să mă apuc de împachetat. Şi nici nu voiam să mă apuc de golit frigiderul, sau să fac curăţenie în apartament.

Doamna Hilmer mi-a spus foarte clar că ceea ce o îngrijora era siguranţa mea, dar puteam să rămân aici până îmi găseam o locuinţă potrivită. Ştiam că va fi plecată cel puţin trei, patru zile, aşa că m-am gândit bine şi am luat următoarea hotărâre: deocamdată o să rămân pe loc, măcar pentru acest sfârşit de săptămână, sau poate până luni.

Am deschis computerul, am început să scriu despre întâlnirea cu Westerfield, dar mi-am dat seama că îmi era foarte greu să mă concentrez. Aşa că m-am gândit să merg la un film, după care să iau cina undeva în apropiere.

M-am uitat pe lista cu filmele din oraş şi, culmea ironiei, filmul pe care aş fi vrut să-l văd rula la cinematograful Globe.

Acolo susţinea Rob Westerfield că se afla în momentul când Andrea fusese ucisă.

Cinematograful Globe fusese mărit şi modernizat de când plecasem eu din Oldham. Acum avea şapte săli în care rulau filme diferite. În hol se afla un fel de bufet unde se vindeau dulciuri, floricele şi sucuri.

Cu toate că abia veniseră câţiva spectatori, prin tot holul erau deja împrăştiate floricele căzute din cornetele de hârtie.

Am cumpărat Peanut Chews – dulciurile mele preferate – şi am intrat în sala 3, unde rula filmul pe care îl alesesem eu. S-a dovedit, însă, departe de a fi producţia de senzaţie pe care o anunţau reclamele (*Acum*! *În sfârşit*! *Filmul pe care l-aţi aşteptat cu nerăbdare*!) şi pe care, într-adevăr, o aşteptasem, nu era altceva decât o poveste fără complicaţii, despre o femeie care vrea să cucerească lumea, care este umilită şi care, în cele din urmă, învinge

toate dificultăţile, găseşte iubirea adevărată şi fericirea în braţele soţului pe care înainte cu trei ani îl alungase.

Dacă ducem atâta lipsă de idei, poate că ar fi bine să vând povestea vieţii mele, mi-am zis cu, în vreme ce urmăream, totuşi, cu atenţie filmul. Viaţa mea fără implicarea iubirii, desigur.

Mă aşezasem între două cupluri, unul de oameni mai în vârstă la dreapta mea, iar la stânga unul de adolescenţi. Aceştia din urmă tot plimbau de la unul la altul punga de floricele, iar fata a făcut comentarii pe toată durata filmului.

Odată era actriţa mea preferată, dar acum cred că e mai slabă decât…

Nu era nevoie să urmăresc cu prea mare atenţie acţiunea de pe ecran. De vină erau nu doar puştii şi comentariile lor fragmentare, nici floricelele şi nici sforăitul domnului de lângă mine, care adormise.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că în urmă cu douăzeci şi doi de ani Rob Westerfleld pretindea că se afla în acest loc, în vreme ce Andrea era ucisă şi nimeni nu a putut verifica dacă el a rămas, într-adevăr, să vadă filmul. Cu toată publicitate care se făcuse cazului, nu a apărut niciodată nimeni care să recunoască: „Da, a stat lângă mine”.

La vremea aceea, Oldham era un oraş destul de mic şi toată lumea îi cunoştea pe cei din familia Westerfield. Cu atât mai mult Rob Westerfield trebuie să fi fost remarcat prin oraş datorită frumuseţii lui şi atitudinii de băiat de bani-gata. Stând acolo, în sala aceea întunecată, mi l-am imaginat parcându-şi maşina alături, la service.

A susţinut că a stat de vorbă cu Paulie Strocbel şi că i-ar fi spus că lasă acolo maşina. Paulie, însă, a negat vehement că ar fi vorbit cu Rob.

Apoi Rob a avut grijă să dovedească altceva: că a stat de vorbă cu casiera de la cinematograf şi cu plasatoarea, subliniind faptul că aştepta cu mare nerăbdare să vadă filmul. *A fost foarte prietenos*, au mărturisit amândouă la proces, în glasul lor simţindu-se clar uimirea. Se ştia prea

bine că Rob Westerfield nu obişnuia să se arate prietenos, mai ales faţă de oamenii simpli.

Putea foarte uşor să-şi facă remarcată prezenţa la cinematograf, după care să se furişeze afară. Împrumutasem filmul *The Guerilla Jungle Lord* pe care afirmase că îl văzuse în seara aceea. La început sunt o mulţime de secvenţe în care ecranul este atât de întunecat, încât cineva de pe ultimele locuri poate pleca fără să fie observat. Am privit în jur, am băgat de seamă că se aflau în sală mai multe uşi laterale care puteau fi folosite pentru ieşire în caz de urgenţă şi m-am gândit să fac o încercare.

M-am ridicat, am îngânat o scuză faţă de vecinul meu care moţăia şi pe care îl trezisem, am trecut şi peste soţia lui şi am pornit către ieşirea laterală din spatele sălii.

Uşa s-a deschis fără zgomot şi m-am trezit într-un gang care făcea legătura între cinematograf şi o bancă. Cu ani în urmă în locul băncii se arta aici service-ul.

Garajul în care lucrase Paulie era în spatele benzinăriei şi dădea chiar spre strada principală. Parcarea, unde se opreau maşinile care aşteptau să fie alimentate, era în spatele benzinăriei. Acum locul s-a transformat în parcare pentru clienţii băncii.

Am pornit de-a lungul aleii, înlocuind în mintea mea banca de acum cu service-ul de atunci. Vedeam cu ochii minţii locul în care pretindea Rob că îşi parcase maşina şi unde se presupune că aceasta a rămas până pe la nouă şi jumătate, când s-a terminat filmul.

Mergeam pe urmele lui şi gândeam cu mintea lui – era furios, revoltat, iritat pentru că fata pe care credea că o are la degetul mic l-a sunat şi i-a spus că se întâlneşte cu altcineva.

Nu conta faptul că acel altcineva era Paulie Strocbel.

Mergi şi întâlneşte-te cu Andrea. Dovedeşte-i cine e şeful.

De ce a luat şi cricul când a intrat în ascunzătoare? m-am întrebat cu.

Din două motive posibile. Pe de-o parte pentru că se temea ca tata să nu fi aflat că Andrea avea de gând să-l

întâlnească. Sunt sigură că Rob îl vedea pe tata ca pe un individ teribil de înspăimântător.

Pe de altă parte, este posibil ca Rob să fi luat cricul pentru că avea de gând să o ucidă pe Andrea.

Pisica sperioasă. *Pisică sperioasă*. Dumnezeule, cât de îngrozită trebuie să fi fost biata copilă când l-a văzut venind spre ea, îi di când braţul, fluturând în aer arma aceea…

Am făcut cale întoarsă şi am alergat, pur şi simplu, până la capătul aleii care dădea în stradă. Respirând cu nesaţ – pentru câteva momente nu mai avusesem putere nici să mai respir m-am liniştit şi m-am îndreptat către maşină. O lăsasem în parcarea cinematografului, în partea cealaltă a complexului.

Aerul era curat însă, ca şi noaptea trecută, începuse să bată un vânt cam tăios, iar temperatura scădea destul de repede. Cuprinsă de fiori, am grăbii paşii.

Când am căutat programul filmelor din oraş, am remarcat o reclamă făcută unui restaurant, Villa Cesaere, aflat în apropierea cinematografului. Reclama îl prezenta ca pe un restaurant în genul celor care îmi plac mie mult, aşa că m-am hotărât să fac o încercare. Îmi era poftă de spaghete, şi cu cât ar fi fost mai condimentate, cu atât mi-ar fi prins mai bine. Sau poate voi alege o porţie de crevete /ca *diavolo*.

Trebuia cu orice preţ să mă eliberez de tremuratul care mă cuprinsese.

Pe la nouă şi un sfert, când deja mâncasem şi mă simţeam ceva mai bine, am întors maşina şi am pornit către casa doamnei Hilmer. Casa era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii de la uşa garajului.

Am oprit brusc maşina. Ceva îmi spunea că trebuie să întorc, să merg la un han sau la un hotel, să nu înnoptez aici. Până atunci nu mă gândisem cât de nesigură ar fi fost în seara aceasta casa de oaspeţi pentru mine. Mâine voi pleca negreşit, mi-am zis eu. Dar încă o noapte aici, nu va fi foc. Să mă văd ajunsă în apartament şi atunci totul o să fie în regulă.

Bineînţeles că toată ipoteza aceasta era lipsită de logică. Alaltăseară, pe când luam cina împreună cu doamna Hilmer, cineva intrase în apartament. Aveam însă presimţirea că de data aceasta n-o să găsesc pe nimeni aşteptându-mă. Nesiguranţa şi tulburarea veneau mai ales din perspectiva de a sta singură afară, fie şi numai pentru câteva clipe, atât de aproape de pădure.

Am aprins farurile şi am continuat să conduc, încet, pe alee. Toată ziua cărasem în portbagajul maşinii rucsacul cu transcrierea procesului, ziarele şi bijuteriile mamei. Când am plecat de la restaurant, am adus geanta din portbagaj pe locul din faţă, astfel încât, o dată ajunsă acasă, să pot ieşi cu ea cu tot din maşină, să nu mai zăbovesc deloc afară.

Am scrutat cu o privire atentă împrejurimile garajului. Nu era nimeni. Am respirat adânc, mi-am luat rucsacul, am coborât din maşină şi am urcat în grabă cele câteva trepte până la uşă.

Înainte să apuc să bag cheia în uşă, o maşină a intrat cu viteză pe alee şi a frânat cu mare zgomot. Un bărbat a sărit din ea şi s-a repezit spre mine.

Am îngheţat, aşteptându-mă să-i văd figura lui Rob Westerfield şi să-i aud chicotitul acela ciudat pe care îl auzisem atunci când stătusem aplecată asupra trupului Andrcei.

Însă imediat se îndreptă către mine lumina unei lanterne şi, pe măsură ce bărbatul se apropia, mi-am dat seama că purta uniformă. Era ofiţerul White.

— Domnişoară Cavanaugh, mi s-a dat de înţeles că o să vă mutaţi, îmi zise el pe un ton deloc binevoitor.

24

jupă câteva momente stânjenitoare în care i-am explicat de ce nu mă mutasem încă, am insistat ca ofiţerul să mă însoţească în apartament şi să-i telefoneze doamnei Hilmer acasă la nepoata ei. Lăsasem numărul pe o foaie, lângă computer. A format numărul, după care mi-a dat-o mie la telefon.

— Ellie, îmi pare atât de rău, mi-a zis ea. L-am rugat

pe ofiţerul White ca poliţia să supravegheze casa cât timp lipsesc cu şi i-am spus că tu pleci, dar ar fi trebuit să te creadă dacă i-ai spus că încă eşti oaspetele meu.

Aveţi dreptate, am zis în sinea mea, dar dumneaei i-am spus altceva:

— Doamnă Hilmer, e foarte bine că cei de la poliţie au atâta grijă.

Nu i-am spus şi că, deşi s-a dovedit nepoliticos, îmi părea bine că era aici, cu mine. Asta a însemnat că nu a trebuit să intru singură în apartament, iar după plecarea lui, aveam să zăvorăsc uşa.

Am întrebat-o ce face nepoata ci, i-am spus la revedere şi am închis telefonul.

— Prin urmare, domnişoară Cavanaugh, plecaţi mâine? mă întrebă ofiţerul White. Mi-a vorbit pe un ton de parcă mi-ar fi spus: *Poftiţi pălăria*. *Iar acum*, *încotro*?

— Da, domnule ofiţer. Nu vă faceţi griji. Mâine o să plec.

— Aţi primit vreun răspuns la solicitarea pe care aţi făcut-o la Sing Sing?

— Să ştiţi că am primit, am răspuns eu, zâmbind într-un mod despre care Pete Lawlor obişnuia să spună că este enigmatic, trădând o mulţumire interioară abia mărturisită.

Se încruntă. Îi aţâţasem curiozitatea, ceea ce şi doream.

— Tot oraşul vorbeşte despre nişte cuvinte destul de neplăcute pe care i le-aţi fi adresat lui Rob Westerfield astăzi, la hanul Parkinson.

— Nu există nicio lege care să interzică onestitatea şi cu atât mai puţin una care să impună amabilitatea faţă de criminali.

Stătea cu mâna pe clanţa uşii, iar obrajii i se înroşiseră.

— Domnişoară Cavanaugh, haideţi să vă dau un sfat de aici, din lumea reală. Ştiu sigur că datorită banilor pe care familia a fost dispusă să-i arunce încoace şi-n acolo, Rob Westerfield şi-a făcut nişte acoliţi foarte loiali în

închisoare. Exact aşa s-a întâmplat. Unii dintre indivizii aceia sunt acum liberi. Fără ca măcar să stea de vorbă cu Westerfield, unul dintre ei s-ar putea să ia singur decizia de a-l scăpa de un „ghimpe”, aşteptându-se, desigur, la o răsplata pe măsură.

— Cine mă va scăpa de acest preot gălăgios? am întrebat eu.

— Despre ce vorbiţi?

— Era o întrebare retorică, domnule ofiţer. În secolul al doisprezecelea, Henry II i-a adresat aceste vorbe unui nobil, iar la scurt timp după aceea arhiepiscopul Thomas Becket a fost asasinat în catedrala sa. Ştiţi ceva, domnule ofiţer? Nu înţeleg dacă ceea ce-mi spuneţi dumneavoastră e o ameninţare sau un avertisment.

— Un reporter care se ocupă de investigaţii ar trebui să-şi poată da seama de diferenţă, domnişoară Cavanaugh.

Şi cu asta, plecă. Mi se păru că paşii lui apăsaţi care se auzeau pe scări erau ca un semn de plecare definitivă.

Am zăvorât uşa, m-am apropiat de fereastră şi l-am văzut urcându-se în maşină şi plecând.

De regulă fac duş dimineaţa, dar dacă am o zi mai grea şi sunt mai stresată, fac duş şi înainte de culcare. Efectul este că îmi relaxez muşchii în zona umerilor şi a gâtului. În seara aceasta am hotărât să fac mai mult de atât. Am umplut cada cu apă fierbinte şi am picurat în ea ulei de baie. După şase luni, sticluţa cu ulei era aproape neîncepută, dovadă că nu mă bucuram prea des de o baie în cadă. Însă în seara aceasta chiar simţeam nevoia şi mi-a prins bine să stau mai mult în cadă şi să mă înmoi în apa fierbinte. Am ieşit numai când apa începuse să se răcească.

Întotdeauna m-a amuzat să citesc reclame la cămăşi de noapte sau la alte accesorii, care mai de care mai atrăgătoare, mai seducătoare. Veşmintele mele pentru noapte sunt pijamalele comandate din catalogul L.L. Bean. Sunt foarte comode şi largi, iar pe deasupra port de regulă un halat din lianei. Cât despre picioare – prefer întotdeauna papuci îmblăniţi.

În dormitor era un birou cu două uşi şi cu oglindă care îmi amintea de cel pe care mama îl achiziţionase pentru camera Andreei şi îl vopsise în alb. În timp ce mă pieptănam în faţa oglinzii, m-am întrebat ce s-o fi ales de biroul acela. Când cu şi mama ne-am mutat în Florida, am luat cu noi foarte puţine articole de mobilier. Şi sunt sigură că nu am luat nimic din camera atât de îmbietoare a Andreei. Şi camera mea era foarte drăguţă pe-atunci, dar arăta ca o cameră de copil, mai ales pentru că pereţii erau îmbrăcaţi în tapet cu scene din *Cenuşăreasa*.

Atunci, într-un moment de sclipire a memoriei, mi-am adus aminte că odată i-am spus mamei că tapetul mi se părea prea copilăresc. Mi-a răspuns cu promptitudine:

— Dar e aproape la fel cu cel pe care l-a avut Andrea în camera ci când era mică. Far *ei* i-a plăcut foarte mult.

Cred că încă pe-atunci mi-am dat seama cât eram de diferite. Eu nu eram prea entuziasmată de lucrurile pe care toate fetele le adorau, şi nici nu mă atrăgeau garderobele sofisticate. Andrea îi semăna mamei, era feminină prin excelenţă.

Tu eşti fetiţa dragă a tatii… Eşti voia bună a Crăciunului, eşti steaua din brad… Şi rămâi fetiţa dragă a tatii.

Fără să vreau, îmi veniră din nou în minte versurile acelui cântec şi l-am văzut din nou pe tata în camera Andrcei, ţinând în mână cutia muzicală şi suspinând.

Era o amintire de care voiam întotdeauna să mă debarasez cât mai repede.

— Hai, fetiţo, piaptănă-te odată şi mergi la culcare, am zis cu voce tare.

Mi-am studiat cu atenţie profilul în oglindă. De obicei purtam părul strâns în creştetul capului, dar acum, privindu-mă bine, am observat că îmi crescuse destul de mult. În timpul verii devenise aproape blond şi se mai păstrau, încă, şuviţe de culoare deschisă.

Deseori îmi aminteam ce-mi spusese detectivul Longo atunci când mi-a pus prima oară întrebări după ce fusese găsit trupul Andreei. Mi-a spus că părul meu, ca şi al fiului

său, îi amintea de nuanţa nisipului în care se răsfrâng razele soarelui. Era o descriere atât de delicat aleasă şi, cu toate că acum părul meu era străbătut de nenumărate şuviţe, îmi plăcea să cred că încă se potrivea acelei descrieri.

Am urmărit ştirile de la ora unsprezece, atât cât să mă asigur că viaţa îşi continua cursul ei firesc şi în afara orăşelului în care mă aflam atunci. Apoi, după ce am verificat zăvoarele de la ferestrele sufrageriei, m-am dus la culcare. Vântul bătea în rafale puternice, aşa că doar am întredeschis cele două geamuri din dormitor. Adierea răcoroasă a fost suficientă să mă facă să scot repede papucii din picioare, să-mi dau jos halatul şi să mă bag repede în aşternut.

În apartamentul meu din Atlanta adormeam mereu imediat ce mă aşezam în pat. Dar aici lucrurile se schimbau. Se auzeau zgomote destul de slabe care veneau din stradă şi câteodată auzeam şi muzică din apartamentul vecinului, un amator de hard rock, care uneori dădea volumul la maxim.

O bătaie uşoară în peretele care despărţea camerele noastre era mereu urmată de un răspuns amabil.

Ce bine mi-ar fi prins acum nişte sunete metalice care să-mi dea de ştire că mai există un suflet undeva, în apropiere, mi-am zis cu, aranjându-mi perna. Mi se părea că toate simţurile îmi erau extrem de încordate – probabil din cauza întâlnirii aceleia de peste zi cu Westerfield.

Jan, sora lui Pete, locuieşte într-un orăşel care se numeşte Peachtree, nu departe de Atlanta. Câteodată, duminica, Pete mă suna şi-mi spunea:

— Hai să facem un drum să-i vedem pe Jan, pe Bill şi pe copii.

Au şi un ciobănesc german căruia îi spun Rocky, un câine de pază nemaipomenit. Nici nu coboram bine din maşină, că şi începea să latre furios, dând de ştire familiei că am sosit. Cât m-aş bucura să-mi faci acum o vizită, Rocky dragă! în cele din urmă am reuşit să adorm – un somn agitat, care mai degrabă te face să-ţi doreşti să te

trezeşti. Visam că era undeva un loc unde trebuia neapărat să ajung. Trebuia să găsesc pe cineva înainte de a fi prea târziu. Era întuneric, iar lanterna nu voia să se aprindă.

Apoi se făcea că eram în pădure şi parcă simţeam mirosul vreascurilor arse. Eram sigură că pe undeva se făcuse un foc. Mai fusesem pe-acolo.

Era foarte cald şi am început să tuşesc. Nu era un vis! Am deschis ochii. Camera era cufundată în întuneric, iar fumul plutea pretutindeni. Mă înecam din ce în ce mai tare. Am dat la o parte aşternuturile şi m-am ridicat la marginea patului. Simţeam cum căldura devine tot mai sufocantă. Puteam să ard de vie dacă nu ieşeam de acolo! Unde mă aflam? Preţ de câteva momente nu-mi puteam da seama pe ce lume sunt.

Înainte să pun piciorul pe podea, cu greu am reuşit să înţeleg că mă aflam în apartamentul doamnei Hilmer. Uşa dormitorului era în stânga patului, chiar în continuarea lui. Dincolo de ea se afla un holişor. Uşa apartamentului era la capătul holului, pe stânga.

Cred că toate acestea mi-au trecut prin minte în cel mult zece secunde. Coborâsem din pat. Podeaua era aşa de încinsă că mi-a fript tălpile. Deasupra am auzit ceva trosnind. Acoperişul luase foc. Mi-am dat seama că în câteva secunde casa se putea prăbuşi.

f, Am înaintat, bâjbâind după tocul uşii. Slavă Domnului

Îl că am găsit-o deschisă. M-am strecurat de-a lungul holului şi am trecut pe lângă ceea ce mai înainte fusese uşa de la baie. P Fumul aici nu era la fel de gros, dar imediat am văzut izbucnind p o flacără uriaşă din bucătărie. Încăperea s-a luminat deodată p, şi atunci am zărit pe masă computerul, imprimanta şi telefonul în mobil. Rucsacul era pe podea, chiar lângă masă.

Nu voiam să le pierd. O clipă mi-a luat să descui zăvorul şi să deschid uşa ce dădea spre scări. Apoi, muşcându-mi de buzele ca să nu mai simt durerea provocată în tălpi de arsură.

Şi tuşind şi gâllind, am alergat la masă şi am apucat

cu o mână computerul, imprimanta şi mobilul, iar cu cealaltă m-am a repezit la rucsac, după care am ieşit în fugă.

a în urma mea, flăcările înghiţeau toată mobila, iar în faţă fumul de pe scări era gros de-l puteai tăia cu cuţitul. Din fericire, scările coborau în linie dreaptă, aşa că am putut să le cobor aproape alergând. Pentru o clipă am crezut că uşa care dădea afară era înţepenită. Am lăsat jos computerul, telefonul şi rucsacul şi am încercat să smulg clanţa cu amândouă mâinile.

Sfiit blocată aici, *sunt blocată aici*, mi-am zis cu, simţind cum începe să-mi ardă părul. Am încercat încă o dată să răsucesc clanţa şi până la urmă a cedat. Am tras de uşă şi am deschis-o, am ridicat computerul, telefonul şi rucsacul şi m-am repezit afară, aproape împleticindu-mă.

Când am ieşit la aer, am văzut că un bărbat venea în fugă pe alee, reuşind să mă prindă înainte să cad.

— Mai este cineva înăuntru? strigă el.

Tremurând şi în acelaşi timp simţindu-mă cuprinsă de flăcări, am dat din cap.

— Soţia mea a chemat pompierii, mai spuse, după care mă trase departe de casa care se transformase într-o torţă.

O maşină venea, gonind, pe alee. Doar pe jumătate conştientă, mi-am dat seama că aceea era soţia lui, pentru că l-am auzit spunându-i:

— Lynn, du-o acasă. Să nu stea în frig. Aştept eu pompierii.

Apoi mi se adresă:

— Mergeţi cu soţia mea. Locuim aproape.

La cinci minute după aceea, pentru prima oară în mai bine de douăzeci şi doi de ani, mă aflam în bucătăria fostei noastre case, eram învelită cu o pătură şi aveam înaintea mea o ceaşcă de ceai. Prin uşa cu geamuri lungi care ducea în sufragerie am văzut candelabrul pe care mama îl îndrăgise atât de mult. Rămăsese la locul lui.

Şi ne-am văzut pe mine şi pe Andrea pregătind masa pentru cina de duminică.

„Astăzi oaspetele nostru este Lordul Malcolm Bighottom”.

Am închis ochii.

— Nu e nimic dacă plângeţi, îmi spuse cu blândeţe Lynn, doamna care locuia acum în vechea mea casă. Aţi trecut printr-un adevărat coşmar.

Dar am reuşit să-mi înghit lacrimile. Simţeam că dacă le las să cadă, nu le voi mai putea opri.

Pompierul şef veni acasă la familia Kelton şi insistă să cheme o ambulanţă pentru a mă duce la spital.

— Se pare că aţi inhalat foarte mult fum, domnişoară Cavanaugh, mi-a zis el. Trebuie să vă faceţi nişte analize, aşa, pentru siguranţa dumneavoastră.

Peste noapte am rămas la spitalul municipal din Oldham, lucru care mi-a convenit, mai ales pentru că oricum nu aveam unde să merg. Când în sfârşit m-am văzut în pat – după ce am fost curăţată de cenuşă şi funingine şi după ce rănile de pe tălpi mi-au fost bandajate –, am acceptat bucuroasă şi un somnifer. Rezerva în care mă aflam eu era lângă camera asistentelor, aşa că auzeam murmure şi zgomotul uşor al paşilor lor.

Încercând să adorm, mi-am amintit că în urmă cu câteva ore doream să am pe cineva în preajmă. Nu-mi trecuse prin minte că dorinţa mi s-ar putea împlini în felul acesta.

Pe la ora şapte dimineaţa, când am fost trezită de o infirmieră, am simţit dureri cumplite în tot trupul. Mi-a verificat pulsul şi tensiunea arterială, după care a plecat. Am dat pătura la o parte, m-am dat la marginea patului şi, foarte nesigură de ce avea să se întâmple, am încercat să mă ridic. Tălpile îmi erau bandajate şi greutatea le făcea şi mai dureroase, dar în rest mi-am dat seama că eram într-o stare destul de bună.

Atunci m-am gândit cât de norocoasă fusesem. Dacă ar mai fi trecut numai câteva minute acum aş fi fost cenuşă. Când a apărut familia Keiton cu greu m-ar mai fi salvat, chiar dacă ar fi ştiut că sunt înăuntru.

Oare incendiul a fost un accident? Eram convinsă că

nu. Cu toate că nu am intrat niciodată în garajul de sub apartament, ştiam de la doamna Hilmer că acolo nu se află decât unelte de grădinărit.

Iar uneltele pentru grădinărit nu iau foc din senin.

Ofiţerul White mă prevenise că vreun fost deţinut ar putea încerca să-l scape pe Rob Westerfield de mine, din dorinţa de a primi o răsplată substanţială. Eu cred că lucrurile stau un pic altfel. Nu am nici cea mai mică îndoială că Westerfield a cerut să fie provocat acest incendiu şi că a dat această sarcină vreunuia dintre foştii lui lachei de la Sing Sing. Nu m-ar mira să aflu că individul care vorbise cu mine în parcarea de la închisoare a fost pus să dea foc casei.

Eram sigură că ofiţerul White o anunţase deja pe doamna Hilmer – îi dădusem numărul nepoatei sale din Long Island. Îmi imaginez cât de dureros o I! fost pentru biata femeie şi alte că nu mai avea nici garajul, nici apartamentul. Cândva acestea fuseseră un hambar şi, ca structură, erau cu adevărat valoroase din perspectivă istorică.

Doamna Hilmer avea şaptezeci şi trei de ani. Apartamentul de deasupra garajului urma să fie folosit la nevoie de cineva care să fie mereu lângă ea şi să o ajute, fără însă a locui împreună cu ea.

Cu siguranţă că şi accidentul nepoatei sale a făcut-o să-şi dea seama ce uşor poţi deveni incapabil să te îngrijeşti singur.

Oare asigurarea era suficientă pentru a reconstrui apartamentul sau nici măcar nu mai avea de gând să se apuce de aşa ceva? Fără îndoială că doamna Hilmer socoteşte acum că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, mi-am zis cu cu părere de rău. Îi voi da telefon, dar mai târziu. Oare cum poţi să-ţi ceri scuze pentru o întâmplare ca asta?

M-am amintit apoi de rucsac, computer, imprimantă şi de telefonul mobil. Am avut grijă să le iau cu mine la spital, dar parcă asistenta îmi spusese că o să le ia de lângă mine. Oarejpe unde se aflau?

În cameră era un dulăpior. Am şchiopătat până la el, sperând şi rugându-mă să le găsesc acolo. Am deschis uşa şi am fost încântată să le văd aşezate pe toate înăuntru.

Cu o bucurie la fel de mare am descoperit într-un cuier un halat de infirmieră. Eram îmbrăcată cu o cămaşă din aceea jalnică, tipică spitalelor. În plus, era măsura unei fetiţe şi abia intram în ea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid fermoarul rucsacului şi să mă uit înăuntru. Deasupra se afla prima pagină a ziarului *New York Post*, cu titlul mare *VINOVAT* deasupra, întocmai cum era când îl deschisesem ultima dată.

Apoi am căutat cu mina într-o parte a rucsacului şi am început să bâjbâi cu degetele. Am răsuflat uşurată când am simţit caseta din piele pe care o căutam.

Ieri-dimineaţă, chiar când urcam în maşină să pornesc către casa lui Joan, m-am gândit că următorul oaspete nepoftit ar putea scotoci prin casă, căutând lucruri de valoare. M-am întors, am luat caseta din sertar şi am îndesat-o în rucsacul pe care îl pusesem deja în portbagaj.

Acum am scos-o de acolo şi am deschis-o. Toate obiectele se aflau la locul lor – inelele mamei de logodnă şi de cununie, cerceii cu diamante şi modesta mea colecţie de bijuterii.

Mulţumită că le-am găsit pe toate, am băgat caseta înapoi, am închis rucsacul şi mi-am luat computerul din dulăpior. L-am aşezat pe singurul scaun din încăpere, lângă fereastră. Mi-am spus că oricât de mult urma să rămân în spital, acolo aveam să-mi petrec timpul.

Am deschis computerul şi mi-am ţinut respiraţia, răsuflând uşurată abia când am auzit sunetul cu care se deschidea de obicei, când ecranul s-a luminat şi am înţeles că nu pierdusem nimic din materialul pe care îl adunasem acolo.

Mă mai liniştisem, aşa că m-am îndreptat şchiopătând către cuier, mi-am luat halatul şi am intrat în baie. Am găsit acolo un tub mic cu pastă de dinţi, o periuţă de dinţi cu ambalajul sigilat şi un pieptene, toate aşezate

pe o policioară deasupra chiuvetei. Am început să mă spăl.

Ştiu că după incendiu am fost în stare de şoc. Acum însă, gândind cu mintea limpede, am început să-mi dau seama cât noroc am avut să scap nu numai cu viaţă, dar şi cu răni destul de superficiale. Ştiam, de asemenea, că pe viitor trebuia să fiu mai precaută în ceea ce priveşte atentatele la viaţa mea. Un lucru era cât se poate de cert: trebuia să stau undeva unde să fie şi un recepţioner şi alţi angajaţi în preajmă.

Renunţând la încercarea de a-mi descurca părul încâlcit, am revenit în cameră, m-am aşezat pe scaun şi, de vreme ce nu aveam nici creion, nici hârtie, am deschis computerul să-mi fac un fel de plan de bătaie.

Nu aveam nici bani, nici haine, nici cărţi de credit, nici permis de conducere – toate acestea fuseseră mistuite de flăcări. Trebuia să împrumut bani până când îmi laccam duplicate după cărţile de credit şi după permisul de conducere. Aşa că cine avea să fie norocosul căruia să-i cer ajutor?

Am prieteni în Atlanta şi am şi o mulţime de colegi de şcoală împrăştiaţi prin toată ţara la care dacă sunam şi ceream ajutor, îl şi primeam. Cu toate acestea i-am tăiat de pe listă. Nu voiam să fiu nevoită să dau explicaţii în legătură cu ceea ce mi se întâmplase.

Pete era singura mea cunoştinţă din Atlanta care ştia de Andrea şi cunoştea şi motivul pentru care mă aflam aici. Când am obţinut permisiunea să lipsesc de la serviciu, explicaţia pentru colegi şi prieteni a fost *e ceva personal*.

Sunt sigură că opinia generală era că Ellie, cea care este mereu prea ocupată pentru o întâlnire, are o relaţie cu cineva deosebit şi vrea ca lucrurile să meargă bine cu cel pe care îl alesese.

Pete? Gândul că aş putea să joc rolul femeii neajutorate în faţa acestui Făt-Frumos călare pe un cal alb mă cam enervă. Asta ar fi însemnat să-l consider drept ultima mea salvare.

Ştiu că aş fi putut să o sun pe Joan Lashley St. Martin, însă convingerea ci că Rob Westerfield ar putea fi

nevinovat de moartea Andrcei m-a făcut să am o reţinere şi să nu apelez la ea.

Marcus Longo? Desigur, mi-am zis! El mă va ajuta, şi îi voi restitui banii îndată ce îi voi avea.

Mi s-a adus o tavă cu micul dejun, care după o oră a fost luată înapoi neatinsă. Aţi fost vreodată în vreun spital în care să se servească o ceaşcă de cafea caldă?

Veni şi doctorul, îmi cercetă tălpile, îmi zise că eram oricând liberă să plec acasă, după care se retrase. Mă şi vedeam şchiopătând prin Oldham, purtând hainele din spital şi cerând de pomană. Exact în acel moment – telepatia! apăru ofiţerul White, însoţit de un bărbat cu trăsături aspre şi care se recomandă drept detectivul Charles Bannister de la Departamentul de Poliţie din Oldham. În urma lor venea un infirmier care aducea nişte scaune pliante şi am înţeles imediat că aceasta nu avea să fie o vizită scurtă, care să mă înveselească.

Bannister şi-a exprimat îngrijorarea pentru starea mea şi nădăjduia ca după aşa o nenorocire să mă simt mai bine.

Eu am simţit, însă, că dincolo de faţada aceasta se afla un scop ascuns pentru care venise la spital şi nu era deloc unul prietenesc.

I-am spus că mă simţeam destul de bine şi că eram bucuroasă că scăpasem cu viaţă, remarcă la care el încuviinţă cu o aplecare a capului. Îmi amintea de unul dintre profesorii pe care i-am avut la un curs de filosofie în timpul colegiului. După ce asculta o observaţie stupidă făcută de vreun coleg, obişnuia să dea tot aşa din cap, afişând o gravitate de neînţeles.

Voia să spună: *Da, abia acum am înţeles totul*.

Nu mi-a trebuit mult ca să pricep că detectivul Bannister avea în minte un anumit scop: era hotărât să dovedească propria lui teorie, anume că eu inventasem povestea cu intrusul din apartament. Nu mi-a spus asta chiar atât de direct, însă iată care era, după părerea lui, scenariul: auzind de un posibil intrus, doamna Hilmer s-a speriat. Atât i-a trebuit ca să-şi imagineze că a fost

urmărită de cineva când s-a dus şi când s-a întors de la bibliotecă. Îngroşându-mi vocea, am sunat-o apoi şi am avertizat-o că aş fi instabilă psihic.

Aşa că am ridicat dintr-o sprânceană, şi nu am zis nimic.

După părerea detectivului Bannister, eu am provocat incendiul ca să atrag asupra mea atenţia şi simpatia oamenilor, acuzându-l în realitate pe Rob Westerfield de tentativa de a mă ucide.

— Aţi fost în pericol de a arde de vie, însă vecinul care v-a văzut ieşind din casă a spus că duceaţi cu dumneavoastră un computer, o imprimantă, un telefon mobil şi un rucsac destul de mare. Domnişoară Cavanaugh, când trebuie să scape dintr-un iad ca acesta, oamenii nu mai stau să-şi strângă lucrurile.

— Când am ajuns la uşa care dădea spre scări, flăcările care cuprinseseră peretele sufrageriei au luminat masa unde lăsasem lucrurile acestea. Erau foarte importante pentru mine, aşa că pentru o secundă am riscat şi mi le-am luat.

— Dar de ce erau atât de importante, domnişoară Cavanaugh?

— Haideţi să vă spun de ce, domnule detectiv Bannister. Încă aveam computerul în poală, aşa că i l-am arătat. Primul capitol al cărţii pe care o scriu despre Rob Westerfield se află în acest computer. Zeci de pagini de note pe care le-am adunat din transcrierea procesului *Statul împotriva lui Rob Westerfield* se află tot aici. Alte exemplare nu am. Nu am făcut copii după ele.

Nu i se clinti un muşchi pe faţă, însă am observat că figura ofiţerului White începea să trădeze o nemulţumire tot mai evidentă.

— Mi-am scris numărul de telefon pe pancarta pe care o ţineam în mână când am fost la Sing Sing. Sunt sigură că aţi aflat de prezenţa mea acolo de la dumnealui.

Şi am făcut un semn cu capul în direcţia lui White.

— În plus, deja am primit un telefon interesant de la cineva care l-a cunoscut pe Rob Westerfield în închisoare.

Aşa că telefonul mobil este singura mea şansă de a păstra legătura cu acel individ, până când voi merge la un magazin, voi cumpăra altul şi voi transfera numărul. Cât despre rucsacul acela greu, să ştiţi că îl am aici în dulap. Vreţi să vedeţi ce arc înăuntru?

— Da, aş vrea.

Am aşezat computerul jos şi m-am ridicat.

— Vi l-aduc eu, a spus.

— Prefer să-l ţin doar cu în mână.

M-am străduit să nu şchiopătez când am străbătut camera. Am tras de uşa dulapului, am scos de acolo rucsacul, l-am lăsat lângă scaun, m-am aşezat şi am deschis fermoarul.

N-aş putea spune că am văzut, însă am bănuit stupefacţia celor doi în clipa când au dat cu ochii de titlul *VINOVAT*.

— Aş fi preferat să nu vă arăt aceste lucruri, am rostit cu mai mult printre dinţi, scoţând ziar după ziar din rucsac şi aşezându-le teanc pe podea. Mama le-a păstrat toată viaţa.

Nu m-am ferit să arăt cât eram de mânioasă.

— Sunt relatările din presă – începând cu descoperirea trupului surorii mele şi până la momentul când Rob Westerfield a fost condamnat la închisoare. Nu sunt nici pe departe o lectură *plăcută*, dar pot fi una interesantă, aşa că nu vreau să le pierd.

Scosesem şi ultimul ziar. A trebuit să mă folosesc de ambele mâini ca să pot scoate şi transcrierea procesului. Le-am arătat coperta.

— O altă lectură interesantă, domnule detectiv Bannister, i-am zis eu.

— Sunt convins de asta, încuviinţă el, la fel de impasibil. Se mai află şi altceva acolo, domnişoară Cavanaugh?

— Dacă vă aşteptaţi să găsiţi o canistră cu benzină şi o cutie cu chibrituri, atunci astăzi nu e ziua dumneavoastră norocoasă.

Am scos caseta de piele şi am deschis-o.

— Uitaţi-vă, vă rog.

A privit conţinutul cutiei şi mi-a înapoiat-o.

— Domnişoară Cavanaugh, purtaţi întotdeauna la dumneavoastră, în rucsac, aceste bijuterii, la un loc cu ziarele, sau doar când vă aşteptaţi să izbucnească un incendiu?

Se ridică în picioare şi la fel făcu şi White.

— O să mai aveţi veşti de la noi, domnişoară Cavanaugh. Intenţionaţi să vă întoarceţi în Atlanta, sau mai rămâneţi prin zonă?

— Mai rămân şi o să vă anunţ şi care va fi adresa mea. Poate că poliţia va supraveghea mai bine locul unde voi sta, nu cum s-a întâmplat cu casa bietei doamne Hilmer. Credeţi că se poate aranja?

Obrajii ofiţerului White se înroşiră. Mi-am dat seama că era peste măsură de furios, dar nici că-mi păsa.

Bannister nu se obosi să răspundă, ci făcu stânga-mprejur şi plecă, urmat îndeaproape de White.

I-am condus la plecare. Infirmierul veni în cameră să ia scaunele pliante. Făcu ochii mari când mă văzu cu dosarul voluminos în poală, cu caseta de bijuterii în mână, în timp ce computerul şi ziarele erau împrăştiate pe podea.

— Domnişoară, nu vreţi să vă ajut să le strângeţi? se oferi el. Sau poate aveţi nevoie de ceva? Păreţi tare supărată.

— Chiar sunt supărată, am încuviinţat eu. Dar… da, puteţi să mă ajutaţi cu ceva. Există vreo cofetărie în spital?

— Da, şi încă una foarte bună.

— Aţi vrea…

M-am oprit, căci eram pe punctul de a izbucni într-o criză de nervi.

— Aţi vrea să-mi aduceţi, vă rog, o cană de cafea neagră foarte fierbinte?

După o jumătate de oră savuram ultima gură din cafeaua pe care mi-o adusese amabilul infirmier, când apăru un alt vizitator care m-a surprins mult mai mult. Tatăl meu.

Uşa era întredeschisă. Ciocăni încet, după care intră,

fără să aştepte vreun răspuns. Ne-am privit în tăcere şi am simţit cum mi se uscă gâtul.

Părul lui negru încărunţise. Era mai slab, dar îşi păstrase statura zveltă pe care o avusese mereu. Ochii lui albaştri erau şi mai bine puşi în evidenţă de ochelarii pe care îi purta, iar fruntea îi era brăzdată de cute adânci.

Mama îl mustra mereu: *„Ted, ştiu că nu îţi dai seama, dar trebuie să te abţii de a te mai încrunta când te concentrezi. Când ai să îmbătrâneşti, o să arăţi ca o prună uscată”*.

Dar nu arăta nici pe departe ca o prună uscată. Era încă un bărbat foarte frumos, care nu îşi pierduse forţa interioară.

— Bună, Ellie, îmi zise.

— Bună, tată.

Nici nu vreau să mă gândesc ce a fost în mintea lui când m-a văzut înfăşurată într-un amărât de halat de spital, cu părul vâlvoi şi cu picioarele bandajate. Cu siguranţă că nu m-a asemănat cu steaua strălucitoare din melodia cutiei muzicale.

— Ce faci tu, Ellie?

Uitasem ce voce profundă avea. Era vocea autoritară pe care eu şi Andrea o respectam când eram copii. Ne simţeam protejate auzind-o, iar eu, cel puţin, simţeam şi un amestec de teamă şi consideraţie.

— Bine, mulţumesc.

— Am venit imediat ce am aflat de incendiul de la casa doamnei Hilmer şi de faptul că erai acolo.

— Nu trebuia să te deranjezi.

Stătea în dreptul uşii. Acum însă, închise uşa şi veni spre mine. Se aşeză în genunchi şi vru să-mi ia mâinile într-ale lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ellie, doar eşti fiica mea. (am crezi că m-am simţit când am aflat că abia ai scăpat cu viaţă?

Mi-am retras mâinile.

— A, dar povestea asta se va schimba. Poliţiştii cred că eu am provocat incendiul, doar ca să impresionez. După

părerea *lor*, vreau să atrag atenţia şi simpatia oamenilor.

Vorbele mele îl şocară.

— Asta e culmea!

Era atât de aproape de mine, încât simţeam parfumul spumei sale de bărbierit. Mi se părea mie, sau era acelaşi parfum pe care mi-l aminteam de când eram mică? Era îmbrăcat cu o cămaşă, purta cravată, iar pe deasupra avea un sacou albastru care se asorta foarte bine cu pantalonii gri. Apoi mi-am dat seama că era duminică dimineaţa şi m-am gândit că poate se pregătise să plece la biserică, dar între timp auzise de incendiu.

— Ştiu că ai vrea acum să fii amabil, i-am zis, dar chiar aş prefera să mă laşi în pace. Nu *îmi trebuie* nimic de la tine şi nici nu *vreau* nimic de la tine.

— Ellie, ţi-am văzut site-ul. Westerfield e un individ periculos. Mă îngrijorează până la disperare situaţia ta.

Ei bine, aveam măcar un lucru în comun. Ştiam amândoi că Rob Westerfield este un criminal.

— Pot să-mi port singură de grijă. Doar o fac de-atâta vreme.

Se ridică.

— Ellie, nu este vina mea. Tu ai refuzat să ţii legătura cu mine.

— Da, cred că aşa a fost, ceea ce înseamnă că nu ai conştiinţa încărcată. Nu te mai reţin.

— Am venit să te invit, *să te implor* să vii şi să locuieşti cu noi. Doar aşa pot avea grijă de tine. Nu uita că timp de treizeci şi cinci de ani am fost poliţist.

— Nu, n-am uitat. Erai nemaipomenit îmbrăcat în uniformă. A, nu mai ştiu, ţi-am scris sau nu să-ţi mulţumesc că ai îngropat cenuşa mamei alături de Andrea?

— Da, mi-ai scris.

— Certificatul de deces precizează că ar fi murit de ciroză hepatică, dar părerea mea e că diagnosticul „inimă zdrobită” ar fi fost mult mai aproape de adevăr. Iar moartea surorii mele nu a fost singurul motiv care i-a frânt inima.

— Ellie, mama ta a fost cea care m-a părăsit.

— Mama te-a *adorat*. Ai fi putut să aştepţi să-şi revină. Ai fi putut să vii după ca în Florida şi să o aduci acasă – să *ne* duci acasă. Dar nu ai vrut.

Tata băgă mâna în buzunar şi îşi scoase portofelul. Speram că nu va îndrăzni să-mi ofere bani, şi nici nu s-a întâmplat aşa. A scos o carte de vizită pe care a lăsat-o pe pat.

— Ellie, poţi să mă suni oricând, fie că e zi sau noapte.

Şi ieşi, lăsând în urmă parfumul spumei sale de ras.

Uitasem că uneori mă aşezam pe marginea căzii şi vorbeam cu el în timp ce se bărbierea. Uitasem cum câteodată se întorcea spre mine, mă lua în braţe şi îşi ştergea faţa plină de spumă de faţa mea.

Amintirea aceasta a fost atât de vie, încât am ridicat mâna şi mi-am atins faţa, aşteptându-mă parcă să simt spuma umedă. Obrazul îmi era ud, însă din cauza lacrimilor pe care de data aceasta nu le-am mai putut opri.

În ora care a urmat am încercat de două ori să-l găsesc pe Marcus Longo. Apoi mi-am adus aminte că-mi spusese despre soţia lui că nu-i place să zboare singură. Cred că tocmai plecase la Denver să o aducă acasă, profitând de ocazie să-şi viziteze şi nepoţelul.

Asistenta băgă capul pe uşă şi îmi aduse aminte că pe la

(prânz era ora de vizită a doctorului. Pe la unsprezece şi! jumătate mă pregăteam să întreb dacă exista în spital vreun birou de asistenţă socială, când mă sună Joan.; Ellie, abia acum am aflat ce ţi s-a întâmplat. Doamnei Dumnezeule, ce faci? Cu ce pot să te ajut?

e Tot orgoliul cu care voiam să refuz ajutorul ei pentru că

1 nu-l credea pe Rob Westerfield o fiară criminală se evaporase.

1 Aveam nevoie de ea şi ştiam prea bine că ea credea sincer în nevinovăţia lui, aşa cum eu eram convinsă că era vinovat. § Să ştii că mă poţi ajuta chiar foarte mult, am zis

eu.

Uşurarea pe care am simţit-o auzind acest glas prietenos îmi făcu vocea să tremure.

— Ai putea să cauţi nişte haine pentru mine. Ai putea să mi le-aduci. Ai putea să mă ajuţi să-mi găsesc o locuinţă. Mi-ai putea împrumuta nişte bani.

— Vei sta de-acum la noi… începu ea.

— Nu, nici să nu te gândeşti. Nu este o idee bună nici pentru mine, nici pentru voi. Doar nu vrei să te trezeşti că îţi arde casa doar pentru că mă găzduieşti pe mine.

— Ellie, doar nu crezi că cineva a provocat incendiul acela cu intenţia de a te ucide!

— Ba da, aşa cred.

Stătu o clipă în cumpănă, gândindu-se, cu siguranţă, la cei trei copii ai ei.

— Şi atunci, Ellie, unde ai putea să stai ca să te afli în siguranţă?

d Locul cel mai potrivit mi se pare un han. Nu-mi surâde şi deloc ideea unui motel în care toate uşile dau afară.

Mi-am amintit îndată un lucru important: În Nu te gândi la hanul Parkinson. Are toate camerele l: i rezervate.

— M-am gândit la un loc care s-ar putea să fie ce cauţi tu, îmi zise Joan. În plus, am o prietenă cam de înălţimea şi greutatea ta. O să o sun ca să împrumut nişte haine. Ce mărime porţi la încălţăminte?

— Treizeci şi nouă, dar nu cred că-mi pot scoate momentan bandajele.

— Ştii ce? Leo poartă patruzeci. Dacă nu te deranjează, aş putea să-ţi aduc o pereche de adidaşi de-ai lui.

Nu m-a deranjat.

După mai puţin de-o oră sosi Joan, aducând cu ea o valiză ce conţinea lenjerie intimă, pijamale, şosete, pantaloni, un pulover pe gât, o jachetă călduroasă, mănuşi, adidaşi şi nişte articole de toaletă. M-am îmbrăcat, iar asistenta mi-a adus un baston de care să mă folosesc până la vindecarea rănilor de pe tălpi. La plecare, cu greu am

convins-o pe casieră să accepte plata odată cu o copie a asigurării mele medicale, pe care urma să i-o trimit prin fax.

În cele din urmă ne-am urcat în maşina lui Joan. Îmi pieptănasem părul pe spate şi îl prinsesem cu un elastic pe care îl luasem din camera asistentelor. Aruncând o privire fugară în oglindă, am văzut că arăta destul de bine. Hainele pe care le împrumutasem mi se potriveau şi cu toate că adidaşii păreau mari de mine, îmi protejau foarte bine tălpile dureroase.

— Ţi-am făcut o rezervare la hanul Hudson Val ley, îmi zise Joan. Se află cam la o milă de aici.

— Dacă nu te superi, aş vrea să trecem puţin pe la doamna Hilmer. Maşina mea încă se află acolo – sau cel puţin aşa sper.

— Dar cine să o ia?

— Nu ar lua-o nimeni, însă era parcată cam la un metru de garaj. Sper din toată inima să nu fie acum sub dărâmături.

Nu mai rămăsese în picioare niciun perete din ceea ce fusese mai înainte locuinţa pe care doamna Hilmer, în generozitatea ei, mi-o oferise. Toată zona era încercuită cu o bandă care interzicea apropierea, iar un poliţist stătea de pază.

Trei oameni încălţaţi cu cizme de cauciuc îşi dădeau silinţa să descopere în molozul acela cauza incendiului. Când ne-am apropiat şi-au ridicat privirea spre noi, după care îşi continuară activitatea.

M-am liniştit când am văzut că maşina mea fusese mutată cu vreo şapte metri mai încolo, înspre casa doamnei Hilmer. Ne-am dat jos din maşina lui Joan să ne uităm puţin la a mea. Este un BMW pe care îl cumpărasem în urmă cu doi ani, prima mea maşină mai de Doamne-ajută.

Aşa cum mă şi aşteptam, era acoperită cu funingine şi avea şi câteva zgâncturi la portiera din dreapta, însă mă consideram norocoasă. Aveam încă maşină, chiar dacă deocamdată nu mă puteam folosi de ea.

Poşeta mea fusese în dormitor. Şi ca multe alte lucruri, în ea se aflau şi cheile.

Poliţistul care păzea locul veni spre noi. Era foarte tânăr şi politicos. Când i-am explicat că nu mai aveam cheia maşinii, dar că voi lua legătura cu firma ca să mi se trimită o copie, m-a asigurat că maşina va fi în siguranţă.

— Unul dintre noi va fi tot timpul aici în următoarele zile.

„Ca să vedeţi dacă nu cumva eu am provocat incendiul?" mi-am zis în gând, în timp ce îi mulţumeam.

Euforia care mă cuprinsese când m-am îmbrăcat şi am plecat din spital scădea, pe măsură ce Joan şi cu Mine ne apropiam din nou de maşina ei. Era o zi frumoasă şi senină de toamnă, dar se simţea încă în aer mirosul fumului. Speram din toată inima să se împrăştie înainte ca doamna Hilmer să vină acasă. Iată încă un lucru pe care trebuia neapărat să-l fac: să-i telefonez şi să-i povestesc tot.

Îmi şi imaginam cum avea să decurgă dialogul.

„Îmi pare tare rău că din cauza mea v-a ars casa de oaspeţi. Promit că a doua oară nu se va mai întâmpla".

Se auzeau în depărtare clopotele bisericii şi mă întrebam dacă tata plecase la slujbă după ce trecuse pe la mine – el, soţia lui şi fiul, vedeta campionatului de baschet. Când am eliberat camera de spital, i-am aruncat şi cartea de vizită, dar apucasem să văd că încă locuia în Irvington. Asta însemna că, foarte probabil, mai era enoriaş al bisericii Imaculata Concepţiune, unde fusesem eu botezată.

Naşii care trebuia să se alăture părinţilor mei în educarea vieţii mele spirituale şi religioase erau familia Barry, prieteni apropiaţi ai tatălui meu. Dave Barry era tot poliţist şi cred că acum se pensionase şi el. Mă întreb dacă el sau soţia lui, Nancy, l-or fi întrebat vreodată pe tata dacă mai ştie ceva de mine.

Sau poate că devenisem subiect tabu, cine ştie? Un subiect de genul acelora de care scapi dând din cap şi oftând. *„Este unul dintre lucrurile nedorite pe care ţi le*

rezervă viaţa. Nu avem ce face, trebuie să-l lăsăm să treacă şi să ne vedem mai departe de ale noastre".

— Ellie, eşti foarte tăcută, remarcă Joan, dând drumul la căldură. Spune-mi cinstit, cum te simţi?

— Mult mai bine decât îndrăznisem să sper, i-am răspuns. Eşti îngerul meu păzitor şi să ştii că, din banii pe care ai să mi-i împrumuţi, o să-ţi fac cinste cu o masă de prânz.

Mi-am dat seama că hanul Hudson Valley avea să fie locul cel mai potrivit pentru mine. Avea trei etaje, era genul de conac construit în stil victorian, cu verandă spaţioasă, şi îndată ce păşirăm pragul recepţionera ne şi acordă toată atenţia.

Joan prezentă cartea ei de credit, explicându-i că eu îmi pierdusem portofelul, dar că în câteva zile îmi voi face alte cărţi de credit. Din cauza aceasta, doamna Willis, recepţionera, avea să-mi acorde toată grija. După ce se prezentă, mărturisi că în urmă cu şapte ani, pe când se afla în gară şi aştepta un tren, a lăsat poşeta pe bancă, lângă ea.

— Am întors pagina, pentru că citeam un ziar, îşi aminti ea, şi în secunda aceea poşeta a dispărut. Ce m-am mai supărat! Eram şi foarte strâmtorată. Până să-mi revin şi să pot da un telefon, cineva mi-a şi scos trei sute de dolari de pe card…

Cred că din cauză că împărtăşisem şi eu experienţa ei mi-a dat una dintre cele mai bune camere ale hanului.

— Costă cât o cameră obişnuită, dar e mai degrabă un mic apartament, pentru că arc şi bucătărie proprie. Şi partea cea mai frumoasă este că are şi vedere spre râu. E o privelişte superbă!

Nimic nu-mi place mai mult pe lumea asta decât imaginea unui râu. Nici nu este greu de înţeles de ce. M-am născut într-o casă din lrvington cu vedere spre fluviul Hudson şi am trăit acolo primii cinci ani din viaţă. Mi-aduc aminte că atunci când eram mică obişnui am să trag un scaun lângă fereastră şi să mă urc pe el ca să pot vedea strălucirea apei.

Am urcat cu Joan cele două etaje până la camera mea, i-am dat dreptate că era exact ce aveam eu nevoie, după care ne-am îndreptat încet, încet către sufrageria îngrijită din spatele hanului. Deja simţeam că rănile mi se înmulţiseră şi mă dureau foarte tare.

Am luat un Bloody Mary şi o porţie de sandvişuri care mă făcură să simt din nou că sunt şi eu om.

Apoi, la cafea, Joan se încruntă şi îmi spuse:

— Ellie. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun asta, dar nu am încotro. Aseară am fost cu Leo la o petrecere. Toată lumea vorbeşte despre site-ul tău.

— Spune mai departe.

— Unii cred că e ceva revoltător, mărturisi ea. Îmi dau seama că nu este ilegal să te legi de numele lui Rob Westerfield, însă mulţi sunt de părere că nu e drept ce faci, şi mai ales că nu are rost.

— Stai liniştită, i-am răspuns eu. Nu am de gând să renunţ şi, mai cu seamă, mă interesează foarte mult reacţiile. Ce altceva se mai spune?

— Că n-ar fi trebuit să spui toate lucrurile acelea atât de urâte despre el. Că raportul medicului legist despre rănile Andreei este prea brutal.

— Dar şi crima a fost brutală.

— Eli ic, mi-ai cerut să-ţi spun ce zice lumea!

Joan era atât de mâhnită, încât îmi păru tare rău că o necăjesc cu aceste lucruri.

— Iartă-mă. Îmi dau seama cât de neplăcută este situaţia asta pentru tine.

Ridică din umeri.

— Ellie, eu cred că Will Nebels a ucis-o pe Andrea. Jumătate din oraş îl consideră vinovat pe Paulie Strocbel. Alţii – destul de mulţi şi ei – sunt de părere că, deşi Rob Westerficid ar putea fi vinovat, şi-a ispăşit pedeapsa, a fost eliberat pentru bună purtare, iar tu ar trebui să accepţi asta.

— Joan, dacă Rob Westerficid şi-ar fi recunoscut vina şi remuşcările, tot l-aş fi urât, însă nu ar mai fi existat niciun site. Îi înţeleg pe oamenii aceştia, dar acum nu pot

da înapoi.

Joan îmi luă mâinile într-ale ei.

— Ellie, mai e cineva pentru care ar trebui să ai puţină înţelegere. Bătrâna doamnă Westerfield. Menajera ei spune tuturor cât de mult o mâhneşte site-ul tău şi că tare ar vrea să-l ţii închis măcar până ce juriul deliberează a doua oară.

Mi-am amintit-o pe Dorothy Westerfield, femeia aceea elegantă care în ziua înmormântării a venit şi i-a prezentat mamei „condoleanţe” şi căreia tata i-a cerut să iasă afară din casă. Nu a putut accepta compasiunea ei atunci şi nici cu un o să mă las influenţată acum de nevoia ei de compasiune.

— Ar fi mai bine dacă am schimba subiectul, i-am zis eu. Nu cred că o să cădem de acord.

Joan îmi lăsă trei sute de dolari şi am zâmbit amândouă când am plătit eu masa.

— Simbolic, însă mă face să mă simt mai bine, am spus eu.

În hol, la ieşire, ne-am luat rămas/bun.

— Nu-mi place să te ştiu urcând singură scările, se arătă ea îngrijorată.

— Cred că merită efortul să ajung în camera mea. Şi am şi sprijinul acesta, am răspuns eu, arătând spre baston.

— Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu, vorbim mâine.

N-aş fi vrut să mai aduc în discuţie un subiect cu care nu era de acord, dar trebuia să o mai întreb ceva.

— Joan, ştiu că nu ai văzut niciodată medalionul pe care sunt sigură că îl purta Andrea, dar ai mai păstrat legătura cu vreuna dintre colegele voastre?

— Sigur că da. Şi poţi să fii convinsă că o să primesc imediat veşti de la ele, acum când se petrec toate astea.

— Vrei să le întrebi tu dacă a văzut vreuna dintre ele medalionul pe care ţi l-am descris? Era de aur, în formă de inimioară, gofrat pe margine, în mijloc cu pietricele albastre, având pe spate gravate iniţialele Andreei şi a lui Rob. Trebuie neapărat să aflu dacă poate cineva să

confirme că acest medalion a existat.

Joan nu mai zise nimic. Mi-a promis că o să întrebe, după care plecă acasă, la viaţa ci liniştită alături de soţul şi copiii săi. Sprijinindu-mă în baston, am urcat scările mai mult şchiopătând către camera mea, am închis şi am zăvorât uşa, mi-am scos adidaşii cu grijă şi m-am aşezat pe pat.

Mă trezi soneria telefonului. Am rămas uimită când am văzut că se lăsase întunericul. M-am ridicat cu greu într-un cot, am bâjbâit după lumină şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră, de lângă telefon.

Era opt. Adică dormisem şase ore.

— Alo! Aveam o voce tare răguşită.

— Ellie, sunt eu, Joan. S-a întâmplat o mare nenorocire. Menajera doamnei Westerfield s-a dus în după-amiaza asta la băcănia familiei Stroebel şi a ţipat la Paulie, cerându-i să recunoască faptul că el a ucis-o pe Andrea. I-a spus că din vina lui familia Westerfield este atât de chinuită acum. Ellie, acum o oră Paulie s-a încuiat în baie la el acasă şi şi-a tăiat venele de la mâini. Acum e la terapie intensivă, la spital. A pierdut prea mult sânge şi medicii nu-i dau şanse de supravieţuire.

Am găsit-o pe doamna Stroebel în sala de aşteptare, lângă salonul de terapie intensivă. Plângea tăcută, lacrimile rostogolindu-i-se fără încetare pe obraji. Ţinea buzele strânse, de parcă s-ar fi temut că, deschizându-le, nu ar mai putea opri valul de durere care stătea să se reverse.

Îşi ţinea haina pe umeri şi, cu toate că şi jacheta şi fusta erau albastru închis, se vedeau pe amândouă pete mari şi întunecate. Sângele lui Paulie.

Lângă ea se afla o femeie solidă, îmbrăcată simplu, care părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Părea că o protejează şi ridică ochii spre mine, privindu-mă ca ostilitate nedisimulată.

Nu ştiam la ce reacţie să mă aştept din partea doamnei Stroebel. Din cauza site-ului meu fusese Paulie învinuit de către menajera doamnei Westerfield şi tot din

cauza mea el recursese la această soluţie disperată.

Însă doamna Stroebel se ridică şi veni să mă întâmpine.

— *Tu* poţi să înţelegi, Ellie, suspină ea. Tu poţi să înţelegi ce au făcut oamenii aceştia din fiul meu.

Am cuprins-o pe după umeri.

— Sigur că înţeleg, doamnă Stroebel.

Am privit peste ea către cealaltă femeie. A înţeles întrebarea din privirea mea şi cu un gest al mâinii îmi dădu de înţeles că tot nu se ştia dacă Paulie va supravieţui.

Apoi se prezentă.

— Mă numesc Greta Bergner. Lucrez împreună cu doamna Stroebel la băcănie. Am crezut că sunteţi reporter.

Am rămas împreună cu ele în următoarele douăsprezece ore. Din când în când ne duceam în rezerva unde se afla Paulie – întins pe pat, cu mască de oxigen pe faţă, cu perfuzii la mâini şi cu încheieturile strâns bandajate.

În noaptea aceea atât de lungă, am fost martoră la agonia doamnei Stroebel şi am văzut cum buzele ei rosteau rugăciuni tăcute; m-am surprins şi pe mine rugându-mă. La început am făcut-o instinctiv, însă după aceea căutam rugăciunea şi o rosteam din inimă. *Dacă îl salvezi pe Paulie de dragul femeii acesteia, voi încerca să accept toate câte s-au petrecut. Poate nu voi reuşi, dar jur că voi încerca.*

Începea să se crape de ziuă. Pe la nouă şi un sfert veni un doctor în sala de aşteptare.

— Starea lui Paulie s-a stabilizat, a anunţat el. O să supravieţuiască. Acum mergeţi şi odihniţi-vă şi dumneavoastră.

*

La întoarcerea de la spital am luat un taxi; pe drum, l-am rugat pe şofer să oprească, să-mi pot cumpăra ziarele de dimineaţă. Doar o privire am aruncat pe prima pagină a ziarului *Westchester Post* şi m-am bucurat că Paulic Stroebel nu avea acces la presă în rezerva lui de la terapie intensivă.

Titlul suna aşa: „*Suspect de crimă care încearcă să se sinucidă*”.

În rest, pagina era acoperită cu fotografiile a trei oameni, în stânga era a lui Will Nebels, privind drept spre obiectiv şi afişând o siguranţă deloc potrivită cu figura lui de obicei inexpresivă. Cea din partea dreaptă înfăţişa o femeie înjur de şaizeci-şaizeci şi cinci de ani, a cărei privire încruntată accentua trăsăturile aspre ale feţei. În mijloc se afla o fotografie a lui Paulic, în spatele tejghelei de la băcănie, ţinând în mână cuţitul de pâine.

Fotografia fusese ajustată în aşa fel încât să se vadă doar mâna în care ţinea cuţitul. Era evident că fusese scoasă din context, că nu apărea acolo nicio baghetă pentru sandvişuri. Iar el privea, încruntat, chiar înspre obiectiv.

M-am gândit imediat că bietul Paulie fusese surprins de aparatul de fotografiat. În orice caz, oferea imaginea unui om morocănos cu ochi tulburi care flutură în mâini o armă.

Sub fiecare fotografic erau citate cuvintele protagonistului. Nebels spunea: „Am ştiut că el a tacut-o”. Femeia cu trăsături aspre adăuga: „A recunoscut faţă de mine”, iar în dreptul lui Paulic scria: „Îmi pare rău. Îmi pare rău”.

Relatarea urma la pagina 3, dar a trebuit să amân lectura; taxiul tocmai oprise la han. O dată ajunsă în cameră, m-am întors la ziar.

Femeia din fotografia de pe prima pagină era Lillian

Beckerson, menajera care o slujea de treizeci şi unu de ani pe doamna Dorothy Westerfield. „Doamna Westerfield este una dintre cele mai deosebite fiinţe de pe lumea asta”, cita ziarul. „Soţul dumneaei a fost senator, iar bunicul acestuia a fost guvernator al statului New York. Stăpâna mea este nevoită de douăzeci şi doi de ani să suporte această ruşine care umbreşte numele familiei. Acum, când unicul nepot încearcă să-şi dovedească nevinovăţia, femeia aceea care, copil fiind, a minţit în boxa martorilor, s-a întors şi încearcă să-l distrugă într-un site”.

„Despre mine e vorba”, mi-am zis eu.

„Ieri după-amiază am surprins-o pe doamna Westerfield uitându-se în site-ul acela plângând. Nu am mai putut suporta una ca asta. Am pornit hotărâtă spre băcănia aceea şi i-am strigat omului ăluia să spună adevărul, să-şi recunoască fapta. Ştiţi ce-mi zicea tot timpul? *îmi pare rău*. *Îmi pare rău*. La spuneţi, dacă cineva ar fi nevinovat, ar fi spus aşa ceva? Eu nu cred”.

Ba da, dacă ar fi fost Paulie. Mi-am impus să continui lectura, deşi îmi era foarte greu. Sunt şi eu tot reporter şi mi-am dat imediat seama că acel Colin Marsh, autorul articolului, era unul dintre obişnuiţii vânători de senzaţional care se pricep să aleagă şi să se folosească de citatele răscolitoare.

O căutase şi pe Emma Watkins, consilierul care cu ani în urmă jurase cu mâna pe Biblie că atunci când clasa fusese anunţată de ce i se întâmplase Andreei, Paulie Stroebel spusese, suspinând, *N-am crezut că a murit*!

Doamna Watkins i-a mărturisit lui Marsh că de-a lungul anilor condamnarea lui Rob Westerfield nu i-a dat pace. A mai spus că Paulie manifesta unele tulburări şi că dacă a aliat că Andrea glumise spunându-i că îl va însoţi la petrecerea de Ziua Recunoştinţei, este foarte posibil să-şi fi ieşit din fire.

Să-şi fi ieşit din fire. Ce exprimare delicată pentru a aduce o acuzaţie, mi-am zis eu.

Will Nebels, fiinţa aceea josnică, individul acela vulgar care obişnuia să le îmbrăţişeze pe tinerele fete, era citat din plin în cuprinsul articolului. Cu şi mai multe detalii înflorite decât cele aduse în faţa camerelor TV, i-a povestit lui Marsh cum l-a văzut el pe Paulie intrând în garaj în noaptea aceea, ducând cu el cricul. Şi-a încheiat cuvântarea lamentându-se îndurerat pentru că nu va fi niciodată în stare să se revanşeze faţa de familia Westerfield, pentru tăcerea lui atât de îndelungată.

După ce am terminat de citit articolul, am aruncat ziarul pe pat. Eram deopotrivă înfuriată şi îngrijorată. Cazul era dezbătut în presă şi tot mai multă lume începea

să creadă că Rob Westerfield era nevinovat. Mi-am dat seama că, dacă aş fi citit articolul la rece, cu obiectivism, până şi eu aş fi putut fi convinsă că nu fusese condamnat cel care trebuia.

Dar dacă doamna Westerfield era supărată pentru ceea ce citise pe site-ul meu, fără îndoială că cele scrise acolo aveau un efect şi asupra altor oameni. Am deschis computerul şi m-am apucat de treabă.

„Într-un gest necugetat de loialitate greşit înţeleasă, menajera doamnei Dorothy Westerfield a intrat furtunos în băcănia familiei Stroebel şi l-a atacat verbal pe Paulie Stroebel. Câteva ore mai târziu, Paulie, un om cu un suflet prea delicat, aliat într-o stare accentuată de tensiune din cauza minciunilor impuse cu banii familiei Westerfield, a încercat să se sinucidă.

Am toată consideraţia faţă de doamna Dorothy Westerfield, cu adevărat o femeie deosebită, şi îi înţeleg durerea provocată de crima comisă de nepotul Domniei sale. Convingerea mea este că îşi va găsi liniştea dacă va accepta că numele distinsei sale familii va rămâne în continuare respectat.

Nu trebuie decât să lase impresionanta sa avere instituţiilor de caritate, care să educe generaţii viitoare de elevi, şi să finanţeze cercetarea medicală, pentru ca mii de vieţi omeneşti să poată fi salvate. Lăsând această avere unui criminal nu ar face decât să sporească tragedia care în urmă cu mai bine de douăzeci de ani a provocat moartea surorii mele şi care ieri a fost atât de aproape de a lua şi viaţa lui Pauliestroebel.

Am înţeles că s-a alcătuit o Comisie pentru Justiţie în favoare lui Rob Westerfield.

Vă invit pe toţi să vă alăturaţi Comisiei pentru Justiţie în favoarea lui Paulie Stroebel.

După dumneavoastră, doamnă Dorothy Westerfield!”

Nu-i rău, mi-am zis eu, copiind textul în site. Pe când închideam computerul, am auzit telefonul.

— Chiar acum am citit ziarele.

Am recunoscut imediat vocea. Era omul care cu o zi

în urmă susţinuse că fusese în închisoare cu Rob Westerfield şi că îl auzise mărturisind o altă crimă comisă de el.

— Aşteptam veşti de la dumneata.

Încercam să păstrez un ton cât mai impersonal.

— Din câte văd, Westerfield chiar a reuşit să-l şifoneze pe nebunul ăla de Stroebel.

— Nu e nebun, l-am repezit eu.

— Mă rog, spune-i cum vrei. Uite care-i treaba. Cinci mii de parai. Şi-ţi spun prenumele tipului pe care s-a lăudat Westerfield că l-a căsăpit.

— Doar *prenumele*!

— Asta-i tot ce ştiu. Zi da sau ba.

— Şi altceva chiar nu poţi să-mi mai spui? Adică unde sau când s-a petrecut crima?

— Doar prenumele îl ştiu şi am nevoie de bani până vineri.

lira luni. Aveam cam trei mii de dolari într-un cont din \il. Înta şi, oricât de mult îmi displăcea ideea, puteam împrumuta restul de bani de la Pete, dacă până vineri nu piimciim avansul pentru carte.

Ei, ce zici? începea să devină nerăbdător.

Ştiam bine că putea fi o înşelătorie, dar eram gata să-mi i. Uni riscul.

Până vineri voi avea banii, am făgăduit cu.

29

Până miercuri seara deja revenisem la condiţia mea normală. Aveam din nou cărţi de credit, permis de conducere i bani. Un avans pentru carte fusese transferat la o bancă din apropierea hanului. Soţia administratorului din Atlanta intrase în apartamentul meu şi îmi împachetase câteva haine pe care nu le trimisese cu o scară în urmă. Rănile de pe tălpi mi se vindecau şi chiar mă ocupasem puţin şi de aspectul părului meu.

Dar cea mai importantă era întâlnirea pe care urma să o am joi după-amiază la Boston cu Christophercassidy, fostul vlev bursier de la Arbinger care, atunci când avea paisprezece ani, fusese bătut zdravăn de Rob Westertield.

Deja pusesem pe site relatarea episodului în care dr. Margaret Fisher fusese agresată de către Rob Westerfield şi despăgubită apoi cu cinci sute de dolari de către tatăl lui, ca să nu depună plângere.

Înainte să lansez textul pe site i l-am trimis ei prin e-mail. Margaret Fisher nu numai că şi-a dat acordul pentru a face publică întâmplarea, dar a şi adăugat opinia ci de specialist: irascibilitatea şi violenţa la care fusese martoră puteau prea bine să fi fost impulsul care l-a determinat pe Westerfield să o lovească pe Andrea, provocându-i în felul acesta moartea.

Pe de altă parte, Joan ţinuse legătura cu prietenele mai apropiate ale Andreci şi m-a anunţat că niciuna dintre ele nu o văzuse vreodată purtând alt medalion decât pe cel primit de la tatăl meu.

În llccarc zi puneam pe site o descriere a medalionului, solicitând informaţii de la oricine putea furniza măcar un indiciu. Până acum, însă, niciun rezultat. Căsuţa mea poştală de pe net era plină de comentarii. Unele aduceau laude iniţiativei mele, altele o criticau cu vehemenţă. Îmi scriau şi o mulţime de indivizi ciudaţi. Doi dintre ei mărturiseau că ei erau asasinii. Altul îmi spunea că Andrea este vie şi că aşteaptă ca eu să o salvez.

Câteva dintre mesaje erau de ameninţare. În cel despre care eram sigură că era autentic, autorul îşi exprima dezamăgirea că scăpasem vie din incendiu. Adăugase *Drăguţa pijama L.L. Bean*, nu-i *aşa*?

Oare cel care scrisese mesajul acesta privise incendiul din pădure sau era chiar intrusul care fusese în apartament şi văzuse pijamaua în dulapul din dormitor? Amândouă ipotezele erau înspăimântătoare, trebuie să recunosc.

I Luam legătura cu doamna Stroebel de câteva ori pe zi, şi pe măsură ce Paulie se înzdrăvenea, uşurarea din glasul ei devenea tot mai limpede. Totuşi, îngrijorarea nu dispărea.

— Ellie, dacă va avea loc încă un proces, iar Paulie va trebui să depună mărturie, mi-e teamă că o să încerce asta

încă o dată. Mi-a spus aşa: *Mamă, la tribunal nu ştiu cum să îl răspund ca să-i fac să înţeleagă. M-a îngrijorat relaţia Andreei cu Rob Westerfield. Dar nu am ameninţat-o.*

Apoi adăugă:

— Mă sună mereu prietenii mei. Cercetează cu toţii site-ul tău şi mi-au spus că tuturor ne-ar trebui o luptătoare ca tine. O să-i spun şi lui Paulie. Să ştii că ar vrea să mergi şi lu' pe la el.

I-am promis că voi trece vineri pe la spital.

În afară de unele treburi care m-au obligat să ies, am slal în cameră, lucrând la carte şi comandând sus toate mesele. Miercuri seara la şapte, m-am hotărât să cobor la cină.

Sufrageria nu era foarte diferită de cea de la hanul Parkinson, însă era ceva mai elegantă. Mesele erau aşezate la distanţă mai mare una de alta, iar feţele de masă erau albe, nu în carouri albe şi roşii. La Parkinson în mijlocul mesei se afla o luminare groasă pentru decor, şi nu o vază cu flori, care inspira mai multă sobrietate. Cei care luau cina aici erau oameni în vârstă şi respectabili din oraş, şi nu grupuri de tineri cheflii ca cei care veneau de regulă la Parkinson.

Mâncarea era la fel de bună şi, după ce am ezitat între miel la grătar şi peşte, am ales friptura de miel.

Mi-am scos din geantă o carte pe care de mult voiam să o citesc şi în ora care a urmat m-am bucurat de combinaţia care îmi plăcea atât de mult – o cină pe cinste şi o carte bună. Hram atât de absorbită de naraţiune, încât atunci când ospătăriţa a debarasat masa şi mi s-a adresat, am ridicat privirea spre ea, încurcată.

Am primit cafeaua, dar desert nu am vrut.

— Domnul de la masa alăturată ar dori să vă ofere ceva de băut după cină.

Mi-am dat seama că era Rob Westerlâcid înainte să întorc capul. Stătea la o masă destul de apropiată de a mea, ţinând în mână un pahar cu vin. Îl ridică simulând că ar închina în cinstea mea şizâmbi.

— M-a întrebat dacă ştiu cum vă numiţi. I-am spus şi

a scris bileţelul acesta pentru dumneavoastră.

Mi-a dat o carte de vizită pe care era scris în relief numele întreg al lui Westerfield, Rob son Parke Westerfield. *Doamne, dar ştiu că e plin de îndrăzneală omul ăsta*, mi-am zis eu, întorcând cartea de vizită pe partea cealaltă.

Aici erau scrise cuvintele: „Andrea era drăguţă, dar tu eşti superbă”.

M-am ridicat, m-am îndreptat către el, am rupt cartea de vizită şi i-am aruncat bucăţelele în paharul cu vin.

— Ce-ar fi să-mi dai mie medalionul pe care i l-ai luat după ce ai ucis-o? i-am propus eu.

Am văzut cum i se dilată pupilele şi cum privirea arzătoare îi dispare din ochii de cobalt. Preţ de o secundă am crezut că se va repezi la mine cum se repezise cu ani în urmă, tot într-un restaurant, la dr. Fisher.

— Lănţişorul acela ţi-a dat mult de furcă, nu-i aşa, puşcăriaşule? l-am întrebat. Ei bine, se pare că încă te macină problema şi până la urmă o să aflu de ce.

Ospătăriţa rămăsese între mese cu o figură consternată. Era limpede că nu îl recunoscuse pe Westerfield, ceea ce mă făcea să cred că nu era de mult timp în Oldham.

M-am uitat din nou spre el.

— Aduceţi-i domnului Westerfield un alt pahar cu vin, vă rog, şi treceţi-l în contul meu.

În timpul nopţii alarma maşinii mele a fost dezactivată, iar rezervorul de benzină a fost desfăcut cu un şperaclu. Un mod foarte eficient de a distruge o maşină este să-i bagi nisip în rezervor.

Cel care s-a prezentat din partea poliţiei din Oldham să cerceteze maşina avariată a fost detectivul White. Chiar dacă nu m-a întrebat direct de unde făcusem rost de nisip, m-a anunţat că s-a elucidat misterul incendiului de la garajul doamnei Hilmer. Mi-a spus că rămăşiţeleprosoapelor îmbibate cu benzină care au cauzal incendiul erau identice cu prosoapele pe care doamna Hilmer le lăsase în dulapul cu lenjerie din apartament.

— Ce coincidenţă, domnişoară Cavanaugh, nu-i aşa? zise el.

30

Închiriat o maşină ca să pot merge la Boston, la întâlnirea cu Chrislopher Cassidy. Mă supărase la culme faptul că maşina mea fusese distrusă, şi mai ales că trebuia să mă aştept de acum înainte la ce era mai rău. Iniţial m-am gândit că cel care intrase în apartamentul meu căutase, probabil, materialul pe care îl foloseam pe site. Acum, însă, mă întreb dacă principalul motiv nu fusese acela de a fura anumite obiecte cu ajutorul cărora a provocat incendiul din care abia scăpasem cu viaţă.

Eram sigură, bineînţeles, că Rob Westerfield se afla în spatele întregii afaceri şi că avea tot felul de bandiţi (ca acela care mi se adresase în parcarea de la Sing Sing) gata să facă pentru el o treabă atât de murdară. Scopul meu era să dovedesc oamenilor că o analiză temeinică a vieţii lui ar putea scoate la lumină o violenţă latentă care la vremea respectivă a dus la asasinarea Andreci. Mai mult, eram sigură că îşi propusese ca următoarea victimă să (în cu.

Şi acesta era un risc pe care trebuia să mi-l asum, întocmai cum aveam de gând să procedez cu cei cinci mii de dolari.

În mod obligatoriu, un reporter cu adevărat bun se cuvine să fie punctual. Fără să mă pot folosi de maşina mea, aşteptând ca poliţia să întocmească un raport şi mergând apoi la agenţia de închiriere, era firesc să întârzii. Şi totuşi puteam ajunge cât de cât la timp, dacă nu se înrăutăţea vremea.

179

Prognoza anunţase cer înnorat şi probabil ninsoare uşoară spre seară. A început să ningă pe când mă aflam la vreo şaptezeci şi cinci de kilometri de Boston; aşa că şoseaua se făcu alunecoasă, iar traficul se îngreună. Mă uitam la ceasul din bord şi vedeam cum se scurg minutele, simţind încetinirea aceea ca pe o agonie care mă înnebunea. Secretara lui Christopher Cassidy îmi atrăsese atenţia că e bine să fiu punctuală, pentru că el îşi făcea

timp special pentru mine într-o zi foarte încărcată, iar seara pleca în Europa pentru întâlniri de afaceri.

Era două fără patru minute când am ajuns, abia respirând, la biroul lui. În cele câteva minute petrecute în cocheta anticameră, m-am străduit din răsputeri să-mi revin. Mă simţeam agitată şi ameţită, fără a mai pune la socotelă durerea de cap care se anunţa.

La două fix secretara lui Cassidy veni şi mă conduse în biroul lui. Urmând-o, am recapitulat în minte tot ce aflasem despre Cassidy. Ştiam, aşadar, că fusese student bursier la Arbinger Academy şi că era fondatorul firmei unde mă aflam acum. Când am căutat pe Internet informaţii despre el, am aflat că absolvise ca şef de promoţie la Yale, că obţinuse diplomă de masterat la Harvard Business School şi că fusese onorat cu distincţii de către multe instituţii filantropice, ceea ce îmi întărea convingerea că era un tip extrem de generos.

Avea patruzeci şi doi de ani, era căsătorit, avea o fiică în vârstă de cincisprezece ani şi era un sportiv împătimit.

Un tip excepţional.

În clipa când am intrat pe uşă, s-a ridicat de la birou şi a venit spre mine, întinzându-mi mâna.

— Mă bucur tare mult să vă văd, domnişoară Cavanaugh. Pot să vă spun Ellie? Mă simt de parcă vă cunosc deja, de mult. Haideţi să luăm loc.

Şi făcu semn spre colţul cu fotolii şi canapea de lângă fereastră.

Eu m-am aşezat pe canapea. El s-a aşezat pe marginea fotoliului din faţa mea.

— Cafea sau ceai, ce-ai vrea să bei? mă întrebă el.

— Cafea neagră dacă se poate, am răspuns cu recunoscătoare.

Simţeam că o ceaşcă de cafea mi-ar limpezi mintea şi m-ar ajuta să gândesc mai clar.

Cassidy luă telefonul de pe birou. În puţinele clipe cât vorbi cu secretara lui, l-am studiat cu atenţie şi mi-a plăcut ce-am descoperit. Costumul albastru închis,

impecabil croit, şi cămaşa albă îi confereau sobrietate, însă cravata roşie care avea imprimate nişte crose de golf micuţe îi trăda spiritul uşor nonconformist. Avea umerii largi, un trup solid şi bine întreţinut, părul castaniu închis şi ochi căprui, care priveau în profunzime.

Emana o energie care se transmitea şi celui care îi stătea în preajmă şi mi-am dat seama că acest Christopher Cassidy era genul de om care nu irosea niciodată un minut din timpul său.

Trecu direct la obiect.

— Când m-a sunat, Craig Parshall mi-a spus de ce ai vrea să stai de vorbă cu mine.

— Atunci ştiţi că Rob Westerfâeld a fost eliberat din închisoare şi că mai mult ca sigur va obţine un nou proces.

— Şi că încearcă să învinovăţească pe altcineva de moartea surorii tale. Da, ştiu tot. Să dea vina pe altcineva pentru faptele sale este o veche jonglerie de-a lui. Face treaba asta de când avea paisprezece ani.

— Este exact genul de informaţie de care am nevoie pentru site-ul meu. Clanul Westerfield a adus acum un ipocrit de martor care să mintă pentru ei. Aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, la un eventual proces au şanse mari să obţină achitarea, după care totul va fi dat uitării. Rob Westerfield devine, în felul acesta, martirul care a petrecut peste douăzeci de ani în închisoare pentru crima comisă de altcineva. Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

— Ce vrei să afli de la mine?

— Domnule Cassidy…

— Toţi cei care îl dispreţuiesc pe Rob Westerfield îmi spun Chris.

— Chris, din câte am înţeles de la Craig Parshall, Westerfield te-a bătut cu multă cruzime când eraţi colegi în anul al doilea de liceu la Arbinger.

— Eram amândoi buni atleţi. La un moment dat, a fost o competiţie pentru un loc important în cea mai bună echipă a şcolii, iar eu am câştigat. Cred că după aceea a stat şi s-a gândit bine cum să se răzbune. După vreo două

zile, mă întorceam în cameră de la bibliotecă. Aveam în braţe un teanc de cărţi. El a venit din spate şi m-a lovit cu pumnul în ceafă, înainte să pot reacţiona în vreun fel, mă doborâse. Am sfârşit cu nasul şi cu maxilarul rupt.

— Şi nu l-a oprit nimeni?

— Şi-a ales momentul cum nu se putea mai bine. M-a atacat când nu era nimeni în preajmă, după care a încercat să dea vina pe mine. Din fericire, s-a întâmplat ca un coleg mai mare să privească în momentul acela pe fereastră şi să vadă tot ce s-a întâmplat. Cum era de aşteptat, şcoala a vrut să evite un scandal de proporţii. Familia Westerfield fusese foarte generoasă faţă de instituţia aceasta timp de mai multe generaţii. Tatăl meu era gata să depună o plângere, dar i s-a propus o bursă de patru ani pentru fratele meu, care pe atunci era în clasa a opta, dacă era de acord să renunţe. Acum sunt convins vă familia Westeriield a plătit presupusa bursă.

Sosi şi cafeaua. Avea o aromă grozavă. Cassidy picase pe gânduri în timp ce îşi savura cafeaua. Deodată, însă, se întoarse unde rămăsese cu relatările:

— Pentru ca renumele şcolii să nu fie afectat, Rob a fost obligat să se retragă la stirşitul celui de-al doilea trimestru.

— Pot să povestesc şi cu toate acestea pe site? Numele tău va atârna greu în încercarea mea.

— Fără îndoială. Îmi aduc aminte când a murit sora ta. Pentru că avea legătură cu numele lui Westeriield, am citit lot ce s-a scris despre proces. La vremea aceea aş fi vrut să apar în boxa martorilor şi să pot spune ce bestie este acest Westeriield. Am o fiică de vârsta surorii tale, atunci când a murit. Îmi dau seama prin ce a trecut tatăl tău, îmi dau seama prin ce trebuie să îi trecut toată familia ta.

Am încuviinţat, dând din cap.

— Familia mea a fost, practic, distrusă.

— Nu mă miră.

— Înainte să te atace, ai avut de-a face în vreun fel cu el?

— Eu eram fiul unui bucătar anonim. El era un Westeriield. Nici nu ştia că exist înainte să-i apar în drum.

Cassidy îşi privi ceasul. Era timpul să-i mulţumesc şi să plec. Totuşi, mai era o întrebare pe care trebuia să o pun:

— Dar în primul an de facultate? Te-ai mai ciocnit de el?

— N-aş putea spune. Am ales domenii diferite. El s-a îndreptat către grupa de actorie şi chiar a fost distribuit în vreo două producţii. Le-am văzut şi trebuie să recunosc că I uca foarte bine. Nu a fost personaj principal în niciuna, dar pentru una dintre ele a fost desemnat ca cel mai bun actor, aşa că mă gândesc că asta i-a adus o oarecare mulţumire pentru un timp.

Cassidy se ridică, şi i-am urmat exemplul, cu toate că aş fi vrut să mai stăm de vorbă.

— Ai fost foarte amabil, am început eu, însă nu mă lăsă să continui.

— Ştii ce? Tocmai mi-am amintit ceva. Lui Westerfield îi plăcea peste măsură să iasă la rampă şi nu voia să-şi piardă momentele de glorie. În piesa aceea purta o perucă blondă, o nuanţă închisă şi, ca nu cumva să uităm cât fusese de bun, câteodată obişnuia să şi-o mai pună. După care intra din nou în pielea personajului şi, din câte îmi aduc cu aminte, chiar semna cu numele personajului interpretat bileţelele pe care le trimitea prin clasă.

Mi-am amintit de Rob Westerfield făcându-şi apariţia la han scara trecută şi dându-i ospătăriţei impresia că flirtează cu mine.

— Încă mai joacă teatru, am zis cu, îngrozindu-mă.

Am luat prânzul mai mult în fugă şi pe la trei şi jumătate eram din nou în maşină. Continua să ningă, iar călătoria până la Boston îmi păru acum floare la ureche în comparaţie cu întoarcerea la Oldham. Ţineam mobilul în faţă, pe locul de lângă mine, aşteptând să mă sune din nou individul care fusese în închisoare cu Westerfield.

Insistase că vrea banii până vineri. De-acum începeam să fiu sigură că informaţia pe care voia să mi-o

dea era una de mare preţ şi mă temeam ca nu cumva să se răzgândească.

Am ajuns înapoi la han abia pe la unsprezece şi jumătate noaptea. Doar ce pusesem piciorul în camera mea, când sună telefonul. Era ceea ce aşteptam, însă de data aceasta vocea care îmi vorbea era foarte agitată.

— Ascultă, cred că mi s-a întins o cursă. S-ar putea să nu pot scăpa.

— Unde eşti?

— Ascultă-mă bine. Dacă îţi dau numele, pot să am încredere că îmi plăteşti mai târziu?

— Sigur că poţi să ai încredere.

— Cred că Westerfield s-a gândit că pot să-l bag în belea. De când s-a născut se scaldă-n bani. Eu n-am avut nimic. Dacă scap de-aici şi mă plăteşti, aş avea şi eu ceva. Dacă nu, atunci poate că o să-l înfunzi pe Westerfield pentru crimă şi-mi ajunge.

Acum îmi dădeam prea bine seama că omul vorbea serios, că deţinea cu adevărat nişte informaţii.

— Îţi jur că o să te plătesc. Îţi jur că o să-l bag la închisoare pe Westerfield pentru tine.

— Westerfield mi-a zis aşa: *L-am omorât în bătaie pe Pliil şi mi-a plăcut*. Ai înţeles? *Phil* – ăsta e numele.

Şi legătura se întrerupse.

31

şob Westerfield avea nouăsprezece ani când a ucis-o pe Andrea. În opt luni a fost arestat, judecat, condamnat şi trimis la închisoare. Deşi fusese eliberat pe cauţiune înainte de condamnare, nu puteam crede că în acea perioadă de opt luni ar fi putut risca ucigând o persoană.

Aceasta însemna că prima lui crimă nu fusese Andrea, ci o alta, comisă acum mai bine de douăzeci şi doi de ani şi după ce împlinise paisprezece ani. Trebuia să cercetez bine acei cinci sau şase ani din viaţa lui ca să găsesc o legătură între el şi un om mort al cărui prenume era Phil.

Părea incredibil ca la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani Rob Westerfield să fi comis o crimă. Dar

dacă se întâmplase întocmai? Nu avea mai mult de paisprezece ani când l-a bătut în halul acela pe Christopher Cassidy.

Am luat în considerare faptul că în perioada aceea el fusese în Massachusetts, la Arbinger, timp de un an şi jumătate, după care a petrecut şase luni în Anglia la Bath Public School, doi ani în Maine la Carrington Academy şi un semestru şi ceva în Willow, la un colegiu iară o denumire anume, pe lângă Buffalo. Familia Westerfield are o casă în Vai! şi una la Palm Beach. Dacă nu mă înşel, Rob a vizitat şi locurile acestea. Este, de asemenea, foarte posibil ca el să fi mers şi în străinătate, în excursii cu colegii lui.

Era un teritoriu prea întins pe care trebuia să-l verific. Mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor.

Marcus Longo fusese detectiv la Procuratura din Westchester timp de douăzeci şi cinci de ani. Dacă putea cineva să dea de urma unei crime pornind doar de la un prenume ca indiciu, atunci el era omul.

Din fericire, când l-am sunat, a răspuns chiar el şi nu robotul. După cum bănuisem, fusese în Colorado să-şi aducă soţia.

— Am mai stat câteva zile în plus să vedem nişte case, mă lămuri el. Cred că am găsit una.

Deodată i se schimbă tonul.

— Voiam să-ţi povestesc despre copil, dar asta poate să mai aştepte. Am auzit că s-au întâmplat multe de când am plecat eu.

— Da, Marcus, aşa este. Pot să te invit să luăm prânzul împreună? Am nevoie de un sfat.

— Sfatul ai să-l primeşti oricum. Şi fac eu cinste cu masa de prânz.

Ne-am întâlnit la restaurantul gării din Cold Spring. Acolo, cât am servit sandvişurile şi cafeaua, l-am pus la curent cu tot ce tăcusem întreaga săptămână.

Din când în când mă oprea ca să-mi pună întrebări.

— Crezi că scopul incendiului era să te sperie sau chiar să te ucidă?

— A fost mai mult decât o sperietură; nu-mi vine să cred că am scăpat teafără din flăcări.

— Aşa. Dar zici că poliţia din Oldham te bănuieşte pe line că ai fi dat foc casei?

— Ofiţerul White numai că nu mi-a pus cătuşele.

— Vărul lui era procuror când lucram şi eu acolo. Acum este judecător şi e membru al aceluiaşi club ca şi tatăl lui Rob. Ca să fiu cinstit, întotdeauna a fost convins că Paulie Stroebel a ucis-o pe Andrea. Sunt sigur că el l-a instigat pe White împotriva ta. Site-ul acela deranjează pe oricine este mână-n mână cu familia Westerfâeld.

— Atunci pot să spun că mi-am atins scopul.

Am privit în jur ca să mă asigur că nu trăgea nimeni cu urechea la conversaţia noastră.

— Marcus…

— Ellie, nu îţi dai seama că priveşti prea insistent în jurul tău? Ce cauţi, sau pe cine cauţi?

I-am povestit despre apariţia lui Rob Westerfâeld la han.

— A ajuns acolo când eram spre sfârşitul cinei, am zis eu. Cineva l-a sunat şi i-a vândut pontul. Sunt sigură de asta.

Ştiam că ceea ce urma să-mi spună Marcus era fie să fiu foarte precaută, fie să încetez cu atâtea detalii supărătoare pe site. Nu l-am lăsat să spună, însă, nimic:

— Marcus, am primit un telefon de la cineva care a făcut închisoare cu Rob.

I-am povestit toată întâmplarea, inclusiv despre telefonul primit noaptea trecută.

A ascultat în linişte, privindu-mă în ochi cu atenţie, după care întrebă:

— Şi tu îl crezi pe individul acesta, nu-i aşa?

— Marcus, îmi dau seama că aş putea fi fraierită şi să pierd cinci mii de dolari. Dar lucrurile nu stau chiar aşa. Omul acesta se temea pentru viaţa lui. Voia să aflu despre Phil ca să se poată răzbuna pe Westerfield.

— Ai zis că a amintit şi de pancarta cu care ai venit tu la poarta închisorii?

— Da.

— Bănuieşti că era un fost deţinut; asta înseamnă că probabil a fost eliberat în ziua aceea. Ai fost doar o dată acolo, nu?

— Da.

— Ellie, tipul acesta poate fi la fel de bine un angajat al închisorii care a intrat sau a ieşit în timp ce aşteptai tu acolo. Cu bani poţi cumpăra informaţii nu numai de la deţinuţi, dar şi de la gardieni.

La asta nu mă gândisem.

— Speram că ai să poţi obţine o listă cu deţinuţii eliberaţi a doua zi după Westerfield. Apoi ai putea afla dacă vreunuia dintre ei i s-a întâmplat ceva.

— Asta pot să fac. Ellie, sper că îţi dai seama că toate acestea ar putea la fel de bine să nu ducă nicăieri.

— Ştiu, dar nu cred că va fi aşa. Mi-am deschis agenda de buzunar. Aveam o listă cu şcolile pe care le-a frecventat Rob Westerfield, atât cele de aici, cât şi cele din Anglia, şi locurile pe unde arc familia lui case. Există o bază de date care să conţină toate crimele nerezolvate de acum douăzeci şi doi, cel mult douăzeci şi şapte de ani?

— Bineînţeles.

— Există şi la Westehesler una?

— Da.

— Poţi avea acces la ea, sau poţi ruga pe altcineva să ţi-o dea?

— Da.

— În cazul acesta nu poate fi prea greu să aflăm dacă există vreo victimă care se numeşte Phil.

— Nu, n-o să fie greu.

— Ce zici dacă am verifica acele crime nerezolvate care s-au petrecut în zonele din jurul şcolilor şi caselor pe unde a umblat Westerfâeld?

Aruncă o privire asupra listei.

— Massachusetts, Mâine, Florida, Colorado, New York, England.

Marcus fluieră, gânditor.

— Teritoriul este destul de mare. Să văd ce pot să

fac.

— Şi încă ceva. Ştiind cum procedează Rob Westerfâeld, putem afla dintr-o altă bază de date dacă există vreo crimă a cărei victimă să fie Phil, iar acuzatul pentru această crimă să-şi susţină nevinovăţia?

— Ellie, nouă condamnaţi din zece susţin că nu ei sunt vinovaţi pentru crimele de care sunt acuzaţi. Hai să începem cu asasinatele nerezolvate şi să vedem unde ajungem.

— Mâine o să pun pe site relatările lui Christopher Cassidy în legătură cu Rob. Nimeni nu poate pune la îndoială integritatea lui Cassidy, aşa că povestea lui trebuie să dea mai multă greutate încercării mele. N-am reuşit să ajung la Carrington Academy. Să văd dacă pot stabili o întâlnire pentru luni sau marţi.

— Să ceri evidenţa elevilor din anii în care a fost şi Westerfâeld acolo, mă sfătui Marcus, făcând semn să ni se aducă nota.

— La asta m-am gândit şi eu. Poate una dintre şcoli o fi avut un elev numit Phil care să fi avut vreun conflict cu Westerfield.

— Asta lărgeşte şi mai mult teritoriul, mă avertiză Marcus. Elevii vin la astfel de şcoli din toată ţara. Poate că Westerfield chiar l-a urmărit pe unul până acasă ca să-şi încheie socotelile.

L-am omorât în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.

Cine erau cei care îl iubeau pe Phil? M-am întrebat eu. Oare încă sufereau? Cu siguranţă.

Ospătăriţa puse nota de plată în faţa lui Marcus. Am aşteptat să plece, după care i-am spus:

— Pot să iau legătura cu o cunoştinţă de-a mea de la Arbinger. E un tip foarte cumsecade. Când o să merg la Carrington sau la colegiul din Willow, o să întreb de cei care i-au fost colegi de promoţie lui Westerfield. Philip nu este un prenume chiar atât de comun.

— Ellie, ai spus că e posibil ca Rob Westerfield să fi fost anunţat că în seara asta iei cina aici?

— Da.

— Ai spus că informatorul tău se temea pentru viaţa lui?

— Da.

— Ellie, Rob Westerfield se teme ca site-ul tău să nu o determine pe bunica lui să lase averea instituţiilor de binefacere. Acum s-ar putea să îl îngrozească ideea că ai putea descoperi o altă crimă care l-ar trimite înapoi la închisoare. Tu îţi dai seama în ce pericol te afli?

— Îmi dau seama, dar n-am ce face.

— Fir-ar să fie, Ellie, bineînţeles că ai ce să faci! Tatăl tău a fost poliţist. Acum s-a pensionat. Ai putea să locuieşti la el. Ar putea să te supravegheze cum trebuie. Crede-mă că este lucrul de care ai nevoie. Şi mai e ceva: dacă povestea individului ăluia se confirmă şi reuşeşti să-l bagi pe Westerfield înapoi la închisoare, asta l-ar ajuta şi pe tatăl tău să lase în urmă trecutul. Nu ştiu dacă-ţi dai seama cât de greu i-a fost şi lui.

— A ţinut legătura cu tine?

— Da.

— Marcus, tu ai intenţii bune, i-am spus când ne ridicam de la masă, dar cred că e un lucru pe care nu-l înţelegi. Tata a lăsat în urmă trecutul când ne-a lăsat pe noi să plecăm şi nu a mişcat un deget să ne aducă înapoi. Mama şi-a dorit asta şi a aşteptat ca el să facă ceva, dar lui nici nu i-a trecut prin minte. Data viitoare când mai vorbeşti cu el, spune-i să-şi privească liul jucând baschet şi să mă lase pe mine în pace.

Marcus mă îmbrăţişă cu căldură când ne-am despărţit în parcare.

— Te sun de cum încep să apară răspunsuri, promise el.

M-am întors la han. Doamna Willis mă aştepta.

— Să ştiţi că vă aşteaptă fratele dumneavoastră în salon, îmi zise.

32

tătea lângă fereastră şi privea afară, întors cu spatele către mine. Avea aproape doi metri, aşadar era mult mai înalt decât mi se păruse mie când îl văzusem la televizor.

Purta nişte pantaloni kaki, adidaşi şi haina de şcoală. Ţinea mâinile în buzunare şi bâţâia din piciorul drept. Mi-a dat impresia că aştepta cu emoţie întâlnirea cu mine.

Trebuie să-mi fi auzit paşii, pentru că se şi întoarse. Ne privirăm în tăcere.

Nu vei putea să spui niciodată că nu e a ta, obişnuia bunica mea să glumească despre Andrea. *Creşte şi o să semene leit cu tine*, îi spunea mamei.

Dacă ar fi aici ne-ar zice şi nouă cam acelaşi lucru. Cel puţin după cum arătăm, nici noi n-am putea spune că nu ne leagă nimic.

— Bună, Ellie. Eu sunt Teddy, fratele tău.

Şi veni către mine cu mâna întinsă.

I-am ignorat gestul.

— Nu putem sta de vorbă măcar cinci minute?

Vocea nu i se îngroşase încă de tot, dar avea o rezonanţă plăcută. I se citea pe chip nu doar îngrijorarea, ci şi hotărârea.

Am dat din cap şi m-am întors, vrând să ies din salon.

— Eşti sora mea, îmi zise. Ai putea să-mi acorzi măcar cinci minute. Dacă m-ai cunoaşte, poate nu ţi-aş fi nesuferit.

M-am întors din nou către el.

— Teddy, pari un tânăr chiar de treabă, dar sunt sigură că ai ceva mai bun de făcut decât să-ţi pierzi vremea cu mine. Ştiu că te-a trimis tatăl tău. Se pare că pur şi simplu nu înţelege că nici nu vreau să-l mai văd, nici nu vreau să mai aud vreodată de el.

— Este şi tatăl tău. Chiar dacă nu crezi, el nu a încetat niciodată să te considere fiica lui. Şi nu el m-a trimis. Nici nu ştie că sunt aici. Am venit pentru că am vrut să te cunosc, întotdeauna mi-am dorit asta.

Am simţit în vocea lui rugămintea.

— Ce-ar fi să bem un suc, ceva?

Am refuzat.

— Te rog, Ellie.

Poate de vină a fost felul în care îmi rostea numele, sau poate mă săturasem să tot fiu nepoliticoasă. Puştiul

acesta nu-mi făcuse nimic rău.

M-am surprins zicându-i:

— Este un dozator în hol.

Şi am început să caut prin poşetă.

— Am înţeles. Ce vrei să bei?

— Apă minerală.

— Şi eu lot aşa. Mă întorc imediat.

Zâmbetul lui trăda deopotrivă timiditatea şi uşurarea.

M-am aşezat pe un fotoliu de răchită, pentru două persoane, cu împletituri bogate, încercând să mă gândesc cum să scap mai repede de el. Nu aveam niciun chef să ascult un discurs despre ce tată minunat am avut şi cât era de necesar să uit trecutul.

Poate că, într-adevăr, *a fost* un tată minunat pentru doi dintre copiii lui, pentru Andrea şi pentru tine, mă gândeam eu, dar pe mine m-a scăpat din vedere.

Teddy se întoarse, aducând cele două sticle cu apă minerală. Îi citeam gândul, văzându-l cum se uită la fotoliu şi la scaunul de alături. A luat o decizie înţeleaptă şi s-a aşezat pe scaun. Nu voiam să se aşeze lângă mine. Carne din carnea mea, sânge din sângele meu, mi-am zis. Nu, asta e valabil pentru Adam şi Eva, nu pentru fraţii vitregi.

— Ellie, nu vrei să vii o dată să mă vezi jucând baschet?

La asta nu mă aşteptam.

— Adică, măcar prieteni putem fi? Am sperai mereu să vii să ne vizitezi, dar dacă nu vei face asta, poate vom ieşi câteodată măcar noi doi în oraş. Anul trecut ţi-am citit cartea despre cazurile la care ai lucrat. Mi-a plăcut mult. Aş vrea să vorbim despre ele.

— Teddy, acum sunt teribil de ocupată şi…

Mă întrerupse:

— În liccarc zi intru pe site-ul tău. Cred că felul în care scrii despre Westerlicid îl înnebuneşte, pur şi simplu. Ellie, eşti sora mea şi nu vreau să ţi se întâmple ceva rău.

Am vrut să-i spun, *Te rog să nu mă numeşti sora ta*, însă vorbele îmi muriră pe buze. Am ales altă replică:

— Te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Pot să am grijă

singură de mine.

— Chiar nu aş putea să te ajut cu ceva? Am citit în ziarul de dimineaţă despre maşina ta. Dacă cineva slăbeşte o roată sau chiar frâna de la cea pe care o conduci acum? Să ştii că mă pricep la maşini. Aş putea să o verific înainte să pleci undeva, sau chiar aş putea să te duc eu unde vrei cu maşina mea.

Era atât de sincer şi atât de preocupat, încât n-am putut să nu zâmbesc.

— Teddy, tu trebuie să mergi la şcoală şi sunt sigură că ai şi multe antrenamente la baschet. Jar acum crede-mă că am, într-adevăr, foarte mult de lucru.

Se ridică odată cu mine.

— Semănăm foarte mult, îmi zise.

— Ştiu.

— Îmi pare bine. Ellie, acum te las, dar să ştii că o să revin.

Dacă ar fi fost şi tatăl tău la fel de perseverent, mi-am zis eu. Apoi mi-am dat seama că dacă ar fi fost perseverent, acest băiat nu s-ar fi născut.

Am lucrat câteva ore, pregătind textul relatării lui Christopher Cassidy pentru site. Când l-am considerat încheiat, i l-am trimis prin e-mail la birou, cerându-i încuviinţarea.

Pe la patru sună Marcus Longo.

— Ellie, familia Westerfâeld e pe urmele tale. Şi-au deschis şi ei un site: comjus-rob.com.

— Lasă-mă să ghicesc ce înseamnă: Comisia pentru Justiţie în favoarea lui Rob.

— Exact. Am înţeles că îşi fac publicitate în toate ziarele din Westchester. Practic, vor să prezinte poveşti emoţionante despre oameni care au fost condamnaţi pe nedrept de crimă.

— Şi toate sunt legate de Rob Westerfield, cel mai nevinovat dintre toţi.

— Întocmai. Dar au tăcut şi ei nişte „săpături” şi au descoperit despre tine nişte treburi urâte.

— Adică?

— Fromme Center, un sanatariu de psihiatrie.

— Am făcut un reportaj despre el şi pentru asta a trebuit să mă deghizez. Statul Georgia a plătit o groază de bani pentru asta, şi nu vreun medic psihiatru sau psiholog din rândul personalului.

— Ai fost pacientă acolo?

— Marcus, ai înnebunit? Bineînţeles că nu.

— Ţi s-a făcut vreo fotografie întinsă pe pat, în care apari cu mâinile şi picioarele legate?

— Da, şi scopul fotografiei era să vadă lumea ce se întâmpla acolo. După ce Fromme a fost închis de către stat şi pacienţii repartizaţi la alte sanatorii, am făcut un reportaj retroactiv despre felul în care îşi ţineau pacienţii încătuşaţi zile în şir. De ce?

— Aparepe site-ul familiei Westerfield.

— Fără nicio explicaţie?

— Se insinuează că ai fost adusă şi ţinută legată acolo. Făcu o pauză. Ellie, te *mirã* că oamenii aceştia joacă atât de murdar?

— Să fiu sinceră, m-ar mira să nu o facă. O să copiez întregul articol, cu tot cu fotografie şi cu text, pe site-ul meu. Şi deasupra voi scrie ca titlu: *Ultima minciună a lui Westerfield*. Dar îmi dau seama că e posibil ca multă lume care accesează site-ul lui să nu intre şi pe al meu.

— Şi invers. Şi asta mă îngrijorează. Ellie, ai de gând să scrii şi despre cealaltă crimă?

— Nu ştiu. Pe de-o parte, cineva care citeşte ar putea aduce informaţii despre victimă. Pe de altă parte, l-ar avertiza pe Westerfield şi l-ar ajuta să-şi şteargă urmele.

— Sau să scape de cel care ar putea aduce vreo mărturie împotriva lui. Trebuie să ai mare grijă.

— Poate că deja s-a întâmplat una ca asta.

— Întocmai. Să mă anunţi ce ai hotărât.

Am intrat pe internet şi am găsit site-ul „Comisiei pentru Justiţie în favoarea lui Rob Westerfield”.

Fusese conceput cu mare artă şi avea ca moto un citat din Voltairc: *Este mai bine să rişti salvând un vinovat decât să acuzi un om nevinovat*.

Sub citat se afla fotografia lui Rob Westerfield cu o figură gravă, meditativă. Continua apoi cu articole despre oameni care chiar fuseseră închişi pentru crime comise de către altcineva. Articolele erau bine scrise şi atingeau coarda sensibilă a cititorului. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama că autorul lor era Jake Bern.

Pagina personală a familiei făcea din clanul Westerfield un fel de familie regală americană. Erau acolo fotografii ale lui Rob de când era copil, împreună cu bunicul lui, senatorul, apoi la vârsta de nouă sau zece ani, împreună cu bunica lui, ajutând-o să taie panglica de inaugurare a unui nou centru pentru copii. Se aflau şi fotografii în care apărea în compania părinţilor lui, urcându-se la bordul vaporului *Queen Elizabeth* II, sau îmbrăcat în costum de tenis la clubul Everglades.

Bănuiesc că ideea era că n-ar fi fost de demnitatea acestui tânăr rafinat să ia viaţa unui om.

Vedeta paginii următoare eram eu. Apăream întinsă pe patul de la centrul de psihiatrie Fromme, cu picioarele şi mâinile legate, îmbrăcată cu una dintre cămăşile acelea jalnice, obligatorii pentru pacienţi. Eram acoperită doar pe jumătate cu o pătură subţire.

Comentariul era următorul: *Martorul a cărui depoziţie a adus condamnarea la moarte a lui Robson Westerjield*.

L-am închis. Aveam un tic pe care îl moştenisem de la tatăl meu. Când ceva îl înfuria peste măsură, îşi muşca într-un anume fel colţul gurii.

Făceam exact la fel.

Am aşteptat o jumătate de oră să mă calmez, punând în balanţă chestiunile pro şi contra şi încercând să descopăr o soluţie pentru a face publică mărturia lui Westerfield în legătură cu o altă crimă.

Marcus Longo spusese că avea să fie o problemă de teritoriu în încercarea de a descoperi crima nerezolvată pe care era posibil să o 11 comis Rob Westerfield.

Site-ul era internaţional.

Oare aş pune pe cineva în pericol dacă aş scrie aici

numele presupusei victime?

Anonimul care îmi telefonase deja se afla în pericol.

În cele din urmă am formulat un gen de anunţ:

„În urmă cu mai bine de douăzeci şi doi de ani – chestiunea este mărturisită Rob Westerfield a comis o altă crimă. Acestea sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât vorbele lui, rostite în închisoare într-un moment când se afla sub efectul drogurilor: *L-am omorât pe Phil în bătaie şi mi-a plăcut*.

Dacă este cineva care poate da informaţii despre această crimă este rugat să-mi scrie pe adresa de e-mailcil iel234 mediaone. Net. Garantez confidenţi aliate şi recompensă”.

L-am mai citit o dată. Cu siguranţă că-l va citi şi Rob Westerficid, mi-am zis eu. Dar dacă ştie că mai este cineva în afară de anonimul informator care deţine informaţii fatale pentru el?

Sunt două lucruri pe care un reporter nu le face: nu-şi dezvăluie sursele şi nu pune în pericol oameni nevinovaţi.

Am lăsat textul să aştepte.

33

Incri scară am cedat şi l-am sunat pe Pete Lawlor.

— Lăsaţi mesajul dumneavoastră…

— Sunt fosta ta colegă de breaslă care este dornică să afle în ce stare se află sănătatea ta, psihicul şi perspectivele de a-ţi găsi o slujbă, i-am zis eu. Aş fi bucuroasă să-mi răspunzi.

A sunat după o jumătate de oră.

— Cred că eşti în pană de oameni cu care să stai de vorbă.

— Exact. Din cauza asta m-am şi gândit la tine.

— Mulţumesc.

— Spune-mi, te rog, acum unde eşti?

— În Atlanta. Împachetez.

— Înseamnă că ai luat o decizie.

— Da. Am primit o slujbă de vis. Baza e în New York, dar implică multe deplasări. Trebuie să transmit ştiri din

toate zonele cu evenimente importante de pe glob.

— La ce ziar?

— Nu e vorba de niciun ziar. Voi deveni vedetă de televiziune.

— A trebuit să slăbeşti mult ca să te angajeze?

— Nu ştiam că poţi 11 şi nemiloasă.

Am râs. Era mereu amuzant să stau de vorbă cu Pete, pentru că avea darul să aducă mereu realitatea atât de obişnuită în lumea mea care devenea tot mai neobişnuită.

— Tu glumeşti, sau chiar ai primit un post în televiziune?

— Nu glumesc. Lucrez la Packard Cable.

— Packard. Dar e grozav!

— Este una dintre cele mai recente reţele, dar câştigă repede teren. Era cât pe ce să accept oferta din L.A., chiar dacă nu era exact ce-mi doream, când au apărut ei.

— Şi când începi lucrul?

— Miercuri. Acum trebuie să-mi subînchiricz apartamentul şi să-mi duc lucrurile în maşină. Duminică după-amiază am şi pornit. Luăm cina împreună marţi?

— Cum să nu. Mi-a părut bine să-ţi aud vocea…

— Ellie, nu închide. Să ştii că ţi-am urmărit site-ul.

— E bun, nu-i aşa?

— Dacă individul acesta este aşa cum spui tu, atunci te joci cu focul.

„Deja am făcut-o”, mi-am zis eu.

— Promite-mi că n-o să-mi spui să fiu precaută.

— Promit. Te sun luni după-amiază.

M-am întors la computer. Se făcuse aproape opt şi eu încă lucram. Am comandat mâncarea în cameră şi, cât am aşteptat, am făcut câteva exerciţii de gimnastică şi m-am gândit mult.

Faptul că vorbisem cu Pete m-a ajutat cel puţin pe moment să nu mai privesc doar înainte. Timp de vreo două săptămâni mă retrăsesem într-o lume în care personajul principal era Rob Westerficid. Acum, cel puţin pentru moment, priveam dincolo de asta, dincolo de al doilea

proces, dincolo de posibilitatea ca eu să dovedesc lumii natura animalică a acestui om.

Puteam să fac cercetări şi să public toate amănuntele în legătură cu cele mai abjecte lucruri pe care le făcuse. Poate că aş da şi de urma vreunei crime nesoluţionate înfăptuite de el. Aş putea să spun toată povestea lui murdară în cartea mea. Dar numai după aceea voi putea şi eu să-mi trăiesc liniştită viaţa.

Pete deja o începea pe a lui – la New York, avea o slujbă nouă într-o altă lume a mass-media.

Mi-am prins mâinile la ceafă şi am început să mă rotesc când într-o parte, când în alta. Simţeam ceala încordată şi îmi făcea bine să trag un pic de muşchii gâtului şi ai spatelui. Ceea ce nu prea îmi făcea bine era descoperirea înspăimântătoare că îmi era teribil de dor de Pete Lawlor şi că nu mai aveam nicio tragere de inimă să mă întorc în Atlanta dacă el nu se afla acolo.

Sâmbătă dimineaţă am vorbit cu doamna Strocbel. Mi-a spus că Paulie nu se mai alia la terapie intensivă şi că era posibil ca la începutul săptămânii următoare să fie externat.

Am promis să-l vizitez mai târziu, cam pe la trei după-amiază. Când am ajuns, doamna Strocbel stătea lângă patul lui Paulie. De cum ridică privirea spre mine, mi-am dat seama după expresia ci că se întâmplase ceva.

— A avut febră mare pe la prânz. Arc infecţie la o mână. Doctorul mi-a spus că o să se facă bine, dar eu sunt foarte îngrijorată. Ellie, îmi este atât de teamă.

L-am privit şi eu pe Paulie. Braţele încă îi erau bandajate zdravăn şi mai avea perfuzii. Era foarte palid şi îşi tot întorcea capul dintr-o parte într-alta.

— Îi administrează un antibiotic şi încă ceva care să îl calmeze, zise doamna Strocbel. Febra nu-i dă pace deloc.

Am luat un scaun şi m-am aşezat lângă ea.

Paulie începu să îngâne ceva. Deschise brusc ochii.

— Paulie, sunt aici, îi zise doamna Strocbel cu blândeţe. Este şi Ellie Cavanaugh. A venit să te vadă.

— Bună, Paulie.

M-am ridicat şi m-am aplecat asupra patului ca să mă poată vedea.

Ochii îi ardeau din cauza febrei, însă încercă să forţeze un zâmbet.

— Ellie, prietena mea de nădejde.

— Aşa este.

Închise din nou ochii. După câteva clipe începu să bâiguie vorbe de neînţeles. L-am auzit rostind numele Andreei.

Doamna Stroebel îşi frângea mâinile.

— Numai despre asta vorbeşte. Îl frământă atât de tare gândul că l-ar putea chema din nou la tribunal! Nimeni nu poate înţelege cât de mult l-au speriat data trecută.

Tonul ei devenea din ce în ce mai ridicat, iar Paulie dădea tot mai mult semne de nelinişte. I-am strâns ni în a şi i-am făcut semn către pat. A înţeles.

— Dar bineînţeles, Ellie, că datorită ţie nu se va întâmpla nimic rău, zise ea, devenind deodată optimistă. Iar Paulie ştie asta. Vin oamenii la băcănie şi-mi spun că accesează mereu site-ul tău, în care arăţi cât de rău este Rob Westerfield. Săptămâna trecută ne-am uitat şi eu cu Paulie şi ce am citit ne-a plăcut mult.

Paulie păru că se mai liniştise puţin, după care şopti:

— Mamă… dar dacă uit…

Doamna Stroebel păru dintr-odată foarte tulburată.

— Gata, Paulie, nu mai vorbi, spuse ea brusc. Haide, dormi. Trebuie să le faci bine.

— Mamă…

— Paulie, acum nu trebuie să vorbeşti. Şi-i puse, uşor, mâna pe buze.

— Mamă…

Doamna Stroebel se ridică odată cu mine, blocându-mi drumul spre pat, de parcă s-ar fi temut să nu mă apropii prea mult de Paulie.

Nu-mi puteam da seama ce anume o tulbura atât de tare.

— Să-i spuneţi lui Paulie la revedere din partea mea,

doamnă Strocbel, am zis eu grăbită. Vă mai sun şi mâine să aflu cum se mai simte.

Paulie începu din nou să vorbească, agitându-se întruna şi bâiguind cuvinte fără înţeles.

— Îţi mulţumim, Ellie. La revedere.

Şi doamna Stroebel mă însoţi cu oarecare grabă spre uşă.

— Andrea… strigă Paulie, *să nu ieşi cu el*!

M-am întors.

Paulie vorbea cu o voce clară, însă tonul lui trăda teama şi în acelaşi timp rugămintea.

— Mamă, dacă uit şi le spun despre medalionul pe care îl purta? *O să încerc* să nu le spun, dar dacă uit, n-o să-i laşi să mă bage la închisoare, nu-i aşa?

Pot să-ţi explic. Dar trebuie să mă asculţi. Nu e deloc ceea ce crezi, spuse doamna Stroebel suspinând, pe când ne opriserăm să vorbim afară, pe coridor.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă şi să fiţi cât se poate de sinceră faţă de mine, i-am răspuns.

Cu toate acestea, nu puteam pune lucrurile la punct atunci, deoarece se apropia doctorul lui Paulie.

— Ellie, am să te sun mâine dimineaţă, îmi făgădui ca Acum sunt mult prea tulburată.

Doamna Stroebel se îndepărtă dând din cap şi încercând să-şi revină.

M-am întors la han conducând mai mult ca un robot. Oare era posibil, oare chiar ar fi putut fi posibil, ca în tot acest timp eu să mă fi înşelat? Oare Rob Westerfield – şi întreaga lui familie – fuseseră victimele unei erori a justiţiei?

Mi-a sucit braţul… A venit în spatele meu şi m-a lovit cu pumnul în ceafă… A spus: *„L-am ucis pe Phil în bătaie şi mi-a plăcut”*.

Reacţia lui Paulie la atacul verbal venit din partea menajerei doamnei Westerfield a fost să-şi facă rău sieşi, nu altcuiva.

Nu puteam crede că Paulie era asasinul Andreei, dar eram sigură că acum mulţi ani doamna Strocbel îl

împiedicase să dezvăluie ceva ce ştia.

Ştia de medalion.

Parcând maşina la han, m-am simţit deodată copleşită de ironia situaţiei în care mă aflam.

Până acum nimeni, dar absolut nimeni, nu credea că Rob Westerfield îi dăduse Andreei un medalion pe care ea îl purtase în seara când a murit.

Însă acum existenţa medalionului era confirmată de către singura persoană pentru care ar fi fost un dezastru să recunoască public că ştia de existenţa lui.

Coborând din maşină, m-am uitat cu atenţie în jurul meu. Era patru şi un sfert şi înserarea făcea ca umbrele să fie lungi şi înguste. Soarele care apunea se ascundea când şi când în spatele norilor şi un vânt răzleţ mişca puţinele frunze care mai rămăseseră în copaci, făcându-le să foşnească de-a lungul aleii; ascultam cu atenţie foşnetul lor, care în mintea mea chinuită semăna cu nişte paşi lacuţi în taină de cineva nevăzut.

Parcarea era aproape plină şi mi-am amintit că în după-amiaza aceasta, înainte să plec, observasem că se făceau pregătiri pentru o nuntă. Ca să găsesc loc, a trebuit să merg până la capătul mai îndepărtat al parcării, unde nimeni din han nu mă mai putea vedea. Deja începuse să devină o obsesie sentimentul că cineva ar putea să mă urmărească.

Nu am fugit, însă am grăbit paşii printre maşini, ca să ajung la adăpostul hanului. Când treceam pe lângă o dubiţă mai veche, uşa acesteia se deschise brusc şi un bărbat sări dinăuntru şi încercă să mă prindă de braţ.

Am luat-o la fugă, dar după vreo câţiva metri am călcat strâmb cu una dintre ghetele pe care special mi le cumpărasem mai mari, ca să mă încapă cu tot cu bandaje.

Era să cad şi în zadar am încercat să-mi recapăt echilibrul; era prea târziu. Am căzut, şi căzătura aceasta mi-a zguduit zdravăn tot corpul. Abia mai puteam respira.

Bărbatul se aplecă imediat asupra mea.

— Să nu ţipi, spuse el repede. N-o să-ţi fac niciun rău; *te rog să nu ţipi*!

N-aş fi putut ţipa. Nici n-aş fi putut scăpa de acolo ca să fug la han. Mă lovisem prea tare. Am deschis gura şi trăgeam aer în piept, înghiţind în acelaşi timp cu greu.

— Ce… vrei?

Atât am reuşit să spun.

— Vreau să vorbesc cu tine. Am vrut să-ţi trimit un e-mail, dar nu ştiam dacă nu-l citeşte şi altcineva. Vreau să-ţi vând o informaţie despre Rob Westerfield.

M-am uitat spre el. Avea chipul foarte aproape de faţa mea. Era un bărbat care abia trecuse de patruzeci de ani şi avea un început de chelie. Privea în jur cu vădită nelinişte, gata să o ia la fugă în orice clipă. Era îmbrăcat cu o haină veche, ponosită şi cu blugi.

Când încercam să mă ridic în picioare, el luă de jos gheata pe care o scăpasem din picior şi mi-o întinse.

— N-am să-ţi fac niciun rău, repetă el. Pentru mine este foarte riscant să fiu văzut cu tine. Ascultă-mă bine. Dacă nu te interesează ce vreau să-ţi spun, te las în pace.

Poate că nu era prudent ce făceam, dar l-am crezut. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, putea să o fi făcut de o sută de ori până acum.

— Vrei să mă asculţi? mă întrebă el, începând să-şi piardă răbdarea.

— Dă-i drumul.

— Nu vrei să intrăm câteva minute în maşina mea? Nu vreau să mă vadă careva pe-aici. Oamenii lui Westerficid au împânzit oraşul.

De asta eram şi eu sigură, dar tot nu aveam de gând să intru în maşina lui.

— Spune-mi aici ce ai de spus.

— Am o informaţie care l-ar putea face pe Westerficid să înfunde puşcăria pentru o crimă pe care a comis-o cu mai mulţi ani în urmă.

— Şi cât vrei?

— O mie de parai.

— Şi ce dai în schimb?

— Ştii că acum vreo douăzeci şi cinci de ani bunică-sa a fost împuşcată şi lăsată să moară? Ai scris despre asta în

site-ul tău.

— Aşa e.

— Frate-meu, Schip, a făcut închisoare pentru asta. I s-au dat douăzeci de ani. A murit după vreo zece ani. N-a rezistat. Mereu a fost bolnăvicios.

— Fratele tău a împuşcat-o pe doamna Westerficid şi i-a jefuit casa?

— Da, dar creierul a fost Westerficid, el a pus totul la cale şi ne-a angajat pe mine şi pe Schip să facem treaba.

— Dar de ce?

— Weslerfield se droga zdravăn. Din cauza asta s-a şi lăsat de şcoală. Avea nişte datorii uriaşe. În plus, văzuse testamentul bunică-sii. Lui îi lăsa moştenire numai o sută de mii de dolari. Dacă ar fi dat ortul popii, banii deveneau ai lui. Nouă ne promisese zece mii de dolari dacă ne făceam treaba.

— El a fost cu voi în noaptea aceea?

— Dar ce-ţi închipui? El lua cina cu maică-sa şi cu taică-său la New York. Ştia cum să-şi acopere spatele.

— V-a plătit pe tine sau pe fratele tău?

— Înainte să trecem la treabă i-a dat fratelui meu Rolexul lui, ca asigurare. După aceea l-a declarat furat.

— De ce?

— Ca să-şi acopere urmele după arestarea fratelui meu. Westerfield a susţinut că ne-a cunoscut la un bowling în seara de dinaintea atacului asupra bătrânei. A spus că Schip pusese ochii pe ceasul lui, aşa că îl băgase în geantă când a început să joace popice. Le-a zis poliţiştilor că mai târziu, când a vrut să-şi ia ceasul din geantă, nu l-a mai găsit şi nu l-a găsit pe nicăieri în zonă. Ajurat că atunci a fost singura dată când ne-a văzut pe Schip şi pe mine.

— Şi de unde aţi fi putut şti de bunica lui dacă nu de la el?

— Fusese un articol în ziar despre ea. Sponsorizase construirea unei aripi la un spital sau ceva de genul ăsta.

— Şi cum de-aţi fost prinşi?

— Pe mine nu ni-au prins. Pe frate-nieu l-au ridicat a doua zi. Avea deja cazier şi se temea la gândul că ar fi

putut s-o împuşte pe bătrână. Din cauza asta şi era acolo, dar Westerfield voia ca totul să pară doar un jaf. Rob nu ne-a spus codul seifului pentru că numai familia îl ştia şi asta l-ar fi dat de gol. I-a spus lui Schip să aducă o daltă şi un cuţit şi să zgârie seiful ca şi când l-ar fi forţat să se deschidă, dar n-a putut. Însă Schip s-a tăiat şi şi-a scos mănuşa să şteargă sângele.

Cred că a atins seiful pentru că i-au găsit amprentele pe el.

— După care a urcat şi a împuşcat-o pe doamna Westerfield.

— Dar nimeni nu a putut dovedi că şi eu am fost acolo. Eu stăteam de şase şi eram şi şoferul. Schip mi-a spus să-mi ţin gura. El a fost condamnat, iar Westerfield a scăpat basma curată.

— Ca şi tine, de altfel.

Dădu din umeri.

— Da, ştiu.

— Câţi ani aveai?

— Şaisprezece.

— Dar Westerfield?

— Şaptesprezece.

— Şi fratele tău nu a încercat să dea vina pe Westerfield?

— Ba bine că nu. Dar cine să-l creadă?

— Nu ştiu ce să zic. Bunica lui şi-a schimbat testamentul. Nu se mai pomeneşte suma aceea de o sută de mii de dolari.

— Asta-i bine. L-au făcut pe Schip să mărturisească faptul că a încercat să o ucidă pe bătrână şi i-au dat douăzeci de ani. Putea să primească treizeci, dar a acceptat să mărturisească pentru doar douăzeci. Procurorul a fost de acord cu această înţelegere, aşa încât bătrâna să nu mai fie citată ca martor în tribunal.

Se înnorase de-a binelea. Încă mă dureau toate oasele din cauza căzăturii, iar acum mi se făcuse şi frig.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Al fie. Alfie Leeds.

— Alde, să ştii că te cred, i-am zis cu Dar nu înţeleg de ce îmi spui toate astea acum. Nu a fost nici urmă de dovadă că Rob Westerfield ar fi fost implicat în nelegiuirea asta.

— Am eu dovada că a fost implicat.

Alfie băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie împăturită.

— Asta e o copie a schemei pe care ne-a dat-o Westeriâeld pentru ca fratele meu să poată intra în casă fără să declanşeze alarma.

Scoase din alt buzunar o lanternă mică.

Nu era de stat şi de studiat o astfel de schemă în parcarea aceea în care bătea şi vântul. M-am uitat încă o dată la individul acela. Era mai scund decât mine şi nici nu părea prea puternic. Am hotărât să risc.

— Urc în maşina ta, dar mă laşi pe mine să stau pe locul şoferului, i-am zis.

— Cum vrei.

Am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Nu mai era nimeni. Bancheta din spate fusese lăsată în jos şi pe ea se vedeau cutii de vopsea, o cârpă şi o scară. El a ocolit şi s-a aşezat pe locul din dreapta. M-am strecurat în dreptul volanului, fără să închid uşa de tot. Dacă era o capcană, puteam coborî repede din maşină.

Ca reporter, m-am lovit nu o dată de tot felul de oameni dubioşi în locuri foarte nesigure. Aşa că instinctul meu de conservare s-a dezvoltat intens. Făcând haz de situaţia în care mă aflam, mi-am zis că în afară de faptul că mă închisesem într-o maşină cu un individ implicat într-o tentativă de crimă, în rest eram în totală siguranţă.

O dată intraţi în maşină, mi-a întins hârtia. Raza aceea firavă de lumină a fost suficientă ca să recunosc casa şi aicea proprietăţii Westeriâeld. Garajul era chiar amănunţit descris. Mai jos era desenat cu precizic interiorul conacului.

— Vezi, arată exact locul unde se află alarma şi e trecut şi codul care urma să o dezactiveze. Rob nu şi-a făcut griji că dezactivarea alarmei ar putea atrage atenţia

asupra lui, pentru că mulţi dintre angajaţii lor cunoşteau codul. Este şi schema parterului, unde se află biblioteca şi seiful, a scărilor care duceau la camera bătrânei şi a zonei de dincolo de bucătărie, unde este camera menajerei.

În josul paginii era scris un nume.

— Şi Jim cine este? l-am întrebat eu.

— Tipul care a desenat chestia asta. Westerficid ne-a zis mie şi lui Schip că lucrase nu ştiu ce la ei acasă. Nu l-am cunoscut niciodată.

— Fratele tău a arătat vreodată hârtia asta poliţiei?

— A vrut, dar avocatul pe care l-a avut din oficiu i-a zis s-o lase baltă. A spus că Schip nu avea nicio dovadă că Westerfield îi dăduse foaia şi că tocmai prezenţa hârtiei ăsteia la el l-ar băga într-un bucluc şi mai mare. A zis că seiful fiind la parter, iar drumul spre camera bătrânei fiind atât de bine marcat, n-ar fi dovedit decât că Schip voia într-adevăr s-o ucidă.

— Jim ar fi sprijinit versiunea fratelui tău. Nu a încercat nimeni să-l găsească?

— Nu cred. Am păstrat harta toţi anii ăştia şi când ţi-am văzut site-ul, m-am gândit că ai putea să verifici şi pista aceasta ca să pui mâna pe Westerfield. Batem palma? O să-mi dai o mie de dolari pentru ce ţi-am zis?

— Şi de unde ştiu cu că nu tu ai desenat asta ca să obţii bani de la mine?

— N-ai de unde să ştii. Dă-mi-o înapoi.

— Al fie, dacă avocatul l-ar fi căutat pe tipul acesta, pe Jim, şi dacă i-ar fi povestit şi i-ar fi arătat schiţa asta procurorului, ar fi trebuit să verifice informaţia cu seriozitate. Fratele tău ar fi primit o sentinţă mai blândă în schimbul cooperării, iar Westerfield ar fi plătit şi el pentru delictul comis.

— Da, dar a mai fost o problemă. Westerfield ne-a angajat şi pe fratele meu şi pe mine în afacerea asta. Avocatul i-a spus fratelui meu că dacă poliţiştii vor ajunge să-l aresteze pe Westerfield, va spune procurorului că am fost şi cu implicat.

Schip era mai mare decât mine cu cinci ani şi se

simţea vinovat pentru că mă băgase şi pe mine în nebunia asta.

— Ei bine, s-a zis cu restricţiile şi pentru tine, şi pentru Rob. Dar ia stai! Mi-ai spus că asta este o copie. Atunci originalul unde este?

— L-a rupt avocatul. A zis că nu vrea să cadă pe mâinile cui nu trebuie.

— L-a rupt!

— Nu ştia că Schip făcuse o copie pe care mi-o dăduse mie.

— Dă-mi-o mie, i-am zis. Şi dimineaţă ai să-ţi primeşti banii.

Am bătut palma. Nu avea mâna curată, era şi foarte aspră, ceea ce dovedea că Allie muncea din greu.

În timp ce el împăturea cu grijă hârtia, punând-o apoi în buzunar, nu m-am putut abţine să nu spun:

— Cu aşa dovezi nu pot să înţeleg de ce avocatul fratelui tău nu a încercat să încheie un târg cu procurorul. N-ar fi fost prea greu să dea de urma unui angajat pe nume Jim, care a desenat harta asta. Poliţiştii l-ar fi strâns cu uşa până l-ar fi dat de gol pe Rob, iar tu ai fi fost judecat la Tribunalul pentru Minori. Mă întreb dacă nu cumva avocatul fratelui tău era vândut familiei Westerfield.

Zâmbi, arătându-şi dinţii pătaţi.

Xând am ajuns înapoi în cameră, mă aştepta un mesaj de la doamna Hilmer care mă ruga să o sun. Mai vorbisem cu

— Acum lucrează pentru ei. Este tipul ăla, Hamilton, care tot apare la televizor şi spune că o să obţină un nou proces şi achitarea lui Rob.

Când am ajuns înapoi în cameră, mă aştepta un mesaj de la doamna Hilmer care mă ruga să o sun. Mai vorbisem cu ea de câteva ori de la incendiu şi s-a purtat minunat cu mine. Nu o interesa decât ca eu să nu păţesc nimic şi a durut-o foarte mult când a aflat că era cât pe ce să nu scap vie din flăcări. Se purta de parcă îi făcusem o favoare pentru că din cauza mea garajul şi apartamentul ajunseseră ruine. Am acceptat să iau masa la ea duminică

seara.

Nici nu am închis bine telefonul, că sună Joan. Şi cu ea mai vorbisem, însă în timpul săptămânii nu nevăzuserăm deloc şi voiam neapărat să-i restitui banii şi hainele pe care mi le împrumutase. Am curăţat pantalonii, puloverul şi jacheta, am spălat lenjeria şi am cumpărat două sticle de şampanie: una pentru Joan şi Leo, iar alta pentru prietena ei care avea aceleaşi măsuri ca şi mine.

Dar Joan nu pentru asta sunase. Ea, Leo şi copiii voiau să ia cina la II Palazzo şi ar fi vrut să merg şi eu cu ei.

— Fac nişte spaghete nemaipomenite, o pizza grozavă, iar localul este splendid, îmi promise ea. Sunt sigură că o să-ţi placă.

— Nu trebuie să mă convingi de toate astea. Chiar mi-ar face plăcere să merg.

De fapt, simţeam nevoia să mai ies un pic. După întâlnirea neaşteptată din parcare cu Al fie, nu mă mai puteam gândi decât la toţi oamenii ale căror vieţi fuseseră schimbate sau distruse de către Rob Westerfield şi de averea familiei lui.

În primul rând mă gândeam, cum era şi firesc, la Andrea. Apoi la Paulie, care se temea să nu fie constrâns printr-o strategic ascunsă să dezvăluie faptul că ştia ceva despre medalion. Însă indiferent ce ştia despre medalion, puteam să bag mâna în foc că el nu avea nicio legătură cu moartea Andrcci.

Doamna Strocbel, femeie conştiincioasă şi cinstită, fusese şi ca prinsă în plasa nefericirii produsă de clanul

Westerfield. Trebuie că a trecut prin adevărate momente de agonic în timpul procesului, când Paulie a fost chemat în boxa martorilor. Dacă o singură persoană m-ar fi crezut când am zis că Rob îi dăduse un medalion Andrcci, iar după aceea Paulie să fi fost chemat să depună mărturie, însemna că s-ar fi incriminat singur.

Am crezut tot ce-mi spusese Alfie Lecds. Nu mă îndoiam că fratele lui era un criminal. Chiar intenţiona să o ucidă pe doamna Westerfield, şi a lăsat-o aproape moartă.

Însă oricât de rău ar fi fost, avea dreptul la un avocat care să-i fi reprezentat cu adevărat interesele. Dar avocatul lui era vândut familiei Westerfield.

Parcă îl şi vedeam pe William Hamilton, doctor în drept, privind cazul ca marea lui şansă de a da lovitura. Probabil că s-a dus cu schema casei direct la tatăl lui Rob, fiind apoi recompensat pentru cooperare.

Şi Alfie tot o victimă ar fi fost. Fusese protejat de fratele său şi fără îndoială că se simţea vinovat că nu găsea o modalitate de a se răzbuna pe Rob Westerfield. Apoi toată viaţa a păstrat asupra sa o dovadă pe care s-a temut să o arate cuiva.

Ceea ce mă revolta cel mai mult era faptul că, dacă Rob Westerfield ar fi fost condamnat pentru plănuirea uciderii bunicii sale, Andrea nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Acum a apărut pe lista mea încă o persoană pe care să o pun la zid: venerabilul domn William Hamilton.

Cam acestea erau gândurile tulburi care mă măcinau în clipa când a sunat Joan. Aveam nevoie de o pauză. Aşa că am stabilit să ne întâlnim la şapte fix la 11 Palazzo.

Asta e o luptă cu morile de vânt, mi-am spus, conducând către centrul oraşului. Aveam sentimentul că sunt urmărită.

Poate că ar trebui să-l sun pe ofiţerul White, mi-am zis în continuare, ironic. Prea îşi face griji pentru mine. Ar veni într-o clipă, cu girofarul aprins şi cu sirena urlând asurzitor.

Ia mai lasă-l în pace, mă repezi o altă voce dinlăuntrul meu. Omul este ferm convins că m-am întors în oraşul acesta ca să provoc necazuri şi că sunt obsedată de gândul că Rob Westerficid este un om liber.

De acord, domnule ofiţer, sunt obsedată de treaba asta, dar nu eu am ales să-mi ard tălpile sau să-mi distrug maşina, doar ca să dovedesc că am dreptate.

Când am ajuns la II Palazzo, Joan, Leo şi cei trei copii ai lor se aşezaseră la o masă, într-un colţ. Pe Leo mi-l aminteam destul de vag. Când Andrea şi Joan erau în anul al doilea de liceu, el era tot la Oldham High, într-un an mai

mare.

Este inevitabil ca cei care mă văd prima dată după toţi aceşti ani să nu se gândească imediat la moartea Andreei. După care, absolut invariabil, fie încep să comenteze evenimentul, fie se străduiesc într-un mod prea evident să ocolească acest subiect.

Am apreciat felul în care a ştiut Leo să mă salute. Mi-a spus, cât se poate de firesc:

— Sigur că îmi aduc aminte de tine, Ellie. De câteva ori, când am trecut pe acolo, crai şi tu cu Andrea acasă la Joan. Ce copil sobru mai erai!

— Iar acum am crescut şi m-am făcut un copil mai mare, dar tot sobră am rămas! i-am zis eu.

Mi-a plăcut de el imediat. Avea aproape doi metri, era bine lacul, cu părul castaniu deschis şi nişte ochi negri cu privire inteligentă. Zâmbea cu căldură, ca şi Joan. Te fac ea îndată să simţi că poţi avea toată încrederea în el. Ştiam că este agent de bursă, aşa că am hotărât să mă adresez neapărat lui dacă se întâmpla vreodată să am mulţi bani. Eram sigură că pot să mă bazez pe sfatul lui dacă aveam de gând să-i şi investesc.

Băieţii lor aveau zece, paisprezece şi respectiv şaptesprezece ani. Cel mai mare dintre ei, Billy, era în ultimul an de liccu şi aproape primul lucru pe care mi l-a spus a fost că jucase baschet împotriva echipei lui Teddy.

— Ellie, cu şi Teddy deja am discutat despre colegiile la care vrem să ne înscriem, mi-a mai zis el. O să încercăm amândoi la Dartmouth şi Brown. Sper să fim la acelaşi colegiu. E un tip deosebit.

— Da, chiar este.

— Dar nu mi-ai spus că l-ai cunoscut, spuse repede Joan.

— A trecut pentru câteva minute pe la han să mă vadă.

Am observat în ochii ei o privire satisfăcută. Am vrut să o previn să nu cumva să pună la cale vreo întâlnire de proporţii între toţi membrii familiei Cavanaugh, însă tocmai sosiseră meniurile, iar Leo s-a dovedit atât de

înţelept încât schimbă subiectul.

În anii adolescenţei am tot lucrat ca baby-sitter, aşa că îmi plăcea tare mult să stau în preajma copiilor. Slujba din Atlanta nu-mi prilejuia în niciun fel contactul cu ei, aşa că le cam dusesem lipsa. Compania celor trei băieţi, însă, a fost ca o binecuvântare. Destul de repede, în vreme ce ne serveam porţiile de spaghete şi midii, începură să-mi vorbească despre preocupările lor şi chiar i-am promis lui Scan, celui care avea doar zece ani, o partidă de şah.

— Să ştii că mă pricep, l-am avertizat eu.

— Da, dar eu sunt şi mai bun, mă asigură el.

— Mai vedem noi.

— Ce zici dacă am vedea chiar mâine? E duminică. Suntem acasă.

— Oh, îmi pare rău, am alte lucruri de făcut mâine. Dar o să ne vedem cât de curând.

Atunci mi-am amintit ceva şi am privit către Joan.

— Nu am pus în maşină valiza pe care voiam să ţi-o înapoiez.

— Ad-o mâine şi faccm şi un joc de şah, îmi sugeră Scan.

— Trebuie să mănânci, zise Joan. Ce zici, iei cu noi o gustare pe la unsprezece şi jumătate?

— E o idee bună, i-am răspuns.

Barul de la II Palazzo era separat de localul propriu-zis printr-un perete de sticlă şi, când intrai în restaurant, treceai mai întâi prin bar. Când venisem, nu dădusem deloc atenţie celor care se aflau atunci în bar. Însă în timpul cinei observasem că Joan se tot uita peste mine, cu privirea tulburată.

Ne luam cafeaua când, în sfârşit, îmi dezvălui motivul tulburării ei.

— Ellie, Will Nebels se află la bar încă dinaintea venirii tale. Cred că cineva i-a spus despre tine. Acum vine încoace şi după cum arată, cred că e beat.

Avertizarea nu fusese tăcută la timp. Deodată am simţit nişte mâini în jurul gâtului, iar pe obraz nişte buze dezgustătoare.

— Ia te uită, domnule, e chiar micuţa Ellie, Ellie Cavanaugh. Draga mea, mai ţii minte când ţi-am reparat leagănul? Tatăl tău nu s-a priceput niciodată la reparaţii. Mama ta mă chema tot timpul pe mine. *Will, uite ce trebuie să faci. Will…*

Îmi săruta urechea şi se întindea, de-acum, spre ceafă.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, îl repezi Leo şi se ridică în picioare.

Pur şi simplu nu mă mai puteam mişca. Nebels mă ţintuise locului cu greutatea lui. Se sprijinea cu braţele de umerii mei, iar palmele începură să-i coboare, bâjbâind prin pulover.

— Şi drăguţa de Andrea. L-am văzut cu ochii mei pe nebunul ăla intrând în garaj cu cricul în mână…

Un chelner trăgea de el dintr-o parte, Leo şi Billy din cealaltă. Eu mă tot chinuiam să-i împing faţa departe de mine, dar degeaba. Acum începuse să-mi sărute ochii. Deodată îi simţii gura scârboasă şi duhnind a bere apăsând peste buzele mele. Din cauza mişcărilor melc de a mă împotrivi, scaunul începu să se lase pe spate. M-am speriat, crezând că în cădere o să mă lovesc cu capul de ciment şi că o să mă trezesc cu namila aceea greţoasă peste mine.

Norocul meu că nişte bărbaţi de la mesele alăturate săriră în ajutorul meu şi sprijiniră scaunul înainte să se prăbuşească.

Apoi l-au luat pe Nebels cu forţa de acolo şi mi-au ridicat scaunul. Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Pentru a doua oară în şase ore tremuram atât de puternic, încât nu puteam răspunde întrebărilor pe care mi le puneau, îngrijoraţi, toţi cei din jurul meu. Clamele cu care îmi prinsesem părul se desprinseră, aşa că acum îmi cădea dezordonat pe umeri. Simţeam că Joan mă mângâia pe păr şi am vrut să-i spun să înceteze – compasiunea într-un moment ca acesta m-ar fi dărâmat. Cred că şi-a dat seama ce simţeam, că imediat şi-a retras mina.

L-am auzit pe patron bolborosind scuze. Chiar

trebuie să-ţi ceri iertare, mi-am zis. De mult trebuia să nu-i mai fi dat nimic beţivului ăluia.

Scânteia aceasta de furie m-a ajutat să-mi revin. Mi-am ridicat capul şi mi-am aranjat, cât de cât, părul. M-am uitat apoi în jur la figurile îngrijorate şi i-am asigurat că era totul în regulă, că nu păţisem nimic.

Am privit-o pe Joan şi mi-am dat scama la ce se gândea. Dacă ar fi strigat, gândurile ci nu ar fi fost mai explicite.

El! le, *acum ai înţeles ce-ţi spuneam în legătură cu Will Nebels*? *A recunoscut că a fost în casa doamnei Westerfield în seara aceea. Poate că şi-atunci era beat. Ce crezi că ar fi făcut dacă a văzut-o pe Andrea intrând singură în garaj*?

Puţin mai târziu, după o ceaşcă de cafea, am insistat să merg singură acasă. Însă pe drum mă întrebam dacă nu fusese o hotărâre nebunească. Acum nu mai aveam nicio îndoială că eram urmărită şi nu puteam să risc să fiu încă o dată singură în parcarea aceea. Aşa că nu m-am oprit la han, ci am trecut de el şi am sunat la poliţie de pe mobil.

— O să trimitem o maşină, mi-a spus poliţistul de serviciu. Unde sunteţi?

I-am spus.

— Bine. Faceţi cale întoarsă şi mergeţi spre aleea care duce la han. Vom fi chiar în spatele celui care vă urmăreşte. Pentru nimic în lume să nu ieşiţi din maşină până când nu apărem noi.

Am condus încet, iar maşina din spatele meu a încetinit şi ca Ştiind că urma să apară un echipaj al poliţiei, m-am bucurat să văd că maşina încă nu dispăruse. Voiam neapărat ca poliţia să descopere cine se alia în ea şi de ce mă urmărea.

Mă apropiam din nou de han. Am intrat pe alee, însă maşina din spatele meu şi-a continuat drumul. Câteva momente mai târziu am zărit girofarul şi am auzit şi sirena poliţiei.

Am oprit maşina pe dreapta aleii. După vreo două minute se apropie de mine echipajul de poliţie. Un poliţist

coborî din maşină şi veni până în dreptul uşii mele. Lăsând geamul, am observat cu uimire că zâmbea.

— Domnişoară Cavanaugh, chiar *aţi fost* urmărită. Puştiul zice că este fratele dumneavoastră şi că voia să fie sigur că ajungeţi aici cu bine.

— O, Doamne, spuneţi-i să meargă acasă! l-am rugat eu.

Îmi propusesem ca duminică dimineaţă să-l sun pe Marcus Longo, însă mi-o luă el înainte. Când telefonul sună pe la ora nouă, eu eram în faţa calculatorului, cu a doua ceaşcă de cafea lângă mine.

— Ellie, ştiam că eşti foarte matinală, îmi zise. Sper că nu m-am înşelat.

— Să ştii că în dimineaţa asta m-am trezit chiar târziu, am răspuns eu. Tocmai la şapte.

— La asta mă şi aşteptam. Am luat legătura cu cei de la Sing Sing.

— Ca să afli dacă au eliberat de curând vreun deţinut sau dacă au vreun gardian care a suferit de curând un accident?

— Întocmai.

— Şi ce veşti ai?

— Ellie, tu ai fost acolo pe întâi noiembrie. În dimineaţa aceea a fost eliberat Herb Corii, un deţinut care fusese în aceeaşi aripă a închisorii cu Rob Westerfield. Locuia într-un han la periferia Manhattan-ului. De vineri după-amiază nu l-a mai văzut nimeni.

— Ultimul telefon pe care l-am primit a fost vineri scara pe la ora zece jumătate, am zis eu. Iar cel care m-a sunat se temea pentru viaţa lui.

— Nu putem fi siguri dacă este aceeaşi persoană şi nici nu avem de unde să ştim dacă nu cumva Corii a încălcat condiţiile de eliberare şi a părăsit oraşul.

După care am adăugat: însă, vă rog, mulţumiţi-i în numele meu.

— Tu ce părere ai? l-am întrebat.

— Nu prea ştiu ce să cred când e vorba de coincidenţe ca aceasta.

— Nici eu.

I-am povestit lui Marcus despre întâlnirea cu Alfie.

— Sper să nu i se întâmple ceva lui Aliie înainte ca tu să obţii schiţa aceea, zise Marcus descumpănit. Nu mă miră să aflu asta. Cu toţii am ştiut că Rob a plănuit toată afacerea, îmi închipui prin ce treci tu acum.

— Te referi la faptul că dacă Rob ar fi fost în închisoare Andrea nu l-ar mai fi cunoscut? Nici nu pot să mă gândesc la altceva!

— Dar îţi dai seama că nici cu schiţa aceea, nici cu o declaraţie făcută de Alfie în faţa procurorului nu vei putea obţine o condamnare a lui Westerfield. Alfie a fost implicat şi el, iar schiţa e făcută de un anume Jim pe care nu l-a cunoscut nimeni.

— Da, ştiu.

— Perioada în care mai puteau fi acuzaţi pentru acel delict a expirat pentru toţi – şi pentru Westerfield, şi pentru Alfie şi Jim, oricine ar fi acesta.

— Să nu-l uităm pe Hamilton. Dacă aş putea dovedi că a distrus proba care ar fi putut să-i uşureze sentinţa clientului său, prin implicarea lui Westerfield, comisia pentru etică nu l-ar ierta.

I-am promis că îi voi arăta schiţa după ce mi-o aduce Alfie. Apoi i-am spus la revedere şi am vrut să mă întorc la lucru. Totuşi mergea destul de greu şi, după ce am mai scris vreo două vorbe, mi-am dat seama că era timpul să plec către Joan.

De data aceasta nu am mai uitat valiza şi sacul pe care l-am luat de la curăţătorie cu pantalonii, puloverul şi jacheta.

Însă chiar înainte de a ajunge aproape de mănăstirea franciscană de la Graymoor am ştiut că o să mă opresc acolo.

Întreaga săptămână am simţit cum o amintire se tot chinuia să iasă din întunericul subconştientului meu. Fusesem aici cu mama după moartea Andreei. Îl sunase pe părintele Emil, un preot pe care îl cunoştea ca în ziua aceea, părintele avea să fie la hanul St. Christopher şi au

stabilit să se întâlnească acolo.

Din inițiativa mănăstirii, hanul St. Christopher este un loc pe care frații călugări l-au organizat pentru oamenii nevoiași, pentru alcoolici și dependenți de droguri. Îmi aduc aminte destul de vag că am rămas cu o doamnă, probabil vreo secretară, în timp ce mama intrase în birou. Apoi părintele Emil ne-a dus într-o capelă.

Îmi amintesc de asemenea că într-o parte a capelei se afla un fel de carte în care oamenii își scriau rugămințile. A scris și mama ceva, după care mi-a dat și mie stiloul.

Voiam să merg din nou acolo.

Călugărul care m-a primit s-a recomandat drept fratele Bob. Nu m-a întrebat ce doresc. Capela era goală, iar el a rămas la ușă cele câteva minute cât am îngenuncheat. Apoi m-am uitat în jur și am văzut suportul pe care se afla cartea aceea uriașă.

Am mers lângă ea și am luat din nou stiloul.

Deodată mi-am amintit ce scrisesem ultima oară când venisem acolo: Dă, *Doamne*, *ca Andrea să se întoarcă acasă*.

De data aceasta nu mi-am mai putut opri lacrimile.

— Multe lacrimi s-au vărsat în capela aceasta.

Lângă mine venise fratele Bob.

Am stat de vorbă cam o oră. Când am ajuns la Joan, eram din nou împăcată cu Dumnezeu.

Joan și cu mine ne-am contrazis pe un ton destul de amical și respectuos în privința reacției lui Will Nebels din scara precedentă.

— Ellie, era beat turtă. Câți oameni nu spun verzi și uscate după ce au băut prea mult? Ce vreau eu să spun este că atunci nu mint – ci mai degrabă lasă să le scape adevărul.

Trebuie să recunosc că aici Joan avea dreptate. Făcusem cercetări și chiar scrisesem despre două cazuri când asasinul nu ar fi fost prins în veci dacă nu s-ar fi îndopat cu prea mult coniac și votcă, dezvăluind apoi unui om toate secretele, după care acesta chemase imediat poliția.

— Totuşi eu nu văd lucrurile aşa, am încercat să le explic ei şi lui Leo. Pentru mine Will Nebels este un mişel, un ratat fricos. Nu mă duce cu gândul decât la o gelatină mucegăită, pe care o poţi modela cum vrei. Nu era atât de beat încât să nu-şi amintească de ziua când mi-a reparat leagănul şi că tata nu era un meşter prea priceput.

— Aici sunt de acord cu Ellie, spuse Leo. Nebels ştie mai multe decât lasă să se creadă. Dar asta nu înseamnă că Joan nu are deloc dreptate, adăugă el. Dacă Nebels chiar l-a văzut în noaptea aceea pe Paulie Strocbel intrând în garaj, a fost suficient de deştept ca să mărturisească asta abia acum, când a expirat perioada în care putea fi condamnat.

— A, dar nu el s-a gândit la asta, am zis eu. Ei au venit la el. Nebels doar a acceptat să spună povestea care să-i avantajeze, iar ei l-au plătit pentru asta.

M-am ridicat de pe scaun.

— Gustarea a fost delicioasă, dar acum am chef să-l bat la şah pe Sean.

Am mai zăbovit un moment să privesc un pic pe fereastră. Era a doua duminică în care mă aflam aici, cam pe la aceeaşi vreme şi am admirat încă o dată priveliştea splendidă a apei şi a munţilor.

Trăiam într-o lume prea depărtată de starea de linişte şi pace, aşa că bujdliu de a tuiilunpla o aotfol de privelişte era pentru mine ca Msemef – *

Eu am câştigat prima partidă. Sean pe a doua. Am căzut de acord să ne încercăm din nou forţele, cât de curând.

Înainte să pornesc către casă, am sunat la spital şi am vorbit cu doamna Stroebel. Lui Paulie îi scăzuse temperatura şi se simţea mult mai bine.

— Ellie, vrea să stea de vorbă cu tine.

În patruzeci de minute eram lângă patul lui.

— Arăţi mult mai bine ca ieri, i-am spus.

Era încă foarte palid, dar ochii îi erau limpezi şi se ridicase ceva mai sus, ajutat cu o pernă la spate. Zâmbi timid.

— Ellie, mi-a spus mama că ştii că am văzut şi cu medalionul.

— Paulie, tu când l-ai văzut?

— Lucram la service. Prima dată când am fost angajat acolo, trebuia doar să spăl maşinile după ce erau reparate, într-o zi, când m-am ocupat de maşina lui Rob, am găsit medalionul pe scaunul din faţă. Lănţişorul era rupt.

— Adică în ziua când a fost găsit cadavrul Andreei?

Dar nu are nicio logică, mi-am zis eu. Dacă Rob s-a întors după medalion în dimineaţa aceea, nu l-ar fi lăsat în maşină. Era posibil, oare, să fie atât de idiot?

Paulie privi către mama lui.

— Mamă? ceru el ajutor.

— Stai liniştit, Paulie, îl mângâie ea. Ai luat multe medicamente şi e greu să te aduni acum. Mi-ai spus că ai văzut medalionul de două ori.

M-am uitat cu o privire aspră către doamna Stroebel, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva încerca să-l influenţeze. Însă Paulie dădu din cap, amintindu-şi scena.

— Ai dreptate, mamă. L-am găsit în maşină. Lănţişorul era rupt. 1 l-am dat lui Rob, iar el m-a răsplătit cu zece dolari mai mult. I-am adăugat la banii pe care îi strângeam pentru cadoul de ziua ta, când urma să împlineşti cincizeci de ani.

— Îmi aduc aminte, Paulie.

— Dar când aţi împlinit cincizeci de ani, doamnă Stroebel? am întrebat cu.

— Pe întâi mai, în anul în care a murit Andrea.

— În anul în care a murit Andrea!

Am rămas stupefiată. În cazul acesta, nu cumpărase medalionul pentru ca, mi-am zis. Era unul pe care probabil că îl pierduse vreo altă fată în maşina lui, iar el doar l-a gravat şi i l-a dat Andreei.

— Paulie, îţi aminteşti bine medalionul?

— Da. Era frumos. Avea formă de inimioară, era din aur, cu pietricele albastre.

Exact aşa îl descrisesem când am depus mărturie.

— Paulie, l-ai mai văzut vreodată?

— Da. Andrea a fost foarte drăguţă cu mine. A venit să îmi spună cât de bine am jucat la meci şi că golul marcat de mine a ajutat echipa să câştige. Atunci m-am hotărât să o invit la o petrecere. Veneam spre casa voastră, când am văzut-o prin pădure. Am ajuns-o din urmă chiar la casa doamnei Westerfield. Purta medalionul şi mi-am dat seama că i-l dăduse Rob. Nu e un om bun. Mi-a dat bacşişul acela mare, dar nu este un om bun. Avea mereu maşina lovită pentru că mergea cu prea mare viteză.

— În ziua aceea l-ai văzut şi pe el?

— Am întrebat-o pe Andrea dacă aş putea să stau de vorbă cu ea, dar mi-a spus că atunci nu se putea pentru că era foarte grăbită. M-am întors în pădure şi am văzut-o intrând în garaj. După câteva minute, a intrat şi Rob Westerfield.

— Paulie, spune-i lui Ellie când a fost asta.

— Cu o săptămână înainte ca Andrea să moară în garajul acela.

Cu o săptămână înainte.

— Apoi, înainte cu vreo câteva zile, am vorbit din nou cu ea. I-am spus că Rob era un om periculos şi că nu ar trebui să se întâlnească cu el în garaj. I-am mai spus că tatăl ei s-ar înfuria tare de tot dacă ar şti că ea mergea acolo cu Rob.

Paulic mă privi în ochi.

— Ellie, tatăl tău s-a purtat întotdeauna atât de frumos cu mine. Îmi lăsa bacşiş numai pentru că îi făceam plinul şi mereu stătea de vorbă cu mine despre fotbal. Era un om foarte cumsecade.

— Când ai prevenit-o pe Andrea în legătură cu Rob, lot atunci ai invitat-o la petrecere?

— Da, şi mi-a spus că va merge, dar m-a pus să-i promit că nu-i voi spune tatălui ci despre Rob.

— Şi de atunci nu ai mai văzut medalionul?

— Nu, Ellie.

— Şi nici nu te-ai mai dus la garaj?

— Nu, Ellie.

Paulic închise ochii şi mi-am dat seama că, bietul de el, obosise, l-am acoperit mâna cu palma mea.

— Paulic, nu vreau să-ţi mai faci griji. Îţi promit că se va rezolva totul şi, înainte ca eu să fi terminat ce am început aici, toată lumea va şti ce om bun şi cumsecade eşti tu. Şi cât eşti de inteligent. Deşi crai doar un puşti, ţi-ai dat seama ce mizerabil era Rob Westerfâeld. Multă lume nici acum nu înţelege ce fel de om este.

— Paulic gândeşte cu inima, zise doamna Stroebel cu blândeţe.

Paulie deschise ochii.

— Îmi este atât de somn. Ţi-am spus totul despre medalion?

— Da, mi-ai spus.

Doamna Stroebel mă conduse la lift.

— Ellie, chiar şi la proces s-au străduit să îl învinovăţească pe Paulie de moartea Andreci. Am fost îngrozită. Din cauza aceasta l-am sfătuit să nu spună niciodată nimic despre medalion.

— Am înţeles.

— Sper din toată inima să mă fi înţeles. Un copil care este altfel decât ceilalţi trebuie întotdeauna protejat, chiar şi când e om în toată firea. L-ai auzit pe avocatul lui Westerfield spunând la televizor că la următorul proces va dovedi că Paulie a ucis-o pe Andrea. Îţi dai seama cum va reacţiona Paulie când se va afla în boxa martorilor şi va fi încolţit de omul acela?

Omul acela. Venerabilul domn William Hamilton.

— Da, îmi dau seama.

Am sărutat-o pe obraz.

— Doamnă Stroebel, Paulie e norocos că vă arc pe dumneavoastră.

Mă privi în ochi.

— Ellie, e norocos că te are pe tine.

37

ora şapte eram în drum către doamna Hilmer, pentru că îi promisesem să luăm cina împreună. Asta însemna că aveam să trec pe lângă fosta noastră locuinţă. În seara

asta era puternic luminată şi, cu luna care strălucea deasupra pădurii, oferea o imagine care ar fi putut foarte bine să stea pe coperta unei reviste. Era casa pe care o visase mama, un exemplu ideal de conac restaurat şi mărit.

Ferestrele camerei mele erau deasupra uşii din faţă şi am zărit pe cineva mişcându-se între ele. Familia Kelton, cei care erau acum proprietarii casei, erau un cuplu în jur de cincizeci de ani. Erau singurii oameni din casă pe care îi văzusem în noaptea cu incendiul, dar era posibil să aibă şi copii care să fi dormit, cu toată hărmălaia tăcută de poliţie şi pompieri. Mă întreb dacă cel care locuia acum în camera mea se bucura în fiecare dimineaţă de imaginea răsăritului, stând în pat, aşa cum obişnuiam eu.

Şi casa doamnei Hilmer era bine luminată. Am cotit şi am intrat pe aleea care acum nu mai ducea decât într-o singură direcţie. Farurile maşinii luminară o clipă ruinele carbonizate ale garajului şi ale apartamentului. Nu ştiu cum, dar în minte îmi veniră sfeşnicele şi fructiera care împodobeau odată masa din sufrageria apartamentului. Nu erau valoroase, însă fuseseră alese, fără îndoială, cu mare grijă şi cu mult bun gust.

Tot ce se afla în apartament fusese ales cu grijă. Dacă doamna Hilmer se hotăra să reconstruiască, era nevoie de timp şi de mult efort pentru a reface toate acele lucruri.

Cu gândul acesta în minte, am intrat în casă, gata să cer din nou iertare, dar nici nu a vrut să mă asculte.

— Te rog să nu-ţi mai faci griji pentru garaj, spuse ea, oftând, şi mă sărută cu blândeţe pe obraz. Ellie, focul acela a fost provocat de cineva în mod intenţionat.

— Ştiu asta. Dar să nu credeţi că eu am făcut-o, vă rog.

— Doamne fereşte, cum să cred una ca asta! Ellie, când m-am întors şi Brian White a venit într-un suflet să-mi spună că eşti piromană, i-am zis vreo două de nu s-a văzut. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că şi mie mi-a zis că doar în imaginaţia mea am fost urmărită în ziua aceea. L-am repezit şi pentru asta. Dar mă îngrozeşte gândul că cel care a intrat în apartament când tu erai aici,

la cină, a intrat cu intenţia de a fura prosoape pe care apoi să le folosească pentru a crea impresia că incendiul a fost provocat de tine.

— Luam prosoape din dulap în fiecare zi, dar nu am băgat de seamă că cinci sau şase dintre ele dispăruseră.

— Păi nici nu ai fi putut! Rafturile erau pline. A fost o perioadă când nu rezistam dacă era vorba de un chilipir, aşa că acum am prosoape până în vremea de apoi. Ei, gata, masa e pregătită şi cred că ţi-o foame şi ţie. Hai să mâncăm.

Cina a constat în crevete cu sos condimentat şi apoi salată. A fost un deliciu.

— Două mese bune într-o singură zi, am zis eu sunt cam răsfăţată.

Am întrebat-o cum se simte nepoata ei şi mi-a spus că încheietura mâinii i se vindeca destul de repede.

— Mi-a plăcut să petrec un timp cu Janey, iar copilaşul este adorabil. Dar, Ellie, să ştii că după o săptămână abia aşteptam să mă întorc acasă. Eu mă entuziasmez repede, însă a trecut prea mult timp de când mă trezeam la cinci dimineaţa să încălzesc biberonul cu lapte.

Mi-a mai spus şi că a urmărit în continuare site-ul meu şi mi-am dat seama că bruma de simpatie pe care o mai avea pentru Rob Westerfield începuse să se topească.

— Când am citit relatarea doctoriţei şi am aflat cum i-a sucit mâna acolo, în restaurant, am rămas şocată. Când era la colegiu şi Janey obişnuia să mai lucreze ca ospătăriţă, iar gândul că ar fi putut fi tratată cu atâta grosolănie de vreun necioplit m-a înfuriat la culme.

— Aşteptaţi să vedeţi ce urmează. I-a venit de hac destul de urât şi unui coleg din anul al doilea la liceu.

— Aşadar se înrăutăţeşte treaba. Mi s-a frânt inima când am auzit ce a păţit Paulie. Cum se mai simte?

— Se reface. Chiar în după-amiaza asta am fost pe la el.

Am ezitat înainte să-i împărtăşesc secretul pe care îl aflasem de la Paulie în legătură cu medalionul. Dar până la

urmă m-am hotărât să-i spun. Doamna Hilmer era demnă de toată încrederea şi felul ei de a gândi era pentru mine un fel de barometru al modului cum ar reacţiona comunitatea. Ştiam că ea întotdeauna privise medalionul acela ca produs al imaginaţiei mele. Era deopotrivă interesant şi folositor să-i surprind acum reacţia.

I se răcise ceaiul ascultând, iar pe faţă i se citea limpede seriozitatea.

— Ellie, nu e de mirare că doamna Stroebel nu a vrut ca Paulie să pomenească de medalion. Poveste asta poate fi foarte uşor întoarsă împotriva lui.

— Ştiu asta. Paulie a recunoscut că medalionul acela a fost la el, că i l-a dat lui Rob, că a fost mâhnit să o vadă pe Andrea purtându-l şi că a urmărit-o până la garaj.

M-am oprit şi m-am uitat la ea.

— Doamnă Hilmer, dumneavoastră credeţi tot ce v-am spus eu?

— Ceea ce cred eu este că, deşi familia Westerfield este bogată, Rob este un om de nimic. I-a dăruit Andrcei un lucru pe care probabil că o altă fată îl pierduse în maşina lui. Sunt sigură că l-a dus la vreun atelier unde a plătit puţini bani ca să-l graveze şi după aceea s-a făIit cu cadoul pe care a fost el în stare să i-l ofere.

— M-am gândit să dau de urma celui care l-a gravat, dar după atâţia ani, este aproape imposibil. Se fac mereu astfel de lucrări pe bijuterii în toate magazinele mari.

— Aşa că nu prea ştii cum să te foloseşti de informaţia pe care ai obţinut-o!

— Nu, nu ştiu. Am fost atât de fericită să văd că se verifică amintirea pe care o aveam cu despre medalion, că la altceva nu m-am mai gândit. Medalionul acesta este ca o sabie cu două tăişuri, iar Paulie ar putea fi rănit de arma aceasta la tribunal.

I-am povestit doamnei Hilmer şi despre Al fie şi schiţa pe care o aşteptam de la el.

— Tuturor ni s-a părut dubios atacul acela asupra doamnei Westerficid, spuse ea, cu un amestec de compasiune şi dispreţ. Doamna Dorothy Westerfield este

cumsecade, distinsă şi foarte binevoitoare. Este de necrezut că singurul ei nepot a fost capabil să pună la calc asasinarea ei. O mai vedeam uneori prin oraş cu Rob, înainte ca el să fie arestat. N-ai fi crezut ce-i poate pielea, atât era de atent şi grijuliu cu ea.

— Dacă Alfie va fi de acord, voi introduce pe site povestea aceasta şi schiţa casei, i-am zis eu. Poate că pe doamna Westerfield o va convinge imaginea acelei schiţe.

Când i-am mai povestit şi de greţoasa atitudine a lui Will Nebels din restaurant, indignarea doamnei Hilmer nu mai avu margini.

— Şi vrei să spui că un om ca acesta va fi considerat martor de încredere la proces?

— Nu chiar de încredere, dar tot va reuşi să întoarcă opinia publică împotriva lui Paulie.

Deşi nu ar fi vrut să-mi dea voie, am ajutat-o să strângă masa şi să facă ordine în bucătărie.

— Aveţi de gând să construiţi din nou garajul şi apartamentul? am întrebat-o eu.

Zâmbi, în vreme ce aşeza farfuriile în maşina de spălat vase.

— Ellie, nu aş vrea să mă audă careva de la compania de asigurări, însă incendiul acela s-a dovedit a fi un lucru bun. Îmi făcusem asigurare, iar acum mi s-a atribuit un alt loc pe care să fie construit garajul. Lui Janey i-ar plăcea tare mult să vină şi să locuiască aici. După părerea ei, aici este un loc nemaipomenit unde să-ţi poţi creşte copilul. Dacă le dau lor locul acela, ei îşi vor construi o casă, iar eu mi-aş avea familia la doi paşi.

M-a pufnit râsul.

— Să ştiţi că m-aţi făcut să mă simt mult mai bine.

Am împăturit prosopul de vase.

— Iar acum trebuie să-mi văd şi eu de treburile mele. Mâine plec la Carrington Academy, să mai fac săpături în trecutul glorios al lui Rob Westerficid.

— Am citit împreună cu Janey ziarele de atunci şi transcrierea procesului. Parcă am retrăit clipele acelea şi, Doamne, greu trebuie să vă fi fost vouă.

Doamna Hilmer mă însoţi la garderobă şi-mi dădu jacheta de piele. În timp ce îmi încheiam nasturii, mi-am dat seama că nu o întrebasem dacă îi spune ceva numele de Phil.

— Doamnă Hilmer, se pare că în închisoare, când era ameţit din cauza drogurilor, Rob Westerfâeld a mărturisit că a ucis în bătaie o persoană cu numele de Phil. Aţi auzit vreodată de cineva de pe-aici care să poarte numele acesta şi care să fi dispărut fără urmă, sau care să fi fost victima unui asasinat?

— Phil, repetă ea, privind dincolo de mine şi încercând să-şi amintească. Era Phil Oliver care chiar a avut un conflict cu familia Westerfâeld pentru că n-au vrut să-i reînnoiască un contract de închiriere. Dar s-a mutat.

— Ştiţi cumva ce s-a mai întâmplat cu el?

— Nu, dar pot să aflu. El şi familia lui mai au aici câţiva prieteni buni, cu care cred că au ţinut legătura.

— Vreţi să vă interesaţi dumneavoastră?

— Cum să nu.

Deschise uşa, după care ezită o clipă.

— Parcă îmi aduc aminte că am auzit sau am citit odată ceva despre un tânăr sau o tânără cu numele Phil care a murit acum mulţi ani… Nu mai ştiu unde am auzit asta, dar ştiu că era vorba despre o întâmplare foarte tristă.

— Gândiţi-vă, doamnă Hilmer. Este extrem de important.

— Phil… Phil… Of, Ellie, nu pot să-mi amintesc!

Bineînţeles că nu am mai insistat. Dar când plecam de la doamna Hilmer, puţin mai târziu, am sfătuit-o să nu mai iacă efortul de a-şi aminti, ci să lase asta pe seama subconştientului.

Eram tot mai aproape de Rob Westerfield. Simţeam asta până în măduva oaselor.

Maşina care mă urmărea în noaptea aceasta era mult mai discretă decât cea pe care o condusese Teddy. Se deplasa cu luminile stinse. Mi-am dat seama că se afla acolo, în spatele meu, la semafor, înainte să cotesc spre

aleea care ducea la han, când am oprit, iar maşina respectivă s-a oprit şi ea brusc în urma mea.

M-am întors, încercând să-l zăresc pe şofer. Era o maşină mare, de culoare închisă; eram sigură că nu Teddy era la volan.

Însă o altă maşină venea pe aleea dinspre han, cu farurile aprinse, şi lumină chipul celui care conducea maşina din spatele meu.

În seara aceasta tatăl meu era cel care voia să se asigure că ajung cu bine la han. Ne privirăm doar pentru o clipă, după care eu am cotit la stânga, pe alee.

33

lfic mă sună luni de dimineaţă, la ora şapte.

— Mai vrei să cumperi chestia asta?

— Da. Contul meu este la Oldham-Hudson pe Main

Street. Voi fi acolo la ora nouă, aşa că ne putem întâlni în parcare la nouă şi cinci.

— Bine.

Chiar când plecam de la bancă, apăru şi el cu maşina şi opri lângă mine. Nimeni de pe stradă nu ar fi putut vedea ce se petrecea acolo.

Deschise geamul.

— Hai, dă-mibanii.

I-am înmânat.

După ce i-a numărat, a zis:

— Bine, uite schiţa.

Am cercetat-o cu atenţie. Uitându-mă la ea la lumina zilei, m-am cutremurat şi mai tare la gândul că fusese comandată de nepotul în vârstă de şaptesprezece ani al victimei. M-am gândit că aş fi gata să-i plătesc oricât lui Al fie, numai să-mi dea voie să o fac publică.

— Alfie, ştii că acum nu mai poţi fi pedepsit pentru ce a fost atunci. Dacă poliţia ar afla despre asta, tu nu ai păţi nimic. Dar dacă schiţa asta apare pe site şi scriu şi tot ce mi-ai povestit tu, este foarte posibil ca doamna Westerfield să nu-i mai lase moştenirea lui Rob, ci instituţiilor de binefacere.

Stăteam afară, lângă maşina lui. El şedea, ţinând pe

volan mâinile care trădau ce devenise de-a lungul timpului: un om care muncea din greu, fără să-şi acorde un răgaz.

— Uite ce e, mai bine risc să fiu urmărit de Westerfield decât să-l ştiu înotând în bani. Dă-i bătaie.

— Eşti sigur?

— Da. Într-un fel, mă revanşez faţă de Schip.

După experienţa pe care o avusesem pe drumul spre Boston, când m-am blocat în trafic, mi-am rezervat un timp mult mai îndelungat pentru călătoria la Mâine, unde îmi programasem o întâlnire cu Jane Bostrom, cea care se ocupa de înscriere la Carrington Academy.

Aşa că am putut să zăbovesc mai mult în Rockport şi să savurez un sandviş cu brânză şi o Cola, undeva cam la o milă de şcoală. Acum mă simţeam pregătită să trec la atac.

Când am fost condusă în biroul ei, Jane Bostrom m-a primit cu cordialitate, dar şi cu rezervă, şi mi-am dat seama că nu va fi deloc uşor să obţin informaţii de la ea. Stătea la birou şi m-a poftit să iau loc pe scaunul din faţa ei. Ca majoritatea directorilor, avea şi ea un colţ cu o canapea şi nişte fotolii, însă nu am fost invitată să mă aşez acolo.

Era mai tânără decât mi-o închipuisem, avea în jur de treizeci şi cinci de ani, părul negru şi ochii mari, deschişi la culoare, cu o privire foarte atentă. Din scurta convorbire telefonică, mi-am dat seama că Jane Bostrom era foarte mândră de şcoala ei şi nu avea de gând să lase un reporter să împroaşte cu noroi în ea din cauza unui fost elev.

— Doamnă Bostrom, am început eu, o să vă spun direct care este problema. Rob Westerfield a făcut aici ultimii doi ani de liceu. Fusese exmatriculat dintr-un alt liceu din cauza violenţei manifestate faţă de un coleg. Incidentul acesta s-a petrecut când avea doar paisprezece ani. La şaptesprezece ani, a plănuit să-şi ucidă bunica. A fost împuşcată de trei ori şi este un adevărat miracol că a supravieţuit. Când avea nouăsprezee ani, a lovit-o pe sora mea şi a ucis-o. Acum eu tocmai verific posibilitatea ca acelaşi Rob Westerfield să fi ucis cel puţin încă o persoană.

Vedeam cum expresia feţei i se schimbă de la

indiferenţă la groază şi apoi la suferinţă. Stătu puţin pe gânduri şi apoi îmi răspunse.

— Domnişoară Cavanaugh, toate datele acestea despre Rob Westerfield sunt cutremurătoare, dar vă rog să înţelegeţi un lucru. Am dosarul lui în faţa mea şi nu există absolut niciun indiciu că s-ar fi comportat altfel decât civilizat cât timp a fost aici.

— Îmi este greu să cred că, deşi i-am descoperit un trecut atât de violent, doi ani de zile cât a fost aici nu a comis nicio infracţiune. Dacă îmi permiteţi, de când sunteţi angajată la Carrington, doamnă Bostrom?

— De cinci ani.

— În cazul acesta, dumneavoastră vă raportaţi la o evidenţă care se poate să fi fost modificată.

— Mă raportez la evidenţa pe care o am în faţa mea.

— Puteţi să-mi spuneţi dacă familia Westerfield a avut vreo contribuţie financiară suplimentară la Carrington Academy?

— Când Rob era elev aici, familia lui a ajutat la renovarea şi dotarea sălii de sport.

— Am înţeles.

— Nu ştiu ce aţi înţeles, domnişoară Cavanaugh. Dar vă rog să înţelegeţi că multora dintre elevii noştri le-a fost destul de greu aici şi au avut nevoie de îndrumare şi înţelegere. Unii dintre ei au asistat la divorţuri care i-au marcat. Pe alţii părinţii pur şi simplu i-au abandonat. Nu vă puteţi închipui cât de mult poate îi afectată stabilitatea unui copil din această cauză.

Ba sigur că-mi pot închipui, mi-am zis eu. De fapt ştiam prea bine ce urmări pot avea astfel de neîmpliniri.

— Unii dintre elevii noştri pur şi simplu nu se pot împăca bine cu cei de vârsta lor, sau cu adulţii, sau cu nici unii.

— Cam asta a fost problema lui Rob Westerfield, am zis eu. Dar, din nefericire pentru noi ceilalţi, părinţii lui au încercat întotdeauna fie să-l acopere, fie să plătească pentru a-l scoate din necazurile în care intra.

— Vă rog să înţelegeţi că situaţia este mai mult decât

delicată. Noi suntem de părere că un pas important în vindecarea unei probleme emoţionale este încercarea de a-i dezvolta individului conştiinţa respectului de sine. Ne aşteptăm ca elevii noştri să obţină note cât mai mari, să facă sport şi să aibă şi alte preocupări, cum ar fi activitatea ca voluntari în programele pentru comunitate pe care le sponsorizăm noi.

— Iar Rob Westerfield a realizat toate acestea cu bucurie şi cu dragă inimă?

Era să-mi muşc limba. Jane Bostrom avusese amabilitatea să-mi acorde acest interviu şi îmi răspundea la întrebări. Cu toate acestea, îmi era clar că dacă şcoala avusese probleme cu Rob Westerfield, acestea nu fuseseră înregistrate în evidenţa pe care o consulta ea.

— Se pare că Rob Westerfield a realizat toate acestea satisfăcător, după părerea şcolii, răspunse ea pe un ton foarte reţinut.

— Aveţi cumva o listă a elevilor care i-au fost colegi în anii aceia?

— Desigur.

— Mi-o puteţi arăta?

— Cu ce scop?

— Doamnă Bostrom, când se afla în închisoare şi era ameţit din cauza drogurilor, Rob Westerfield i-a mărturisit ceva unui alt deţinut. I-a zis aşa: *L-am omorât în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut*. De vreme ce a putut să-l atace pe un coleg de la şcoala la care fusese înainte, nu ar fi exclus ca şi aici să fi avut vreun conflict cu un elev pe nume Phil sau Philip.

Ochii i se umbriră şi se vedea că era din ce în ce mai îngrijorată de cele ce îi spusesem eu. Apoi se ridică.

— Domnişoară Cavanaugh, profesorul Douglas Dittrick este la Carrington de patruzeci de ani. Îl voi invita şi pe dumnealui la discuţie. O să cer, de asemenea, registrul cu evidenţa elevilor din anii aceia. Şi cred că ar fi mai bine să mergem în sala de conferinţe. Va fi mai uşor să întindem pe masa de acolo listele şi să le verificăm.

Profesorul Dittrick trimise vorbă că se află într-o

conferinţă, dar că va veni într-un sfert de oră.

— Este un profesor deosebit, îmi zise Jane Bostrom, în vreme ce deschideam registrele. Cred că şi dacă ar cădea acoperişul peste noi nu s-ar clinti de la catedră până nu şi-ar termina cursul.

În sfârşit, prezenţa mea nu o mai stresa, ci dimpotrivă, părea dornică să mă ajute.

— Trebuie să căutăm „Philip” şi ca primul prenume, şi ca al doilea, mă preveni ea. Sunt foarte mulţi elevi care, dacă au primit şi numele tatălui sau al bunicului, sunt cunoscuţi după al doilea prenume.

Fuseseră înjur de şase sute de elevi la Carrington în anii când frecventase şi Rob Westerfield acest liceu. Mi-am dat abia acum seama că Philip nu era chiar deloc un nume obişnuit. Cele care apăreau regulat în listă erau James, John, Mark şi Michael.

Şi o mulţime de alte nume: William, Hugo, Charles, Richard, Henry, Walter, Howard, Lee, Peter, George, Paul, Lester, Ezekiel, Francis, Donald, Alexander…

Şi deodată apăru un Philip.

— Am găsit unul, am zis eu. Era în anul întâi când Westerfield era în al doilea.

Jane Bostrom se ridică şi privi peste umărul meu.

— Este în consiliul nostru de administraţie, îmi spuse.

Am continuat să caut.

Ni se alătură şi profesorul Dittrick, îmbrăcat încă în robă.

— Ce era atât de important, Jane? întrebă el.

Ea îi explică şi făcu prezentările. Dittrick avea în jur de şaptezeci de ani, nu era prea înalt, avea o figură de om învăţat şi îmi strânse mâna cu putere.

— Sigur că mi-l amintesc pe Westerlicid. A absolvit cu doar doi ani înainte să o ucidă pe fata aceea.

— Era sora domnişoarei Cavanaugh, interveni repede doamna Bostrom.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Cavanaugh. Asta e o tragedie. Iar acum vreţi să aflaţi dacă nu cumva cineva cu numele Phil care i-a fost coleg, a devenit mai târziu

victima unui alt asasinat.

— Da. Îmi dau seama că poate vi se pare o încercare exagerată, dar este o posibilitate pe care aş vrea să o verific.

— Bineînţeles.

Se întoarse către doamna Bostrom.

— Jane, mergi, te rog şi vezi dacă este liberă Corinne şi spune-i să vină aici. Acum douăzeci şi cinci de ani nu era directoarea teatrului, însă făcea parte din conducere. Spune-i să aducă şi listele cu piesele în care a jucat Westerfâeld. Dacă nu mă înşel, îmi amintesc că era ceva ciudat în felul cum era prezentat el în program.

Corinne Barsky apăru după vreo douăzeci de minute. Era o femeie energică, zveltă, în vârstă cam de şaizeci de ani, cu ochi negri şi scânteietori, cu o voce plină, dar caldă. Venise cu listele de care amintise mai devreme profesorul Dittrick.

Deja mai descoperiserăm doi foşti elevi al căror prim prenume era Philip şi încă unul în cazul căruia al doilea prenume era cel căutat.

Primul pe care îl găsisem era, după cum îmi spusese şi doamna Bostrom, membru în consiliul de administraţie al şcolii. Profesorul Dittrick îşi amintea că elevul care avea al doilea prenume Philip venise în urmă cu doi ani la reuniunea de douăzeci de ani a clasei sale.

Mai rămăsese doar unul de verificat. Secretara doamnei Bostrom îi căută numele pe computer. Locuia în Portland, Oregon, şi contribuia anual la fondul deschis pentru foştii elevi. Ultima lui contribuţie fusese făcută anul trecut în iunie.

— Mă tem că v-am răpit prea mult timp, am zis eu, cerându-le scuze. Dacă îmi permiteţi să arunc o privire şi pe listele cu piesele de teatru, după aceea plec.

În fiecare dintre ele Rob Westerfield juca rolul principal.

— Mi-l aduc aminte, îmi zise Corinne Barsky. Avea talent. Era plin de sine, foarte arogant faţă de ceilalţi studenţi, dar şi un actor foarte bun.

— În cazul acesta, înţeleg că nu aţi avut probleme cu el, am zis eu.

— A, ţin minte că a avut o dispută cu regizorul. El ar fi vrut să folosească în spectacol ceea ce el considera numele lui de scenă, în locul numelui lui real. Regizorul a refuzat.

— Şi care era numele lui de scenă?

— Lăsaţi-mă o clipă şi o să-mi amintesc.

— Corinne, nu circulau nişte vorbe despre Rob Westerfield şi o perucă? întrebă profesorul Dittrick. Eu aşa îmi amintesc.

— Voia să poarte o perucă pe care o folosise în liceul de unde venea. Însă regizorul nu i-a permis nici acest lucru. În timpul piesei, Rob se încăpăţâna să vină de la garderobă cu peruca lui şi numai în ultima clipă şi-o punea pe cea care trebuia. Am aflat că o purta şi prin campus. A fost pedepsit de mai multe ori pentru asta, dar nu s-a lăsat.

Doamna Bostrom mă privi cu înţeles.

— Acestea nu erau în dosar, îmi zise.

— Cum era şi de aşteptat, dosarul lui a fost frumos cosmetizat, zise profesorul Dittrick iritat. Cum altfel s-ar fi putut renova sala de sport? Nu a trebuit decât ca directorul Egan să-i sugereze tatălui lui Westerfield că Rob ar putea fi mai fericit în altă şcoală.

Doamna Bostrom mă privi alarmată.

— Staţi liniştită, că nu voi publica asta, i-am spus.

M-am uitat în jur după geanta mea şi mi-am scos mobilul.

— Acum o să plec, le-am făgăduit eu, însă mai întâi aş vrea să dau un telefon. Am ţinut legătura cu Christopher Cassidy care i-a fost coleg lui Westerfield la Arbinger. De fapt, pe el l-a bătut Rob în anul al doilea de liceu. Domnul Cassidy mi-a spus că Rob folosea uneori numele unui personaj pe care îl jucase el. Chiar voia să afle care era acela.

I-am căutat numărul şi l-am format.

— Compania de Investiţii Cassidy, se auzi deodată vocea operatoarei.

Am avut noroc. Christopher Cassidy tocmai se întorsese din călătorie şi mi s-a făcut imediat legătura cu el.

— M-am interesat, îmi zise el triumfător. Am aflat numele pe care îl folosea Westerfield şi este dintr-o piesă în care a jucat.

— Îmi amintesc numele, spuse bucuroasă şi Corinne Barsky.

Cassidy era la Boston. Barsky era în Maine, la doi paşi de mine. Dar au rostit numele amândoi în acelaşi timp:

— E Jim Wilding.

Jim! înseamnă că Rob însuşi a desenat schiţa aceea.

— Ellie, trebuie să răspund la un alt telefon, se scuză Cassidy.

— E-n regulă. Atât voiam să ştiu.

— Ce ai scris despre mine pentru site este grozav. Să faci publică toată povestea. O să te susţin întru totul.

Şi închise.

Corinne Barsky deschise una dintre listele cu piese de teatru.

— Poate vă interesează şi asta, domnişoară Cavanaugh, îmi zise. Regizorul obişnuia să ceară fiecărui actor să se semneze în dreptul numelui pe lista cu distribuţia.

Şi îmi arătă lista. Cu îngâmfare şi, evident, ca să sfideze, Rob Westerfieldnu semnase cu numele lui, ci „Jim Wilding”.

M-am uitat lung la semnătura aceea.

— Am nevoie de o copie, le-am zis. Şi vă rog mult să aveţi mare grijă de original. De fapt, aş vrea să-l încuiaţi într-un seif.

După douăzeci de minute eram din nou în maşină, comparând semnătura de pe schiţă cu cea de pe lista pieselor de teatru.

Nu sunt expertă în grafologie, însă mi se păru evidentă asemănarea între modurile cum fusese scris numele „Jim” pe cele două documente.

Am pornit pe drumul către Oldham, încântată de cum îmi propuneam să aşez cele două imagini una lângă cealaltă pe Internet.

Doamna Dorothy Westerfield va trebui să accepte adevărul. Nepotul dumneaei îi pusese la cale moartea.

Trebuie să recunosc că mă bucura nespus gândul că aveam să aduc mângâiere unui număr important de instituţii de binefacere, spitale, biblioteci şi universităţi.

39

u îmi ţin mobilul pe cealaltă pernă. Marţi dimineaţă începu să sune şi mă trezi imediat. Spunând somnoroasă „bună dimineaţa”, am aruncat un ochi spre ceas şi m-a uimit să văd că mă prinsese ora nouă în pat.

— Ia te uită, se pare că ai petrecut astă-noapte.

Era Pete.

— Stai să mă gândesc, i-am zis. Păi… dacă drumul cu maşina de la Mâine la Massachusetts, de-a lungul statului New York se poate numi petrecere, atunci pot spune că am petrecut cea mai minunată noapte din viaţa mea.

— Poate că eşti prea obosită să mai vii până în Manhattan.

— Mi se pare mie sau vrei să anulezi invitaţia la Manhattan? îl iscodii eu. De-acum mă trezisem şi eram pe punctul de a mă enerva şi a mă lăsa pradă dezamăgirii.

— Eu tocmai voiam să-ţi propun să vin eu la Oldham, să te iau cu maşina şi să găsim un loc unde să luăm cina.

— Asta-i altceva, am răspuns eu, înveselită dintr-odată. M-am şi gândit la un loc nemaipomenit şi este la doar cincisprezece minute de han.

— Aşa mai vii de-acasă. Dă-mi nişte repere.

I-am spus cum să ajungă şi m-a felicitat.

— Ellie, eşti printre puţinele femei pe care le cunosc şi care se pricep să indice un drum. Cumva eu te-am învăţat? Nu te obosi să-mi răspunzi. O să ajung cam pe la şapte.

Şi închise.

Am trimis după micul dejun, am făcut un duş, m-am spălat pe cap şi am sunat la un salon de cosmetică din

apropiere ca să-mi fac o programare pentru ora patru. Când căzusem în parcare îmi rupsesem câteva unghii şi trebuia să le aranjez într-un fel.

Chiar am zăbovit ceva vreme uitându-mă prin modesta mea garderobă şi m-am hotărât asupra costumului maro, cu gulerul şi manşetele din blană. Costumul acesta fusese o achiziţie spontană pe care o făcusem anul trecut, destul de scump chiar şi la jumătate de preţ, însă trebuia să-l port.

Mi se păru o idee bună să mă îmbrac elegant pentru Pete.

De fapt, mă simţeam bine ştiind că la sfârşitul zilei mă aştepta ceva plăcut. Ştiam că nu va fi o treabă uşoară redactarea poveştii lui Al fie despre spargere şi realizarea unei legături între schiţă şi folosirea de către Rob Westerfield a numelui Jim în anii de şcoală.

Când am spus că nu va fi o treabă uşoară, m-am referit la stare mea emoţională; îmi era greu să îndur gândul că, dacă Rob Westerfield ar fi fost condamnat pentru acea infracţiune, Andrea nu l-ar mai fi întâlnit.

El ar fi fost în închisoare. Ea ar fi crescut, ar fi mers la colegiu şi, ca şi Joan, poate că s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii. Tata şi mama ar fi împreună în casa aceea mare şi frumoasă. Tata ar fi ajuns să iubească la fel de mult ca şi ea casa şi ar fi înţeles că de fapt fusese o idee bună să o cumpere.

Iar eu aş fi crescut într-o familie fericită şi aş fi mers şi eu la colegiu. Faptul că am ales să studiez jurnalistica nu avea nimic de-a face cu moartea Andreei, aşa că este posibil să fi avut aceeaşi slujbă. Cariera aceasta m-a fascinat. Cred că tot necăsătorită aş fi fost. Mi se pare că întotdeauna am considerat cariera mai importantă decât un angajament faţă de cineva.

Dacă Rob ar fi fost condamnat nu mi-aş fi petrecut viaţa plângând după sora mea şi tânjind după toate câte am pierdut.

Acum, chiar dacă voi reuşi să o conving pe bunica lui şi pe restul lumii de vina pe care o poartă, tot o să scape. A

expirat perioada în care mai putea fi condamnat pentru crima aceea.

Şi chiar dacă bunica lui îşi va modifica testamentul, tatăl lui tot are o grămadă de bani, aşa că Rob tot fără griji va trăi şi de aici înainte.

Aşa mincinos şi josnic cum se dovedeşte, Will Nebels şi povestea lui s-ar putea să stârnească îndoiala în mintea juraţilor, înainte să-l achite.

Şi atunci mărturia lui nu va mai fi luată în considerare.

L-am omorât în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.

Există un singur mod de a-l băga din nou pe Rob Westerfield înapoi după gratii, şi acela este descoperirea lui Phil, cealaltă fiinţă căreia i-a luat viaţa. Din fericire, pentru crimă nu este o perioadă limitată de pedepsire a făptaşului.

Pe la trei şi jumătate eram gata să trec totul pe site: mărturia lui Christopher Cassidy că fusese bătut de Rob Westerfield în anii de liceu; faptul că Rob insistase să i se spună „Jim” aşa cum se numea personajul interpretat pe scenă; rolul pe care îl avusese Rob în complotul pentru asasinarea bunicii lui.

Am amintit, de asemenea, că venerabilul domn William Hamilton era avocatul numit de instanţă care a distrus schiţa originală pentru a nu-l implica pe Westerfield în infracţiunea comisă. Am încheiat cu schiţa şi cu lista pieselor de teatru, aşezate una lângă alta. Pe ecran cele două semnături „Jim” erau izbitor de asemănătoare.

Am salutat cu mâna la tâmplă toată povestea, am apăsat tasta potrivită şi într-o clipă a şi ajuns pe site.

40

2 ra cinci iară un sfert când am ajuns înapoi la han. Profitabila industrie a cosmeticelor ar da faliment dacă s-ar baza pe oameni ca mine; puţinele articole de cosmetică pe care le aveam dispăruseră în flăcări. După vreo două zile îmi cumpărasem de la o drogherie o pudrieră şi un ruj, dar era cazul să-mi caut şi un rimei şi un fard de obraz.

Cu toate că dormisem până la nouă dimineaţa, încă

eram somnoroasă şi mă gândeam să mai trag un pui de somn înainte să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Pete.

M-am întrebat dacă acestea sunt sentimentele pe care le încearcă cei care zăresc linia de final a cursei. Atletul aleargă la maraton şi ştie când se apropie sfârşitul cursei. Am auzit şi eu că ar fi un interval de câteva secunde când alergătorul chiar încetineşte, se adună puţin, după care porneşte cu puteri parcă renăscute pe ultima sută, spre victorie.

Eu, cel puţin, aşa mă simţeam. Îl încolţisem pe Rob Westerfield şi îmi dădeam seama că mai devreme sau mai târziu aveam să aflu şi ce îi făcuse lui Phil şi unde se petrecuse tragedia. Dacă era să am dreptate, Westerfield ajungea din nou la închisoare.

L-am omorât în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.

Şi după ce se va fi făcut dreptate, după ce Comisia pentru Justiţie în favoarea lui Rob Westerfield se va fi dizolvat şi va fi dată uitării, abia atunci voi putea spune că m-am născut din nou şi îmi voi putea începe viaţa.

În scara aceasta urma să mă întâlnesc cu cineva pe care abia aşteptam să-l revăd şi care dorea să mă vadă. Oare încotro ne îndreptam? Nu ştiam, dar nici nu priveam atât de departe.

Însă pentru prima oară în viaţă începeam să privesc către viitor, simţind că datoria faţă de trecut era aproape împlinită, iată un sentiment care mă făcea să mă simt bine, optimistă.

Trecând pragul hanului l-am găsit pe fratele meu, pe Teddy, aşteptându-mă.

De data aceasta nu mai zâmbea. Nu era la largul lui, dar se vedea că este hotărât să stea de vorbă cu mine. Salutul lui fu mai mult decât neaşteptat:

— Ellie, vino aici. Trebuie neapărat să vorbim.

— L-am invitat pe fratele dumneavoastră să vă aştepte în salon, dar s-a temut să nu treceţi fără să-l vedeţi, îmi zise doamna Willis.

Câtă dreptate aveţi, mi-am zis eu. Cu siguranţă aş fi trecut fără să-l văd. Dacă ştiam că mă aşteaptă, aş fi

alergat în sus pe scări.

Nu voiam ca ea s-a asiste la discuţia noastră, aşa că am intrat în salon. Teddy a închis uşa şi am rămas în picioare, unul în faţa celuilalt.

— Teddy, am început eu, ascultă-mă bine. Ştiu că intenţiile tale sunt bune. Ştiu că şi tatăl tău îmi vrea binele. Dar nu te poţi ţine tot timpul după mine. Nu am păţit nimic şi mă pot descurca singură.

— Ba nu, nu poţi!

Ochii îi scânteiau şi în clipa aceea semăna atât de mult cu tata încât m-am văzut din nou cu ani în urmă, în sufrageria noastră, când tata îi spunea Andreei că *i se interzice să aibă vreodată de-a face cu Rob Westerjield*.

— Ellie, am văzut ce ai adăugat în după-amiaza asta în site-ul acela. Tata nu-şi mai găseşte locul de teamă. Spune că familia Westerfield o să fie acum nevoită să te oprească cumva şi chiar *o vor face*. Spune că ai devenit un pericol prea mare pentru ei şi la rândul tău eşti în mare pericol. Ellie, nu poţi face una ca asta nici tatii, nici ţie. Şi nici mie.

Era atât de necăjit şi atât de hotărât, încât îmi părea tare rău pentru el. Am pus mâna pe braţul lui, împăciuitoare:

— Teddy, nu vreau să te supăr nici pe tine, nici pe tatăl tău. Nu fac decât ceea ce trebuie să fac. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi că cel mai bine este să mă laşi să-mi văd de treaba mea. Toată viaţa ai trăit iară mine, şi tatăl tău a trăit fără să mă aibă în preajmă de când eram mică. Acum ce s-a întâmplat? Alaltăieri am încercat să te fac să înţelegi – tu pe mine nu mă cunoşti chiar deloc. Nu ai niciun motiv să-ţi *faci griji* pentru mine. Eşti un băiat de treabă, dar hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Nu sunt doar un băiat de treabă. Sunt fratele tău. Chiar dacă îţi place, chiar dacă nu, eu tot fratele tău o să rămân. Şi nu mai spune „tatăl tău”. Tu ai impresia că le ştii pe toate, Ellie, dar eşti departe de adevăr. Tata nu a încetat niciodată să se simtă părintele tău, la fel cum este şi părintele meu. Vorbeşte mereu despre tine, iar eu

întotdeauna am vrut să te cunosc. Să nu crezi că nu mi-a povestit ce copil minunat ai fost. Tu nu ai de unde să ştii, dar când ai absolvit colegiul, el a fost acolo, în public. Când ai început să lucrezi la *Atlanta News* s-a abonat la ziar şi ţi-a citit toate articolele. Aşa că nu mai spune că nu este şi tatăl tău.

Nu voiam să ascult aşa ceva. Dădeam din cap, încercând să-l fac să înţeleagă că este mai bine să tacă.

— Teddy, pur şi simplu nu poţi înţelege. Când mama şi cu mine am plecat în Florida, el ne-a lăsat să plecăm.

— Mi-a spus că aşa crezi tu, dar nu este adevărat. Nu v-a lăsat să plecaţi. El v-ar fi vrut înapoi. Chiar a încercat să vă *aducă* înapoi. Dar în puţinele momente când l-ai vizitat, după despărţirea de mama ta, nu ai vrut să-i spui niciun cuvânt, nici măcar nu voiai să mănânci. El ce trebuia să facă? Mama ta i-a spus că s-a adunat prea multă tristeţe sub un singur acoperiş, că voia să păstreze doar amintirile frumoase şi că va începe o viaţă nouă. Ceea ce a şi făcut.

— Tu de unde ştii toate astea?

— L-am întrebat. Am crezut că o să i se oprească inima când a văzut ultimele detalii pe care le-ai adăugat pe site. Ellie, are şaizeci şi şapte de ani şi are şi probleme cu tensiunea.

— Ştie că eşti aici?

— I-am spus că vreau să vin la tine. Sunt aici ca să te implor să mergi acasă cu mine sau, dacă nu vrei asta, măcar achită ce trebuie aici şi mergi în altă parte, undeva unde să nu ştie nimeni în afară de noi.

Era atât de sincer în îngrijorarea lui, încât îmi venea să îl îmbrăţişez.

— Teddy, sunt unele lucruri pe care nu le poţi înţelege. Eu am ştiut că Andrea avea să-l întâlnească în noaptea aceea pe Rob Westerfield, dar nu am spus nimănui. Toată viaţa a trebuit să port singură această vină. Acum, la următorul proces, Westerfield va face tot posibilul să-i convingă pe toţi că Paulie Strocbel a ucis-o pe Andrea. Pe că nu am putut să o salvez, însă pot să fac asta pentru

Paulie.

— Tata mi-a spus că din vina *lui* a murit Andrea. A ajuns mai târziu acasă. Unul dintre colegii lui se logodise şi au băut împreună o bere ca să sărbătorească. Începuse să bănuiască şi să se îngrijoreze de faptul că Andrea continua să se întâlnească pe ascuns cu Rob Westerfield. Mi-a spus că dacă ar fi ajuns acasă mai devreme, n-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume să meargă acasă la Joan în scara aceea – aşa că în loc să sfârşească în garajul acela, ar fi stat în siguranţă acasă.

Era convins de toate câte îmi spunea. Oare să mă fi înşelat pe mine memoria? N-aş zice. Lucrurile nu erau atât de simple. Oare sentimentul vinovăţiei *Dacă Ellie ne-ar fi spus* – care mă măcina de atâta vreme era doar o faţă a problemei? Mama i-a dat voie Andreci să plece singură după ce se înnoptase. Tata bănuia că Andrea încă se întâlnea cu Rob Westerfield, dar nu a făcut nimic concret să o împiedice. Mama fusese cea care insistase să ne mutăm într-o zonă mai izolată. Tata a fost, poate, prea exigent cu Andrea; este posibil ca încercările lui de a o proteja să o fi făcut atât de nesupusă. Eu eram confidenta care ştia de întâlnirile ei secrete.

Oare chiar alesesem fiecare dintre noi să ne asumăm vina şi să nu o împărţim cu altcineva?

— Ellie, mama este o femeie deosebită. Era văduvă când l-a cunoscut pe tata. Ştie ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. Vrea să te cunoască. O să-ţi placă de ea.

— Teddy, îţi promit că într-o zi o voi cunoaşte.

— Cât mai curând.

— După ce se vor fi terminat toate acestea. Nu va mai dura mult.

— O să vorbeşti cu tata? O să-i acorzi şansa aceasta?

— După ce se termină toată povestea asta, o să luăm o dată prânzul împreună. Promit. Şi fii puţin atent, diseară o să ies în oraş cu Pete Lawlor, un fost coleg din Atlanta. Nu vreau să mă urmăriţi niciunul dintre voi. Vine să mă ia de aici şi o să mă aducă înapoi în siguranţă, să nu te îndoieşti de asta.

— Pe tata o să-l mai liniştească vestea aceasta.

— Teddy, acum trebuie să urc. Mai trebuie să dau câteva telefoane înainte să plec.

— Bine, eu am spus ce aveam de spus. Sau nu, mai era ceva. Tata mi-a mai zis ceva ce ar trebui să ştii. S-a exprimat exact aşa: *„Mi-am pierdut o fiică minunată. Nu pot să mai pierd încă una”*.

41

acă m-am aşteptat ca întâlnirea noastră să aibă ceva romantic, m-am lecuit chiar de la început. În loc de salut, Pete îmi zise mai mult în treacăt:

— Arăţi bine.

Şi mă sărută, fugar, pe obraz.

— Şi tu eşti tare gătit, de parcă ai fi câştigat cincisprezece minute de cumpărături la Bloomingdale, i-am spus eu.

— Douăzeci, mă corectă el. Eu mor de foame, tu nu?

Făcusem o rezervare la Cathryn’s şi pe drum i-am zis fără ocolişuri:

— Am şi eu o rugămite la tine.

— Te-ascult.

— Aş vrea ca în seara asta să nu vorbim despre ce am lacul cu în ultimele săptămâni. Urmăreşti evoluţia site-ului, aşa că ştii la fel de bine ca şi mine cam cum stau lucrurile, însă cu chiar vreau să nu mă mai gândesc la asta pentru câteva ore. Aşa că seara aceasta este seara *ta*. Să-mi spui tot ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară în Atlanta. Vreau să aud fiecare detaliu despre interviul pe care l-ai dat. Apoi să-mi spui ce te face să fii atât de mulţumit de noua slujbă de care mi-ai spus. Şi chiar aş vrea să ştiu dacă te-ai chinuit mult până te-ai hotărât să alegi cravata asta roşie, foarte drăguţă, de altfel, şi în mod sigur nouă.

Pete avea un fel anume de a ridica dintr-o sprânceană. Aşa făcu şi acum.

— Tu vorbeşti serios?

— Fără doar şi poate.

— Cum am văzut cravata, mi-am spus că trebuie să

fie a mea.

— Foarte bine, l-am încurajat eu. Vreau să aud mai mult.

Ajunşi la restaurant, am consultat meniul, am cerut sonion afumat cu fructe de mare şi am ales să bem o sticlă de Pinot Grigio.

— E bine că preferăm aceleaşi apetitive, zise Pete. În felul acesta ne este mai uşor să alegem vinul.

— Ultima oară când am fost aici am luat miel la grătar, i-am zis eu

Mă privi întrebător.

— Îmi place să te sâcâi, am recunoscut.

— Se vede.

În timpul cinei, începu să mi se destăinuie:

— Ellie, ştiam că ziarul era pe cale să se desfiinţeze. Aşa se întâmplă cu toate afacerile de familie în situaţia în care noua generaţie este interesată doar de bani. Să-ţi spun drept, pe mine începuse să mă irite chestiunea asta. În afacerea asta, dacă nu găseşti un motiv bine întemeiat ca să rămâi în COO lpanie, trebuie neapărat să te gândeşti la alte posibilităţi.

— Şi atunci de ce nu ai plecat mai devreme?

Mă privi din nou, gânditor.

— Lasă asta. În orice caz, ştiam două lucruri. Dacă plecarea mea devenea inevitabilă, voiam fie să mă angajez la un ziar valoros – ca *The New York Times*, *L.A. Times*, *Chicago Trib* sau *Houston Chronicle* – sau să încerc altceva. Mi s-au oferit posturi la astfel de ziare, însă a apărut şi acel „altceva”, aşa că am optat pentru el.

— O nouă televiziune de ştiri.

— Exact. M-am implicat în afacere de la bun început, înainte să înceapă emisia. Este riscant, ştiu, dar investitorii s-au angajat să o pună pe picioare.

— Mi-ai spus că asta implică multe călătorii?

— Da, dacă e vorba de un reportaj tare, cu o să fiu omul de bază.

— Nu mai spune!

— Poate că exagerez. În orice caz, eu mă ocup de

ştiri. Şi trebuie să le fac concise, la obiect şi totuşi substanţiale, cum se cer astăzi. Poate o să meargă; sau poate nu.

M-am gânditbine. Pete era un tip inteligent, conştiincios şi ştia că nimeni altul să surprindă miezul lucrurilor.

— Eu cred că de fapt ai să te descurci, i-am zis.

— Este atât de emoţionant felul în care mă copleşeşti cu laude, Ellie dragă. Dar, te rog, nu exagera. S-ar putea să mi se urce la cap.

M-am făcut că nu observ ironia.

— În cazul acesta serviciul tău va fi legat de New York City. Te vei muta aici?

— Deja m-am mutat. Am găsit un apartament în Soho. Nu este cine ştie ce, dar pentru început, merge.

— Nu o să fie o schimbare prea mare pentru tine? Toată familia ta este în Atlanta.

— Toţi bunicii mei au fost newyorkezi. Când eram mic îi vizitam chiar foarte des.

— Aha.

Am aşteptat în tăcere să ni se elibereze masa. Apoi, după ce am cerut câte un espresso, Pete îmi zise:

— Gata, Ellie, am jucat destul după regulile tale. Acum a venit şi rândul meu să stabilesc alte reguli. Vreau să aud tot ce ai pus la cale. Dar absolut tot.

Eram, oricum, pregătită să-i povestesc, aşa că nu am omis nimic, mai ales vizita lui Teddy. După ce am sfârşit, Pete îmi zise:

— Tatăl tău are dreptate. Trebuie să te muţi cu el, sau măcar să nu te mai arăţi prin Oldham.

— Da, şi eu cred că are dreptate, am încuviinţat, mai mult cu jumătate de gură.

— Mâine dimineaţă trebuie să plec la Chicago, la o întâlnire cu cei din conducerea televiziunii. Până sâmbătă nu mă întorc. Ellie, te rog, mergi în New York şi stai în apartamentul meu. Poţi să ţii legătura şi de acolo cu Marcus Longo, cu doamna Hilmer şi cu doamna Stroebel şi poţi la fel de bine să-ţi continui activitatea de pe site. În

plus, acolo eşti în mai mare siguranţă. Ai să faci cum te rog?

Ştiam că are dreptate.

— Da, pentru câteva zile, până când găsesc o altă soluţie. După ce ne-am întors la han, Pete îşi lăsă maşina pe alee şi mă conduse înăuntru. Portarul era la datorie.

— A căutat-o cineva pe domnişoara Cavanaugh? îl întrebă

Pete.

— Nu, domnule.

— 1 s-a lăsat vreun mesaj?

— Au sunat domnul Longo şi doamna Hilmer.

— Mulţumesc.

Când am ajuns în dreptul scărilor, îşi puse palmele pe umerii mei.

— Ellie, ştiu că a trebuit să te ocupi de problema asta şi te-am înţeles. Dar de aici nu mai poţi continua singură. Ai nevoie ca noi să-ţi fim alături.

— Noi?

— Tatăl tău, Teddy, eu.

— Tu ai ţinut legătura cu tata, nu-i aşa? Mă bătu, uşor, cu mâna peste obraz. Bineînţeles.

42

n noaptea aceea am visat o mulţime de lucruri. A fost un vis care m-a agitat rău de tot. Andrea se strecura prin pădure. Eu încercam să o chem înapoi, dar nu reuşeam să o fac să mă audă şi o priveam disperată şi neputincioasă cum alerga pe lângă casa bătrânei doamne Westerfield, intrând apoi în garaj. Încercam să îi strig să fie atentă, dar apăru Rob Westerfield şi îmi (acu semn să dispar de acolo.

M-am trezit auzindu-mi vocea slabă care se forţa să strige după ajutor. Abia se crăpa de ziuă şi mi-am dat seama că avea să fie una din zilele acelea mohorâte, înnorate şi reci de început de noiembrie.

De când eram mică am simţit că primele zile din noiembrie au în ele ceva neliniştitor, însă după jumătatea lunii începea să se simtă atmosfera de sărbătoare care anunţa Ziua Recunoştinţei. Dar aceste două săptămâni de

la început păreau nesfârşite şi îmi dădeau fiori. Apoi, după ce murise Andrea, rămăseseră ele să îmi amintească mereu de ultimele zile pe care le petrecuserăm împreună. Mai era puţin până la ziua în care a murit ea.

La asta mă gândeam, stând în pat şi încercând să mai dorm măcar o oră. Nu era greu de interpretat visul pe care îl avusesem. Faptul că se apropia ziua în care murise Andrea şi faptul că mă aşteptam la o furie dezlănţuită din partea lui Rob Westerfield la vederea ultimelor informaţii de pe site nu-mi ieşeau din minte.

Ştiam că trebuie să fiu foarte precaută.

La şapte am cerut să mi se aducă micul dejun; după aceea am început să lucrez la carte. La nouă am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi i-am telefonat doamnei Hilmer.

Speram din toată inima să fi sunat ca să-mi dea de ştire de ce i se părea atât de cunoscut numele „Phil”. Dar chiar în clipa când am întrebat-o mi-am dat seama cât de puţin probabil era să primesc o informaţie legată de crima cu care se lăuda Rob Westerfield.

— Ellie, nu am mai putut să mă gândesc la altceva decât la numele acela, îmi zise ea, oftând. Aseară te-am sunat să-ţi spun că m-am interesat la prietena mea care a ţinut legătura cu Phil Oliver. El este cel care a avut cândva un conflict cu tatăl lui Rob Westerfield din cauza contractului de închiriere. Prietena mea mi-a spus că Phil Oliver trăieşte acum în Florida, că îi place acolo şi că i-a lăsat un gust foarte amar felul în care a fost tratat aici. Îţi urmăreşte site-ul şi este încântat de el. Zice că dacă ai vrea să faci un site în care să arăţi lumii ce fel de om este şi tatăl lui Rob, el ar fi bucuros să stea de vorbă cu tine.

Interesant, mi-am zis eu, însă informaţia nu îmi era de prea mult ajutor deocamdată.

— Ellie, nu ştiu decât că nu de multă vreme am auzit sau am citit ceva despre cineva pe nume Phil. Iar dacă asta te ajută cu ceva, află că mă întristează amintirea aceasta.

— Vă întristează?

— Ellie, ştiu că nu ai cum să mă înţelegi, dar o să încerc să-mi amintesc. Şi apoi te anunţ imediat.

Doamna Hilmer mă sunase la han. Nu am vrut să-i spun că aveam de gând să mă mut sau să-i povestesc despre Pete şi despre apartamentul lui din New York.

— Aveţi numărul telefonului meu mobil, da?

— Îl am, mi l-ai dat.

— Eu o să tot fiu plecată. Dacă vă amintiţi ceva, ar fi bine să mă sunaţi pe celular.

— Bine.

Următoarea persoană pe care trebuia să o sun era Marcuş Longo. Mi se păru îngrijorat, şi nu m-am înşelat.

— Ellie, ce-ai adăugat ieri pe site îi poate determina atât pe Westerfield cât şi pe avocatul lui, William Hamilton, să te dea în judecată.

— Foarte bine. Să mă dea în judecată. Abia aştept să-i văd îngenuncheaţi.

— Ellie, faptul că ai dreptate nu este întotdeauna cea mai bună apărare. Legea poate să te păcălească. Schiţa despre care tu pretinzi că este dovada implicării lui Westerfield în atentatul asupra bunicii sale ţi-a fost dată de fratele celui care a împuşcat-o. Iar el recunoaşte că a condus maşina cu care au fugit de la locul faptei. Nici el nu este un martor demn de încredere. Cât i-ai dat pentru informaţia aceasta?

— O mie de dolari.

— Ştii cum apare asta în faţa instanţei? Dacă nu, hai să-ţi explic. Ai apărut cu un anunţ la Sing Sing. Faci nenumărate apeluri pe site. Cu alte cuvinte, toate acestea sună cam aşa: „Cine ştie ceva despre o crimă pe care ar fi putut să o comită Rob Westerfield, poate să obţină repede şi sigur o sumă frumuşică”. Tipul acesta poate fi un mincinos fără pereche.

— Tu aşa crezi?

— Nu contează ce cred eu.

— Cum să nu, Marcuş. Tu crezi sau nu că Rob Westerfield a pus la cale crima aceea?

— Da, cu asta am crezut dintotdeauna. Însă ce cred eu nu are de-a face cu procesul pentru calomnie care ar putea să te coste pe tine milioane de dolari.

— Lasă-i să mă dea în judecată. Chiar sper să o facă. Am câteva mii de dolari în bancă, o maşină cu rezervorul plin de nisip şi care s-ar putea să aibă nevoie de un motor nou şi există şansa să scot nişte bani frumoşi cu cartea mea. N-au decât să încerce să pună mâna pe ei.

— Treaba ta, Ellie.

— Două lucruri trebuie să-ţi mai spun, Marcus. Azi am de gând să achit aici şi să mă mut în apartamentul unui prieten.

— Sper că nu tot aici, în zonă.

— Nu, în Manhattan.

— Asta mă face să răsuflu uşurat. Tatăl tău ştie?

Chiar dacă nu ştie, pun pariu că o să-i spui tu. Mă întreb câţi dintre prietenii mei din Oldham ţineau, de fapt, legătura cu tata.

— Nu ştiu, i-am spus eu deschis.

Nu m-ar fi mirat, totuşi, ca Pete să-l fi sunat aseară, îndată ce s-a despărţit de mine.

Voiam să-l întreb pe Marcus dacă a descoperit vreo crimă a cărei victimă să se fi numit Phil, însă răspunse până să-i pun eu întrebarea.

— Deocamdată nici urmă de dovezi că Westerfield ar mai fi comis vreo altă crimă, îmi zise. Dar mai am multe piste de verificat. Verificăm acum şi numele acela care îi plăcea lui Rob să-l folosească în anii de şcoală.

— Jim Wilding?

— Da.

Am stabilit să păstrăm legătura.

Nu mai vorbisem cu doamna Stroebel de duminică după-amiază. Am sunat la spital, sperând să aud că Paul le fusese externat, dar mai era încă în spital.

Doamna Stroebel era cu el.

— Ellie, se simte mult mai bine. Eu vin în fiecare zi pe la ora asta, apoi mă duc la băcănie şi mă întorc pe la prânz. Noroc cu Greta. Ai cunoscut-o în ziua când l-am adus pe Paulie aici. E foarte inimoasă. Are grijă de toate.

— Dar Paulie când va putea veni acasă?

— Cred că mâine, dar să ştii, Ellie, că ar vrea să te

vadă din nou. Încearcă să-şi amintească ceva ce i-ai spus tu şi despre care zice el că nu ar fi corect. Vrea să îndrepte lucrurile, dar nu mai ştie despre ce era vorba. Trebuie să înţelegi – e vina medicamentelor.

Am simţit că mi se opreşte inima. Ceva ce am zis *eu*? O, Doamne, oare Paulie era din nou confuz sau avea de gând să nege tot ce îmi spusese? M-am bucurat că nu m-am grăbit să adaug pe site şi povestea lui care îl lega pe Rob de medalion.

— Pot să vin şi să stau de vorbă cu el, m-am oferit eu.

— Bine, treci pe la unu. O să ajung şi eu până atunci, pentru că prezenţa mea îl face să se simtă mai la largul lui.

Mai la largul lui, mi-am zis cu, sau vreţi să fiţi sigură că nu spune nimic care să-l incrimineze? Nu, nici eu nu credeam una ca asta.

— Voi fi acolo, doamnă Stroebel, i-am zis. Dacă ajung înaintea dumneavoastră, o să vă aştept şi după aceea intru să-l văd pe Paulie.

— Îţi mulţumesc, Ellie.

Mi-a părut atât de recunoscătoare, încât mi-a fost ruşine pentru gândul că ar vrea să-l împiedice pe Paulie să-mi spună adevărul. Doar ea mă sunase, iar viaţa ei se împărţea acum între băcănie şi fiul ei suferind. Dumnezeu îi ocroteşte pe cei neajutoraţi. Asta se vede cel mai bine atunci când îi dă unui om ca Paulie o mamă ca Anja Stroebel.

Am reuşit să lucrez două ore, apoi am cercetat şi eu site-ul lui Rob Westerfield. Încă se afla acolo fotografia mea în care eram legată de pat şi am observat că mai fuseseră adăugate nişte nume pe lista Comisiei pentru Justiţie în favoarea lui Rob Westerfield. Însă nu apăruse nimic care să combată relatarea mea despre implicarea lui în plănui rea asasinării bunicii sale.

M-am gândit că acesta era semnul stupefacţiei. Încă se sfătuiau ce să facă.

La ora unsprezece sună telefonul. Era Joan.

— Vrei să luăm prânzul împreună pe la unu? mă întrebă ea. Am ceva de rezolvat şi mi-am dat seama că o să

trec prin zona ta.

— Nu pot. Am promis să-i fac o vizită lui Paulie la spital, am zis eu, dar apoi am ezitat. Joan, dar…

— Spune, Ellie, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Joan, mi-ai spus că ai o copie a ferparului pe care l-a publicat tata la moartea mamei.

— Da. Am vrut să ţi-l arăt.

— Poţi să-l cauţi?

— Sigur că da.

— Atunci, dacă treci pe la han, ai putea să-l laşi la recepţie? Aş vrea neapărat să-l văd.

— S-a făcut.

Când am ajuns la spital, am observat că era multă agitaţie în hol. Am zărit un grup de reporteri şi de cameramani strânşi la capătul celălalt al holului şi m-am întors repede cu spatele.

Femeia care aştepta lângă mine să primească permis pentru vizită mi-a povestit ce se întâmplase. Doamna Dorothy Westerfâeld, bunica lui Rob, a fost adusă la urgenţă, pentru că suferise un atac de cord.

Avocatul ei a declarat presei că seara trecută, ca semn al cinstirii memoriei răposatului ei soţ, senatorul Pearson Westerfield, doamna Westerfâeld îşi schimbase testamentul, urmând să lase averea ei unei instituţii de binefacere, care va fi obligată să investească banii în decurs de cel mult zece ani.

Excepţie făceau nişte mici moşteniri pe care le lăsa fiului ei, unor prieteni şi angajaţilor de ani de zile. Nepotului ei îi lăsa doar un dolar.

— A fost foarte deşteaptă, să ştiţi, îmi zise în mare taină femeia de lângă mine. I-am auzit eu pe nişte reporteri când vorbeau. În afară de avocaţi, a avut ca martori şi un duhovnic, un prieten judecător şi un medic psihiatru care să ateste că era în deplinătatea facultăţilor mintale şi că ştia bine ce făcea.

Sunt sigură că informatoarea mea guralivă nu-şi dădea seama că se putea ca site-ul meu să fi fost cauza şi a

schimbării testamentului, dar şi a atacului de cord. Halal victorie obţinusem! Mi-am amintit de femeia aceea plină de graţie şi eleganţă care venise la noi în ziua înmormântării să-şi exprime părerea de rău pentru moartea Andreei.

M-am bucurat că am reuşit să mă strecor în lift înainte să fiu recunoscută de vreun reporter care ar fi putut face legătura între mine şi ceea ce i se întâmplase doamnei Westerfield.

Doamna Stroebel mă aştepta pe culoar. Am intrat împreună în rezerva lui Paulie. Bandajele erau mai puţine de data aceasta. Ochii îi erau mai limpezi, iar zâmbetui lui era cald, înduioşător.

— Prietena mea Ellie, spuse el. În tine pot să am încredere.

— Sigur că poţi.

— Aş vrea să merg acasă. M-am săturat de stat în spital.

— Paulie, dar acesta chiar e un semn bun.

— Vreau să mă întorc la lucru. Mamă, venise multă lume să ia prânzul când ai plecat tu?

— Destul de multă, spuse ea blajin, zâmbind mulţumită.

— Mamă, n-ar trebui să stai atât de mult aici.

— N-o să mai fie nevoie să stau, Paulie. În curând vei merge acasă. Privi spre mine. Avem o cămăruţă chiar lângă bucătărie, la băcănie. Greta şi-a adus acolo o canapea şi un televizor. Paulie va fi mereu cu noi, va face în bucătărie tot ce va dori, iar în rest se va odihni.

— Sună bine, le-am zis eu.

— Paulie, acum explică-i lui Ellie ce te nelinişteşte în legătură cu medalionul pe care l-ai găsit în maşina lui Rob, îl îndemnă mânia lui.

Chiar nu ştiam la ce să mă aştept.

— Am găsit medalionul şi i l-am dat lui Rob, spuse Paulie, vorbind rar. Asta ţi-am spus, Ellie.

— Da, aşa este.

— Lănţişorul era rupt.

— Şi asta mi-ai spus, Paulie.

— Rob mi-a dat zece dolari bacşiş, pe care i-am adăugat la banii economisiţi pentru cadoul de ziua ta, mamă.

— Exact, Paulie. Asta a fost în mai, cu şase luni înainte să moară Andrea.

— Da. Iar medalionul avea formă de inimioară, era de aur şi în mijloc avea nişte pietricele albastre.

— Da, am zis eu, gândindu-mă că îl încurajez să spună mai departe.

— Am văzut-o pe Andrea purtându-l, am urmărit-o la garaj şi l-am văzut pe Rob intrând după ea. Mai târziu i-am spus că tatăl ei s-ar supăra să afle, după care am rugat-o să meargă la o petrecere cu mine.

— Asta ne-ai spus şi data trecută, Paulie. Aşa s-a şi întâmplat, nu?

— Da, dar ceva nu este în regulă. Ellie, *tu* ai zis ceva care nu este adevărat.

— Stai să mă gândesc.

Am încercat să refac conversaţia noastră cât mai fidel cu putinţă.

— Singurul lucru pe care nu l-ai menţionat este că am zis de Rob că nici măcar nu i-a dăruit Andreei un medalion nou. A gravat iniţialele prenumelor lor pe un medalion pierdut, probabil, de o altă fată în maşina lui.

Paulie zâmbi.

— Ellie, asta era. Asta nu reuşeam să îmi amintesc. Nu Rob a gravat iniţialele pe medalion. Ele erau pe medalion când l-am găsit cu.

— Asta nu este cu putinţă, Paulie. Ştiu sigur că Andrea l-a cunoscut pe Rob abia în octombrie. Iar tu ai găsit medalionul în mai.

Paulie se încruntă.

— Ellie, îmi amintesc bine. Sunt sigur de ce zic. Doar le-am văzut. Iniţialele erau deja pe medalion. Şi nu erau „R” şi „A”. Erau „A” şi „R”. „AR”, scris foarte frumos.

f\m plecat de la spital cu sentimentul că

evenimentele au început să scape de sub control. Povestea lui Alfie şi schiţa pe care o adăugasem pe site avuseseră, fără îndoială, efectul scontat: Rob Westerfield fusese scos din testamentul bunicii sale. În felul acesta, doamna Westerfield mărturisea cât se putea de limpede: *Sunt convinsă că singurul meu nepot a pus la cale atacul asupra mea*.

Revelaţia aceasta cutremurătoare şi decizia dureroasă pe care a trebuit să o ia i-au cauzat, cu siguranţă, acel atac de cord. Mi se părea aproape imposibil ca la vârsta de nouăzeci şi doi de ani să poată supravieţui.

Îmi amintii din nou demnitatea tăcută cu care a ieşit din casa noastră, atunci când tata i-a cerut să plece. Fusese primul care o umilise pentru ceea ce făcuse nepotul ei. Sau cel puţin aşa am crezut. Însă soţul ei, senatorul, absolvise la Arbinger. Nu-mi vine să cred că nu a fost conştientă de motivul pentru care i se ceruse lui Rob să plece de acolo.

Faptul că şi-a schimbat testamentul şi că şi-a luat toate măsurile necesare pentru ca hotărârea ei să nu fie atacată de alte prevederi legale însemna nu doar că nu se mai îndoia de implicarea lui Rob în atentat, dar şi că îl considera responsabil de moartea Andreei.

Gândul acesta îmi aduse din nou în minte medalionul.

Medalionul avea gravate pe el iniţialele „A” şi „RU înainte ca Rob să o cunoască pe Andrea.

Lucrul acesta era atât de uluitor pentru mine, atât de diferit de ceea ce credeam eu, încât în primele minute după ce am plecat de la Paulie nici nu am putut să-mi fac o părere. Eram mai mult decât contrariată.

Vremea aceea mohorâtă de dimineaţă continuă şi după-amiază. Îmi lăsasem maşina în cel mai îndepărtat colţ al parcării, aşa că am pornit către ea cu paşi grăbiţi şi cu gulerul ridicat, să mă apăr de vântul umed şi rece.

După ce am ieşit din curtea spitalului m-a luat o durere de cap, probabil din pricină că nu mai mâncasem nimic de dimineaţă de la şapte şi-un sfert, iar acum se făcuse unu şi jumătate.

Mă uitam din maşină după un fast-food sau un restaurant, şi mi-am dat seama că treceam pe lângă unele chiar îmbietoare. Motivul pentru care nu mă opream la niciunul era că începusem să nu mă mai simt în siguranţă în Oldham, din cauza celor publicate pe site.

M-am întors la han, bucuroasă să mă aflu acolo, dar şi nerăbdătoare să mă pierd în anonimat undeva, în Manhattan. Doamna Willis era la birou şi îmi înmână un plic. Ştiam că era ferparul pe care mi-l lăsase Joan.

L-am luat sus, am cerut să mi se aducă un sandviş şi un ceai şi m-am aşezat pe scaunul de unde se vedea atât de bine Hudson-ul. Era o privelişte pe care mama ar fi adorat-o, cu lanţurile de stânci care mai mult se ghiceau în ceaţă, cu apa aceea tulbure şi învolburată.

Plicul era sigilat. L-am dezlipit.

Joan decupase ferparul din *Westchester News*. Textul suna aşa:

Cavanaugh: *Genine* (*născută Reid*), *în Los Angeles, California, 51 de ani. Fosta soţie iubită a lui Edward şi mamă devotată pentru Gabrielle* (*Ellie*) *şi pentru regretata Andrea. A fost o prezenţă energică în parohie şi în comunitate, iar pentru familia ei a însemnat întotdeauna frumuseţea şi fericirea căminului. Mereu îi vom duce dorul, mereu va fi iubită şi nicicând nu va fi uitată.*

Iată că mama nu fusese singura care îşi amintea anii frumoşi de odinioară. Eu îi scrisesem tatălui meu un bilet de doi bani prin care îl anunţasem de moartea mamei şi îl întrebam dacă se putea ca cenuşa să fie îngropată la mormântul Andreei.

Fusesem atât de orbită de durerea mea, încât nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că vestea morţii mamei l-ar putea zgudui şi pe el.

M-am gândit că era bine ca prânzul pe care i-l promisesem lui Teddy şi pe care trebuia să-l iau împreună cu tata să nu fie amânat prea mult. Am pus fragmentul acela de ziar în valiză. Voiam să îmi fac bagajele chiar atunci şi să plec cât mai repede. Dar sună telefonul.

Era doamna Hilmer.

— Ellie, nu ştiu dacă arc să-ţi fie de folos informaţia asta, dar mi-am amintit unde am citit un articol despre cineva cu numele Phil.

— Spuneţi-mi, doamnă Hilmer, unde aţi citit?

— Într-unul dintre ziarele pe care mi le-ai dat tu.

— Sunteţi sigură?

— Absolut. Mi-am amintit pentru că atunci când am dat peste articolul acela mă aflam acasă la nepoata mea. Copilul adormise, iar eu mă uitam prin ziarele de la tine după numele oamenilor care se mai aflau în zonă şi cu care ai fi putut să iei legătura. Ellie, aşa cum ţi-am spus şi când am luat cina, faptul că citeam despre proces m-a făcut să îmi amintesc toate câte se întâmplaseră atunci şi am început să plâng. Atunci am citit ceva despre Phil şi asta m-a întristat şi mai tare.

— Dar nu vă amintiţi ce v-a întristat atât?

— Ellie, să ştii că şi de-aş găsi articolul, cu siguranţă nu e vorba despre persoana pe care o cauţi.

— De ce credeţi asta?

— Pentru că tu cauţi un bărbat pe nume Phil. Iar eu am citit un articol despre o fată care a murit şi căreia familia îi spunea Phil.

Să fi zis Westerfield, de fapt, *Am omorât-o pe Phil în bătaie şi mi-a plăcut*?

Doamne Dumnezeule, oare despre o fată era vorba?

O tânără care fusese victima unei crime.

— Doamnă Hilmer, o să citesc ziarele acelea rând cu rând.

— Asta fac şi eu, Ellie. Te sun dacă am să găsesc ceva.

— Şi cu o să vă sun dacă dau peste articolul acela.

Am închis telefonul, l-am lăsat pe masă şi m-am repezit la rucsac. L-am desfăcut, l-am întors cu susul în jos şi am trântit ziarele îngălbenite pe pat.

L-am luat pe primul care s-a nimerit, m-am aşezat pe scaunul de unde se vedea râul şi am început să citesc.

Orele se scurgeau. Din când în când mă ridicam şi îmi îndreptam puţin oasele. Pe la patru am cerut din nou

un ceai.

Ceaiul într-adevăr te energizează. Oare nu aşa suna un slogan al unei companii producătoare de ceai?

Dar chiar aşa se întâmplă. Şi mă ajuta să-mi menţin atenţia trează.

M-am concentrat, citind ziarele rând cu rând, recitind în detaliu povestea înfiorătoare despre moartea Andreei şi despre procesul lui Rob Westerfield.

„A.R”. Oare medalionul chiar să nu fi avut nicio importanţă? Nu. Nici vorbă. Dacă ar fi fost lipsit de importanţă, Rob nu ar fi riscat să se întoarcă după el.

Oare „A.R”. era, de fapt, posesoarea acelui medalion delicat de aur şi în acelaşi timp o altă victimă a furiei lui de criminal?

Pe la şase am făcut încă o pauză şi am deschis televizorul să ascult ştirile. La trei şi jumătate în după-amiaza aceea, doamna Dorothy Westerfield murise. Nici fiul şi nici nepotul ei nu se aflau lângă ea.

M-am întors la ziarele mele. Cred că ceasul era şapte când am găsit ce căutam. Era chiar în numărul care anunţa moartea Andreei, la rubrica anunţurilor mortuare. Suna aşa:

Rayburn, Amy P.

Ne vom aduce aminte de tine azi, ca şi întotdeauna. La mulţi ani, draga noastră Phil, acolo, în ceruri, azi, când împlineşti 18 ani.

Mama şi tata.

„A.R”. Oare iniţialele de pe medalion însemnau, de fapt, Amy Rayburn? Iniţială din mijlocul numelui ei era P. Să fi fost Phyllis sau Philomena, prescurtat Phil?

Paulie găsise medalionul pe la începutul lui mai. Trecuseră douăzeci şi trei de ani de când murise Andrea. Dacă medalionul era al lui Amy Rayburn, înseamnă că şi ea murise în urmă cu douăzeci şi trei de ani şi jumătate.

L-am sunat pe Marcus Longo, dar nu mi-a răspuns nimeni. Ardeam de nerăbdare ca el să verifice dacă în registrele crimelor din anul acela se afla şi numele lui Amy Rayburn.

Ştiam că în sertarul noptierei se afla o carte de telefon cu toţi abonaţii din Westchester. Am scos-o şi am deschis la litera R.

Lista avea doar doi abonaţi cu numele Rayburn. Unul locuia în Larchmont, celălalt în Rye Brook.

Am sunat la cel din Larchmont. Răspunse o voce moale, de bătrân. Nu aveam cum să pun problema pe ocolite.

— Mă numesc Ellie Cavanaugh, am zis eu. Trebuie neapărat să vorbesc cu familia lui Amy Rayburn, tânăra care a murit acum douăzeci şi trei de ani.

— De ce?

Vocea deveni deodată glacială şi mi-am dat seama că stăteam de vorbă cu cineva din familia fetei decedate.

— Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare, i-am zis, şi după aceea vă voi răspunde şi eu la toate întrebările pe care doriţi să mi le puneţi. Amy a fost victima unui asasinat?

— Dacă nu ştiţi asta, atunci nu aveţi ce discuta cu nimeni din familia aceasta.

Şi îmi închise telefonul.

Am sunat din nou, dar de data aceasta auzii robotul.

— Mă numesc Ellie Cavanaugh, am zis eu din nou. Cu aproape douăzeci şi trei de ani în urmă sora mea, care pe atunci avea cincisprezece ani, a fost ucisă în mod bestial. Cred că am dovada că cel care a ucis-o pe ea este responsabil şi de moartea lui Phil. Vă rog să mă sunaţi.

Tocmai spuneam care este numărul meu de mobil, când cineva ridică receptorul la capătul celălalt al firului.

— Eu sunt unchiul lui Amy Rayburn, spuse vocea. Cel care a ucis-o a stat optsprezece ani în închisoare. Ce vă închipuiţi că vreţi să dovediţi?

mul pe care îl sunasem, David Rayburn, era unchiul lui Amy Phyllis Rayburn, care fusese ucisă cu şase luni înaintea Andreei. I-am povestit despre Andrea, despre mărturisirea pe care o făcuse Rob Westerfâeld unui tovarăş deţinut, despre cum a găsit Paulie madalionul în

maşina lui Rob şi despre faptul că acelaşi medalion fusese luat apoi de la gâtul Andreei.

A ascultat, a pus întrebări, după care îmi zise:

— Fratele meu a fost tatăl lui Phil. Aşa i se spunea lui Amy în familie şi între prietenii ei apropiaţi. O să-i dau numărul dumneavoastră de telefon. Precis o să vrea să staţi de vorbă.

Apoi adăugă:

— Phil mai avea puţin şi absolvea liceul. Fusese deja acceptată la Brown. Prietenul ei, Dan Mayotte, ajurat mereu că este nevinovat. Dar în loc să meargă la Yale, a stat optsprezece ani în închisoare.

După un sfert de oră, sună telefonul. Era Michael Rayburn, tatăl lui Phil.

— Mi-a spus fratele meu despre telefonul dumneavoastră, îmi zise. Nu pot să vă descriu starea prin care trecem eu şi soţia mea acum. Dan Mayotte aproape că a crescut la noi în casă încă de când era la grădiniţă; aveam încredere în el ca în propriul nostru fiu. A trebuit să ne împăcăm cu gândul că singurul nostru copil a murit, dar faptul că Dan s-ar putea să fi fost condamnat pe nedrept este mai mult decât am putea suporta. Domnişoară Cavanaugh, eu sunt avocat. Ce fel de dovadă aveţi? Fratele meu mi-a spus ceva despre un medalion.

— Domnule Rayburn, fiica dumneavoastră avea cumva un medalion de aur, în formă de inimioară, cu nişte pietricele albastre pe o parte şi cu iniţialele ei pe cealaltă?

— Staţi puţin că o să v-o dau pe soţia mea la telefon.

De cum am auzit-o vorbind, am admirat stăpânirea de sine a mamei lui Phil.

— Ellie, îmi amintesc de moartea surorii tale. S-a întâmplat la doar şase luni după ce am pierdut-o noi pe Phil.

I-am descris şi ei medalionul.

— Da, trebuie să fie medalionul lui Phil. Era o podoabă de genul pe care ţi le cumperi aşa, doar pentru că ai intrat la mall. Îi plăceau astfel de bijuterii şi chiar a avut mai multe lănţişoare cu tot felul de pandantive. Purta chiar

şi două-trei odată. Nu mai ştiu dacă purta medalionul acela în noaptea când a murit. Nici nu i-am observat lipsa.

— Credeţi că aţi putea găsi o fotografie a lui Phil în care purta acest medalion?

— A fost singurul nostru copil, aşa că îi făceam tot timpul fotografii, azis doamna Rayburn şi am simţit că avea lacrimi în glas. Ţinea foarte mult la medalionul acela. De aceea l-a şi gravat. Sunt sigură că pot să găsesc o fotografie în care să îl aibă la gât.

Soţul ei veni din nou la telefon.

— Ellie, din câte am înţeles de la fratele meu, deţinutul acela care susţine că l-a auzit pe Westerfield mărturisind asasinarea fiicei mele a dispărut.

— Da, aşa este.

— În inima mea, nu am crezut niciodată că Dan ar fi putut să o lovească atât de violent pe Phil. Nu era o fire agresivă şi ştiu cât o iubea. Dar din ce mi s-a spus, nu există nicio dovadă atât de convingătoare care să-l acuze pe Westerfield de moartea lui Phil.

— Nu, nu există, cel puţin deocamdată. Poate că este prematur să mă adresez procuraturii numai cu informaţiile de care dispun acum, dar dacă îmi descrieţi împrejurările morţii fiicei dumneavoastră şi dacă îmi spuneţi şi cum a ajuns Dan Mayotte să fie acuzat şi condamnat, aş putea să le adaug pe site şi să aşteptăm poate atrag alte mărturisiri. Aţi putea face asta?

— Ellie, de douăzeci şi trei de ani trăim acest coşmar. Pot să-ţi spun tot ce vrei să afli.

— Credeţi-mă că îmi dau prea bine seama de acest lucru. Coşmarul pe care a trebuit să-l îndure familia mea a ajuns să-i despartă pe părinţii mei, pe mama a ucis-o, în cele din urmă, iar pe mine mă chinuieşte de peste douăzeci de ani. Aşa că înţeleg de ce nu se sfârşeşte în cazul dumneavoastră.

— Sunt sigur de asta. Dan şi Phil se certaseră şi nu se văzuseră de o săptămână. El devenea repede gelos, iar Phil ne-a povestit că înainte cu o săptămână, când îşi cumpărau dulciuri şi suc în holul cinematografului, înainte de

începerea filmului, un individ a intrat în vorbă cu ea, iar Dan s-a supărat. Nu l-a descris niciodată pe individul acela şi nici nu i-apomenit vreodată numele. După aceea, ea şi Dan nu şi-au mai vorbit timp de o săptămână. Apoi, într-una din zile, Phil a mers la o pizzerie din zonă împreună cu o prietenă. La un moment dat, a intrat Dan cu nişte prieteni, s-au aşezat alături de fete şi au intrat în vorbă. Cred că începuseră să se împace. Copiii aceştia erau topiţi unul după celălalt. Apoi Dan l-a zărit pe tipul care flirtase cu Phil la film. Era la bar.

— Nici Dan nu l-a descris?

— Ba da. A spus că era un tip bine, avea în jur de douăzeci de ani şi părul blond închis. Dan a mai spus că l-a auzit spunându-i lui Phil că numele lui era Jim.

Jim! am strigat eu în gândul meu. Trebuie să fi fost una din zilele când Rob Westerfield purta peruca sa blondă şi se recomanda cu numele de Jim.

— Văzându-l pe individul acesta acolo, Dan a devenit din nou gelos. A acuzat-o pe Phil că aranjase să se întâlnească acolo cu Jim. Ea a negat şi i-a spus că nici măcar nu-l observase. După care s-a ridicat şi a ieşit furioasă din local. Toată lumea îi văzuse supăraţi unul pe celălalt. În seara aceea Phil era îmbrăcată cu o jachetă nouă. Când au găsit-o, au descoperit pe jachetă fire de păr de câine. S-au dovedit a fi fire din blana câinelui lui Dan, un terrier irlandez. Bineînţeles că ea mersese de multe ori în maşina lui, însă pentru că până atunci nu mai îmbrăcase niciodată jacheta aceea, firele de păr au fost dovada că după ce ieşise din fast-food a fost în maşina lui Dan.

— Dan a negat treaba aceasta?

— Niciodată. A recunoscut că a convins-o să urce în maşină ca să lămurească odată lucrurile. Însă când i-a spus că era o coincidenţă prea mare şi că nu putea crede că Jim se afla acolo din pură întâmplare, Phil s-a supărat din nou pe el şi a plecat. I-a spus că se întoarce la prietenele ei, iar el să facă bine şi să o lase în pace. Din câte a povestit el, se pare că Phil a trântit uşa maşinii şi a pornit prin parcare, înapoi spre restaurant. Dan a

recunoscut că s-a înfuriat de-a binelea şi că a plecat de-acolo în viteză. Phil nu a mai ajuns niciodată la restaurant. Când am văzut că se făcea din ce în ce mai târziu, iar ea nu se întorsese acasă, am sunat la prietenele cu care ştiam că ieşise.

Şi mama şi tata au sunat la prietenele Andreei…

— Ni s-a spus că era cu Dan. La început am răsuflat uşuraţi, bineînţeles. Aveam o părere extraordinară despre el şi ne-am bucurat că s-au împăcat. Dar orele treceau şi, când în cele din urmă Dan a ajuns acasă, ne-a spus că o lăsase pe Phil în parcare, iar ea pornise înapoi spre restaurant. A doua zi i s-a găsit cadavrul.

Michael Rayburn cu greu a putut să mai adauge:

— A murit în urma unor fracturi multiple ale craniului. Faţa ei era de nerecunoscut.

Am omorât-o pe Phil în bătaie şi mi-a plăcut.

— Dan a recunoscut că a fost foarte furios după ce Phil a coborât din maşina lui. A spus că mai bine de-o oră a condus în neştire, apoi şi-a parcat maşina lângă lac şi a rămas acolo multă vreme. Dar nu a avut niciun martor care să susţină versiunea lui. Nu-l văzuse nimeni, iar cadavrul lui Phil a fost găsit într-o zonă împădurită, cam la o milă distanţă de lac.

— L-a mai văzut şi altcineva pe Jim la pizzerie?

— Lumea a spus că-şi aminteşte de un tip cu părul blond închis, care era, într-adevăr acolo. Dar se pare că nu a vorbit cu nimeni şi nimeni nu l-a văzut plecând. Dan a fost condamnat şi trimis la închisoare. Asta i-a frânt inima mamei lui. Îl crescuse singură şi din nefericire a murit de tânără, fără să apuce să-l vadă eliberat pentru bună purtare.

Şi mama a murit tot tânără, mi-am zis eu.

— Dan unde este acum? am întrebat eu.

— Cât a fost în închisoare şi-a luat şi diploma de absolvire a colegiului. Am aflat că acum este consilier pentru foşti deţinuţi. În inima mea nu am crezut niciodată că ar fi putut să-i facă aşa ceva lui Phil. Dacă teoria ta se va verifica, atunci trebuie să îi cer, din toată inima, iertare.

Rob Westerfield îi datorează mult mai mult, am zis eu în sinea mea. Îi este dator cu optsprezece ani – şi cu viaţa pe care ar fi trebuit să o trăiască.

— Când ai să scrii toate acestea pe site, Ellie? mă întrebă Michael Raybum.

— Imediat. O să-mi ia cel mult o oră.

— Atunci nu te mai reţin. Abia aşteptăm să citim. Să mă anunţi dacă mai obţii vreo informaţie.

Ştiam că deja eram în mare pericol în privinţa clanului Westerfield şi că era absolut nesăbuită lansarea acestui nou atac. Nu-mi păsa.

Când mi-am dat seama câte victime făcuse Rob Westerfield furia mea depăşi orice limită.

Phil, singurul copil al soţilor Rayburn.

Dan – o altă viaţă distrusă.

Soţii Rayburn.

Mama lui Dan.

Bunica lui Rob.

Familia noastră.

Am început să scriu povestea lui Phil cu titlul: „IA AMINTE, DOMNULE PROCUROR!”

Degetele mele parcă zburau pe tastatură. La nouă terminasem. Am mai citit relatarea o dată şi, cu o amară satisfacţie, am introdus-o pe site.

Nu mai puteam amâna nicio clipă. Trebuia să plec de la han. Am închis computerul, mi-am strâns lucrurile în cinci minute şi am coborât.

Eram la recepţie şi plăteam, când sună telefonul.

M-am gândit că ar putea fi Marcuş Longo, însă o femeie cu accent spaniol răspunse salutului meu grăbit.

— Domnişoara Cavanaugh?

— Da.

— V-am urmărit site-ul. Mă numesc Rosita Juárez. Am fost menajeră în casa familiei Westerfield de când avea Rob zece ani şi până a intrat la închisoare. E un om foarte rău.

Mi-am lipit telefonul de ureche. Femeia asta fusese menajeră în casa aceea în perioada când Rob făcuse

amândouă crimele! Oare ce ştia? Părea că se teme de ceva. O, Doamne, să nu închidă, m-am rugat eu.

Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Da, Rosita, Rob *este* un om foarte rău.

— Tot timpul m-a dispreţuit. Râdea mereu de accentul meu. Se purta grosolan cu mine. Din cauza asta aş vrea să vă ajut.

— Şi cum ai putea să mă ajuţi, Rosita?

— Aveţi dreptate. Rob obişnuia să poarte o perucă blondă. Când şi-o punea, îmi zicea: *Rosita*, *manele meu estejim*. *Asta până şi tu poţi să ţii minte*.

— L-ai văzut punându-şi peruca?

— Peruca e la mine.

În glasul femeii se desluşea un triumf pe care şi-l declara cu uşoară viclenie.

— Mama lui se supăra tare de tot când îşi punea peruca aceea şi susţinea că îl cheamă Jim, aşa că într-o bună zi i-a aruncat-o la gunoi. Nu ştiu de ce am făcut asta, dar am scos-o de acolo şi am adus-o în casă. Ştiam că valorează mult şi m-am gândit să scot bani pe ea. Dar am băgat-o într-o cutie, în dulap, şi chiar uitasem de ea până să scrieţi dumneavoastră despre ea pe site.

— Rosita, m-ar interesa peruca aceea. Aş vrea să o cumpăr.

— Nu, nu trebuie să o cumpăraţi. Asta îi va convinge pe oameni că el a ucis-o pe fata aceea, pe Phil?

— Eu aşa cred. Rosita, tu unde locuieşti?

— În Phillipstown.

Phillipstown făcea parte din Cold Spring şi aveam de mers cel mult zece mile.

— Rosita, pot să trec să iau peruca?

— Ştiu şi eu ce să zic?

Începea să se îngrijoreze.

— Rosita, s-a întâmplat ceva?

— Ştiţi, apartamentul meu se află într-o clădire cu două etaje, iar proprietara vede tot ce mişcă pe-aici. Nu vreau să vă vadă. Mi-e frică de Rob Westerficid.

Deocamdată nu mă interesa decât să pun mâna pe

perucă. Mai târziu, după ce Rob va fi dat în judecată pentru moartea lui Phil, voi încerca să o conving pe Rosita să depună mărturie.

Înainte de a încerca eu să o conving, veni ea cu o idee:

— Eu stau la doar câteva minute de hotel Phillipstown. Dacă vreţi, aş putea să vin şi să ne întâlnim la intrarea din spate.

— În douăzeci de minuté sunt acolo, i-am zis. Sau nu, hai să zicem o jumătate de oră.

— Atunci ne vedem acolo. Chiar o să ajute peruca asta ca Rob să fie băgat la închisoare?

— Cu siguranţă.

— Foarte bine!

Am simţit satisfacţia din glasul Rositei. Găsise un mijloc de a se răzbuna pe adolescentul grosolan ale cărui insulte le suportase aproape zece ani.

M-am grăbit să-mi plătesc datoria la han şi mi-am pus repede bagajele în maşină.

După vreo şase minute plecam să obţin dovada palpabilă a faptului că Rob Westerfield chiar avusese şi purtase o perucă blond închis.

Speram că încă se mai puteau găsi pe ea urme de ADN care să ateste faptul că peruca aceea îi aparţinuse lui.

La câtva timp după ce se întunecase, ceaţa, la început destul de transparentă, se transformă într-o ploaie rece şi pătrunzătoare. Ştergătoarele de parbriz de la maşina pe care o închiriasem trebuia schimbate, aşa că după nicio milă de mers, cu greu vedeam şoseaua prin perdeaua de apă.

Către nord, pe Drumul Naţional 9, se vedeau tot mai puţine maşini. Temperatura scădea şi după puţin timp ploaia dădu în lapoviţă. Parbrizul se acoperea tot mai mult cu gheaţă, aşa că vizibilitatea se reducea şi abia distingeam la o distanţă de câţiva metri. M-am văzut nevoită să rămân pe banda întâi şi să conduc foarte încet.

Minutele se scurgeau şi mă temeam că Rosita ar

putea să nu mă aştepte. La telefon am simţit că era foarte neliniştită şi mă gândeam că, dacă nu apar la timp, cu siguranţă nu m-ar aştepta.

Toată atenţia mea era concentrată asupra drumului; cu toate astea, mi-a luat ceva vreme să observ că începusem să urc un deal. Deodată mi-am dat seama că demult nu mai zărisem farurile altei maşini, luminând din direcţia opusă.

M-am uitat la bord. Ştiam că hotelul Phillipstown se afla la cel mult zece mile de hanul Hudson Valley, iar eu, deşi condusesem deja douăsprezece mile, nu dădusem peste el.

Era clar că la un moment dat, fără să-mi dau seama, ieşisem de pe DN 9. Drumul pe care mergeam acum nu era o şosea principală, pentru că devenea tot mai îngust.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, să văd dacă nu era vreo maşină în urma mea. Nu se zărea nimic. Înfuriată din cauza neatenţiei mele, am apăsat puternic frânele. Nefericită idee, căci maşina începu să patineze. Am reuşit până la urmă să o redresez şi am încercat să fac cale întoarsă. În clipa aceea mă orbi lumina puternică a unui girofar îndreptat către mine şi o maşină pe care o crezusem a poliţiei opri lângă a mea.

Slavă Domnului! mi-am zis. Am lăsat geamul în jos ca să-l rog pe poliţist să mă îndrume către hotelul Phillipstown.

Se lăsă în jos şi geamul celeilalte maşini, iar omul de pe scaunul din dreapta îşi întoarse capul spre mine.

Cu toate că era întuneric, mi-am dat seama că era Rob Westerfield, care purta o perucă blond închis. Cu un accent spaniol greu de confundat şi cu o voce subţiată de femeie, îmi zise în bătaie de joc: *Se purta foarte urât cu mine. Râdea mereu de accentul meu. Îmi zicea să-i spun Jim.*

Am simţit că-mi stă inima. Îngrozită, mi-am dat seama că Rob era cel care, dându-se drept Rosita, mă sunase şi mă atrăsese în capcană. Lângă el am reuşit să disting figura şoferului – era omul care mă ameninţase în

parcarea de la gară, lângă închisoarea Sing Sing.

M-am uitat, speriată, înjur să văd cum aş putea scăpa. Nu aveam cum să-i ocolesc. Singura mea şansă era să îndrept maşina, să apăs acceleraţia şi să pornesc orbeşte înainte. Habar nu aveam unde ducea drumul acela. Am accelerat, dar vedeam că drumul se îngustează, iar de-o parte şi de alta erau numai copaci. Cauciucurile alunecau, iar maşina începea să nu-şi mai poată menţine direcţia.

Ştiam că nu aveam cum să scap de ei. Nu voiam decât ca drumul să nu se termine cu o fundătură, ci să mă ducă undeva, pe o autostradă.

Stinseseră giro farul, însă farurile încă mă orbeau în oglinda retrovizoare. Apoi începură să se joace cu mine.

Veniră în partea stângă şi îmi loviră maşina. Portiera din spate primi impactul din plin şi auzii scrâşnetul metalic, în vreme ce maşina îşi pierdu din nou direcţia, iar eu mă lovii cu capul de volan.

Rămăseseră în urmă, căci începusem să alunec dintr-o parte într-alta în încercarea de a rămâne pe mijlocul drumului. Am simţit că aveam la frunte o rană care sângera, dar am reuşit să nu scap volanul din mână şi să menţin direcţia maşinii.

Apoi mă loviră iar şi îmi sparseră bara de protecţie a maşinii. Am auzit-o cum trosnise, dar am continuat deplasarea, rugându-mă să ajung, în sfârşit, la o intersecţie sau măcar să văd altă maşină venind din direcţia opusă.

Dar nu mai veneau alte maşini şi mi-am dat seama că urma un alt atac. Cu siguranţă voiau ca aceasta să fie lovitura finală. Cum drumul ajunsese la o cotitură, încetiniră şi trecură pe banda din stânga. Am ezitat puţin, după care am accelerat din nou, sperând să-i las din nou în urmă. Însă mă ajunseră într-o clipă.

Timp de câteva secunde am reuşit să privesc spre ei. Maşina era luminată în interior şi mi se păru că Rob flutura ceva înspre mine.

Era cricul.

Accelerând încă o dată, maşina lor trecu pe partea dreaptă şi mă loviră, scoţându-mă de pe şosea. Fără sorţi de izbândă, am încercat să trag de volan, dar am simţit că nu-mi mai puteam controla roţile. Maşina începu să se învârtească, apoi se rostogoli în jos, pe dig, îndreptându-se către un şir de copaci aflaţi la nici zece metri distanţă.

Am reuşit să nu dau drumul volanului cât timp se rostogoli maşina. Dar mi-am acoperit faţa cu mâinile când, deşi era din nou pe roţi, maşina se izbi de un copac, iar parbrizul se făcu ţăndări.

Zgomotul de metal lovit şi de sticlă spartă aproape mă asurzi, iar liniştea care se aşternu după acest impact mi se păru funebră.

Mă durea umărul. Mâinile îmi sângerau. Capul îmi zvâcnea. Dar mi-am dat seama că scăpasem ca prin minune cu răni destul de uşoare.

Ultima lovitură făcuse ca portiera din stânga să se desprindă şi acum lapoviţa pătrundea în maşină din toate părţile. Cred că acele de gheaţă m-au ajutat să nu-mi pierd cunoştinţa şi deodată mintea mi se limpezi. Era beznă şi pentru o clipă m-am simţit uşurată. Am crezut că dacă au văzut maşina mea rostogolindu-se de pe şosea s-au gândit că se sfârşise cu mine şi au plecat.

Dar tot în acel moment mi-am dat seama că nu mai eram singură. Undeva în apropiere auzii o respiraţie greoaie, urmată de un fel de geamăt pe care, atunci când eram mică, îl descrisesem ca pe un chicotit.

Rob Westerfield era acolo, în întuneric, aşteptându-mă, la fel cum o aşteptase în urmă cu douăzeci şi trei de ani în obscuritatea garajului pe Andrea.

Prima lovitură a cricului nu mă nimerise, ci se opri în partea de sus a scaunului. Mi-am desfăcut centura de siguranţă.

Când mă târâi spre scaunul din dreapta, Westerfield lovi din nou, de data aceasta atât de aproape încât am simţit cum îmi retezase părul.

Andrea, *Andrea*, *prin ce-ai putut să treci*. O, Doamne, Te rog… Te rog, ajută-mă…

Cred că am auzit amândoi în acelaşi timp o maşină gonind pe şosea. Trebuie să fi zărit la lumina farurilor maşina mea făcută grămadă, pentru că se întoarse şi coborî de pe dig spre mine.

Rob Westerfield fusese surprins de faruri cu cricul în mână. Dar farurile mă luminară şi pe mine, aşa că văzu unde eram.

Urlând în disperare, se întoarse şi se repezi spre mine.

Se aplecă în maşină până ajunse cu faţa aproape lipită de a mea. Când l-am văzut ridicând cricul, am încercat să-l împing, lerindu-mă de lovitura ce ar fi putut să-mi zdrobească faţa.

Mi-am acoperit capul cu mâinile şi aşteptam lovitura, când am auzit sirenele străpungând liniştea. Aş fi vrut să închid ochii, dar nu am putut.

Am auzit bubuitura şi imediat după aceea am văzut durerea şi şocul întipărite pe chipul lui Westerfield. Cricul îi căzu din mână pe scaunul de alături, iar el fu smuls din maşină şi dispăru. Nevenindu-mi să cred toate câte se petreceau sub ochii mei îngroziţi, rămăsesem nemişcată.

În locul lui Westerfield apăru maşina care coborâse de pe dig în viteză. Şoferul văzuse ce se întâmpla şi făcu singurul lucru ce îi stătea în putinţă ca să mă salveze. Îl lovi cu maşina pe Rob Westerfield.

Când luminile maşinilor de poliţie luminară zona ca în timpul zilei, m-am uitat spre chipurile salvatorilor mei.

La volanul maşinii care îl lovise pe Rob Westerfield se afla tata, iar lângă el era fratele meu. Am văzut pe figura tatălui meu expresia agonici pe care mi-o aminteam din ziua când aflase că o pierduse pe cealaltă fiică a lui.

Un an mai târziu

Privesc de multe ori în urmă şi mă gândesc cât de aproape am fost să împărtăşesc şi cu, în noaptea aceea, soarta surorii mele. De când plecasem de la han, tata şi Teddy m-au urmărit de la distanţă. Văzuseră în urma mea ceea ce semăna a fi o maşină de poliţie şi s-au gândit că probabil mi s-a acordat, în sfârşit, protecţie.

În orice caz, când am ieşit de pe autostradă, mi-au pierdut urma aşa că tata a sunat la poliţia din Phillipstown ca să fie sigur că maşina de poliţie încă era pe urmele mele.

Atunci a aflat că nu mi se trimisese, de fapt, nicio escortă. Poliţiştii i-au spus tatălui meu unde era posibil să fi cotit cu greşit şi i-au promis să-l ajute.

Tata mi-a zis că atunci când ajunsese şi el la cotitura cu pricina, şoferul lui Westerfield încerca să plece de acolo. Ar fi vrut să plece în urmărirea lui, însă Teddy îmi văzu maşina distrusă. Teddy – fratele care nu s-ar fi născut niciodată dacă n-ar fi murit Andrea – îmi salvase viaţa. De multe ori mă gândesc la această ironic a destinului.

Lui Rob Westerfield îi fuseseră rupte amândouă picioarele când tata l-a lovit cu maşina, dar s-a vindecat la timp ca să poată veni la tribunal, pentru cele două procese.

Procurorul din Westchester a redeschis îndată investigaţiile în cazul morţii lui Phil. A obţinut mandat de percheziţie pentru noul apartament al lui Rob şi a descoperit un adevărat depozit de trofee, amintiri ale odioaselor sale crime. Nu-mi dau seama unde le-a putut ţine ascunse cât timp a stat în închisoare.

Rob avea şi un album cu articole decupate din ziare despre relatările morţii Andrcei şi a lui Phil, începând cu descoperirea cadavrelor lor. Tăieturile din ziar erau aşezate în ordine cronologică, iar lângă ele erau lipite fotografii ale Andrcei şi ale lui Phil, fotografii care le înfăţişau trupurile neînsufleţite, fotografii de la înmormântări şi chiar imagini ale celor implicaţi în tragedii, inclusiv Paulie Stroebel şi Dan Mayotte.

Pe fiecare pagină Rob scrisese sarcastice, crude comentarii despre faptele sale şi despre oamenii ale căror vieţi le distrusese. Era acolo o fotografie cu Dan Mayotte în boxa martorilor, în timp ce jura că un individ pe nume Jim flirtase cu Phil în holul cinematografului. Alături Rob scrisese: *Poţi să fii sigur că era topită după mine. Lui Jim nu-i rezistă nicio fată.*

Când mă urmărise, Rob îşi pusese peruca aceea

blondă. Dar dovada cea mai grăitoare a vinovăţiei lui în privinţa morţii lui Phil a fost faptul că păstrase medalionul; îl lipise pe ultima pagină a albumului şi dedesubt scrisese: *Mulţumesc, Phil. l-a plăcut Andreei la nebunie*.

Procurorul i-a cerut judecătorului să anuleze condamnarea lui Dan Mayotte şi să programeze un nou proces: *Statul împotriva lui Rob Westetfield*. Acesta din urmă era acuzat de crimă.

Am văzut medalionul la proces şi asta m-a dus cu gândul la ultima seară petrecută în camera Andreei când, cu lacrimi în ochi, ea şi l-a pus la gât.

La tribunal tata stătea lângă mine şi mă luă de mână.

— Ellie, mereu ai avut dreptate în legătură cu medalionul, îmi şopti.

Da, am avut dreptate şi în sfârşit am reuşit să trec peste faptul că, deşi am văzut-o purtându-l, deşi ştiam că merge să se întâlnească în garaj cu Rob, nu le-am spus părinţilor atunci când am văzut că întârzie. Era posibil să fi fost, oricum, prea târziu pentru a mai putea fi salvată, dar venise, în orice caz, timpul să nu mă mai torturez gândindu-mă că poate *nu* ar fi fost prea târziu.

Robson Westerfield a fost condamnat pentru asasinarea lui Amy Raybum.

În al doilea proces, Rob şi şoferul lui au fost condamnaţi pentru tentativa de omor asupra mea.

Sentinţele pentru Rob Westerfield se cumulează. Dacă ar mai trăi încă 113 ani de acum încolo, ar putea fi eliberat pentru bună purtare. Pe când era escortat afară din sala de judecată, se opri să-şi fixeze ceasul după orologiul tribunalului.

— Nu-ţi mai da osteneala, i-am zis. Pentru tine timpul oricum nu mai înseamnă nimic.

Will Nebels, văzându-se pus în faţa dovezilor vinovăţiei lui Westerfield, a recunoscut că fusese convins de Haniilton şi de o sumă substanţială ca să mintă că îl văzuse pe Paulie intrând în garaj în noaptea aceea. William Hamilton, avocatul scos pentru totdeauna din barou, îşi ispăşeşte acum propria sentinţă în închisoare.

Cartea mea a fost gata pentru publicare în primăvară şi s-a vândut foarte bine. Cealaltă carte-versiunea romanţată a vieţii plină de nedreptăţi a lui Rob Westerfield – a fost retrasă de pe piaţă. Pete mă prezentă conducerii de la Packard Cable şi mi se oferi un post de reporter pentru investigaţii. Mi s-a părut o ofertă grozavă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Din nou sunt reporter pentru Pete.

Şi este foarte bine. Acum trei luni ne-am cununat în capela St. Christopher din Graymoor. Tata a condus mireasa la altar.

Pete şi cu mine am cumpărat în Cold Spring o casă cu vedere spre fluviul Hudson. Venim aici la fiecare sfârşit de săptămână. Nu mă pot sătura de priveliştea aceasta – măreţia apei străjuită de palisade. În sfârşit, inima mea şi-a găsit un cămin, un cămin pe care l-am căutat în toţi aceşti ani.

Mă întâlnesc regulat cu tata. Simţim amândoi nevoia să recuperăm timpul pierdut. Chiar m-am împrietenit cu mama lui Teddy. Uneori mergem cu toţii să-l vizităm pe Teddy la colegiu. Este la Dartmouth în primul an şi, cum era şi de aşteptat, face parte din echipa de baschet. Sunt mândră de el.

I-a trebuit mult cercului până să se închidă. Dar acum este complet, iar eu mi-am găsit liniştea şi mulţumirea.

Sfârşit